

Krig mod Rusland? Menneskets værdighed er givet i dine hænder

Den 27. jan. (EIRNS) – Den Russiske Føderation insisterer fortsat på, at USA og NATO forpligter sig til at imødekomme Ruslands behov for forsikringer om, at dets nationale sikkerhedskrav vil blive respekteret. Men besvarelsenerne i denne uge – officielt leveret af USA og NATO – lever langt fra op til kravene. USA og NATO tilbyder en mulighed for at forhandle om sekundære spørgsmål, men har ikke afgivet nogen positiv tilkendegivelse om Ruslands centrale sikkerhedskrav.

Rusland, som går videre med militærøvelser i Hviderusland og Arktis, og organiserer træningsøvelser med anvendelse af dets atomstyrker, har gentagne gange gjort det klart, at manglende reaktion vil fremtvinge anvendelse af "militære eller militær-tekniske foranstaltninger". Vil disse foranstaltninger omfatte fremskudt opstilling af hypersoniske atommissiler? Placering af korttrækkende atommissiler i Kaliningrad? USA opretholder omkring 200 nukleare tyndgekraftsbomber i Europa gennem fælles atomare missioner. Hvis Rusland forsøger at lægge et lignende pres på USA, hvor kort bliver så tidsrummet, til at træffe beslutning om at reagere på et reelt (eller opfattet) atomangreb?

Du og jeg kan ikke regne med, at amerikanske politikere, britiske imperialister eller NATO-kommandanter vil gøre det rigtige – for at undgå en situation, der, hvad enten det er bevidst eller ved et uheld, hurtigt kan eskalere til en ikke atomudveksling, man ikke kan overleve, der vil dræbe hundreder af millioner af mennesker inden for en time og ødelægge civilisationen globalt, måske permanent.

De NATO/angloamerikanske galninge, der forsøger at tvinge

Rusland og Kina til underkastelse, kan heller ikke regne med samtykke fra deres formodede partnere og redskaber. Udenrigsminister Blinken hævder, at NATO er forenet, at der er "korrelation" mellem USA's og de andre NATO-landes synspunkter. Men han tager fejl. De, der er opsat på at knuse Rusland, frygter, at et enkelt NATO-land kan udhule den konsensus, som deres beslutninger skal træffes på baggrund af. Vil Kroatien stå fast? Vil Bulgarien? Vil Ungarn pligtskyldigt spille sin selvmordsrolle? Vil Tyskland, efter sit angreb på Sovjetunionen i 1941-1945, virkelig forberede en ny krig mod Rusland? Vil diplomater, politikere, generaler og tænkere bryde geledet?

Dette er øjeblikkets ubesvarede spørgsmål.

Når russiske diplomater bliver smidt ud af Washington, D.C., mens amerikanske diplomater efter sigende planlægger at forlade Beijing; når mediernes trommehvirvel for krig intensiveres, og når fredstilhængere hænges ud som forrædere – når våben flyver ind i Ukraine, når nye sanktioner overvejes – når opfordringerne til censur vokser – vil du så gå i brechen for den menneskelige arts værdighed og også for dit eget liv? Vil du forkaste det afskyelige malthusianske dogme, som hævder at vi er for mange mennesker, og den falske kultur, som påstår at vi er dyr? Vil vi være her for at beundre de overvældende observationer, som James Webb-rumteleskopet snart vil sende tilbage til Jorden?

En krise af denne størrelsesorden – et absolut skillepunkt i historien – kræver store ting af os. LaRouche-bevægelsen, der ledes af Helga Zepp-LaRouche, har advaret om krisens omfang, som stadig flere mennesker erkender, og har forpligtet sig til at katalysere det nødvendige nye paradigme på denne planet.

I sit digt {Kunstnerne,} udtrykte Friedrich Schiller – Schiller Instituttets navnebror – det ærbødige ansvar, som påhviler hver enkelt af os i dag.

“Menneskets værdighed er givet i jeres hænder,

“Beskyt denne!

“Den synker med dig! Med dig er den opstået!”

Kan fremtiden regne med dig?

Washington udsender skriftligt svar og fortsætter truslerne mod Rusland; modstanden mod USA's og Storbritanniens krigskampagne vokser

Den 26. jan. (EIRNS) – I dag afholdt udenrigsminister Antony Blinken en pressekonference i udenrigsministeriet, og møder for lukkede døre med medlemmer af Kongressen, hvor han meddelte, at USA har givet skriftlige svar på Ruslands tekster fra december, om foreslåede sikkerhedsaftaler. Han erklærede også: “Desuden har NATO udarbejdet, og vil aflevere sit eget dokument, med idéer og bekymringer om kollektiv sikkerhed i Europa til Moskva – og dette dokument styrker os fuldstændigt, og omvendt. Der er ikke nogen tvivl, hos USA og vores allierede og partnere, om disse spørgsmål.”

Mens Blinken i sine bemærkninger gentog sin sædvanlige, mørke opremsning af beskyldninger og trusler mod Rusland, er der i

virkeligheden fra mange sider ved at komme klarhed over, hvor farlig og hvor "britisk" hele denne konfrontationspolitik er. Blinken kan sende røgskyer op om "enhed", input fra "allierede" og lignende, men virkeligheden er en anden. Selv da en journalist spurgte Blinken: Taler du om "en forenet tilgang til Europa". Hvad mener du om Tysklands holdning?" Hun spurgte: "Ville du sige, at du er glad eller tilfreds med, at Tyskland sender hjelme til Ukraine i stedet for våbenleverancer?" Blinken nøjedes med at puste og stønne om, at hvert land har "forskellige kapaciteter".

Kort sagt, hvad Blinken sagde i sin pressebriefing var, at Rusland er aggressoren mod Ukraine, og advarede: "Vi har opstillet drastiske konsekvenser, hvis Rusland vælger yderligere aggression." Blinken gentog sin sofistiske tilgang til Rusland med "to veje": at vestlig militarisering i Østeuropa er vejen til afskrækkelse, men at USA og Vesten ellers er åbne for diplomati, "hvis Rusland vælger det".

Om det såkaldte afskrækkelsesspor, gav Blinken en fyldig redegørelse. Han sagde: "Tre leverancer af amerikansk defensiv militærbistand ankom til Kiev i denne uge, indeholdende yderligere javelin-missiler og andre anti-våbensystemer, 283 tons ammunition og ikke-dødelig udrustning... Der forventes flere leverancer i de kommende dage. Vi har ydet mere defensiv sikkerhedsbistand til Ukraine i det seneste år end i noget tidligere år... I sidste uge bemyndigede jeg amerikanske allierede – herunder Estland, Letland og Litauen – til at levere militært udstyr af amerikansk oprindelse... I sidste uge meddelte vi også Kongressen vores hensigt om at levere Mi-17 helikoptere til Ukraine..." Og 8.500 amerikanske soldater er i "forhøjet beredskab til at blive indsat", hvis det skulle blive nødvendigt for at "styrke de allieredes østlige flanke".

Blandt den voksende modstand mod denne farlige styrkeprøve ses adskillige politiske ledere og sammenslutninger i Europa.

I Kroatien udtalte præsident Zoran Milanovic i denne uge, at

hans land på ingen måde vil blive involveret i Ukraine-krisen eller sende soldater. Han udtaler, at Ukraine ikke hører hjemme i NATO, og at det var EU (N.B., herunder Storbritannien), der udløste et kup i Kiev i 2014. Desuden sagde Milanovic, som rapporteret af Euractiv, at krisen ikke har noget at gøre med Ukraine eller Rusland, men er relateret til dynamikken i USA's interne situation, og at de internationale sikkerhedsproblemer afspejler "inkonsekvenser og farlig adfærd" fra USA's side.

I Spanien har partiet Unidos Podemos og otte mindre partier, alle ni venstreorienterede medlemmer af Socialistpartiets regeringskoalition, offentligt modsat sig premierminister Pedro Sanchez' beslutning, om at sende militære styrker, for at deltage i NATO's opbygning af styrker mod Rusland, og opfordrer til en antikrigs-mobilisering som i 2003, hvor Aznar-regeringen, der havde udsendt Spaniens militærstyrker til George Bushs krig mod Irak, blev fordrevet. Der sættes spørgsmålstegn ved selve NATO's eksistens.

Fredag den 28. januar vil den franske præsident Emmanuel Macron tale i telefon med den russiske præsident Vladimir Putin. I dag mødtes embedsmænd fra Normandiet-gruppens fire nationer – Frankrig, Tyskland, Rusland og Ukraine – i Paris i otte timer og udsendte en erklæring. De planlægger at mødes igen i Berlin i næste måned.

I dag bragte Sputnik News en artikel med en gennemgang af modstanden i Frankrig og andre steder i Europa mod det amerikansk/britiske opgør med Rusland. Med overskriften: "Fransk politiker: Forundret over USA's krigsmageri, Frankrig og Tyskland forsøger at undgå EU's militarisering", bringer artiklen et interview med Karel Vereycken, næstformand for Solidarité & Progrès i Frankrig, som udtalte, at "Frankrig og Tyskland er ikke interesseret i at danse efter USA's, Storbritanniens og NATO's melodi – og det er der en god grund til...".

Schiller Instituttet leverer den kritiske platform internationalt, for at vække verden til bevidsthed om krigsfaren, og om hvad der må gøres udenrigspolitisk og økonomisk, herunder humanitære nødhjælpsaktioner, for at stoppe de forhold og de gerningsmænd, som har skabt denne frygtelige krisesituation. Hjemmesiden leverer løsningsforslag, og en yderligere international konference med henblik på at mobilisere indsatsen er under forberedelse i starten af februar.

Udvalgt billede: Somchai Kongkamsri

Friedrich Schiller: Teatret betragtet som en moralsk institution, oversættelse og indledning af Peter Møller

Genetabler scenens ophøjede mission!

Introduktion af oversætteren Peter Møller.

Hvor end menneskeheden retter sin opmærksomhed hen i dag, er en krise enten under opsejling eller allerede brudt frem. En verdensomspændende pandemi, som i store dele af verden er ude af kontrol; et vestligt finanssystem på vej til komplet disintegration, hvis tsunami-lignende, inflationære resultat langsomt rammer den realøkonomiske overflade; hungersnød og sult plager millioner af mennesker verden over; og faren for at den aggressive retorik og konfronterende militær-positur

forvandles til en reel storkrig, ja sågar muligheden for en atomkrig mellem stormagterne.

Men hvor skal man lede efter en løsning, når mange i verdens politiske elite blot søger at varetage sin egen egoistiske interesse, uden at skænke sin egentlige arbejdsgiver en enkelt tanke, samtidig med at befolkningen, fanget i dagligdagens trædemølle, er ude af stand til at løfte sin identitet op til helhedens horisont; når de forriges kolde hjerter blot forholder sig til verden, som var den et kunstigt regelskelet, mens de sidstes sanselænkede nærsynethed fratager dem tankens vidtskuende blik, og de pinte sjæles bøn ej finder et eneste medfølelse hjerte? Kan man gøre sig forhåbninger om at bevare demokrati og menneskerettigheder, for slet ikke at nævne forbedringerne i forståelsen og opretholdelsen af disse, når skellet mellem politikeres offentlige fremtræden – som i stigende grad er komplet afhængig af sofisternes (fodnote 1) oldgamle blændværk – på den ene side, og den egentlige diskussionsproces bag lukkede døre, på den anden, til stadighed vokser sig større? Og hvis man hverken kan stole på den politiske proces eller befolknings egen karakter som grundlaget for en forbedring i den nuværende situation, hvor skal man da søge en løsning?

Friedrich Schillers svar på disse spørgsmål er kunsten i almindelighed og teatret i særdeleshed.

»Teatret er institutionen, hvor fornøjelse forenes med opdragelse, ro med anstrengelse, muntert tidsfordriv med dannelse, hvor ingen af sjælens kræfter anspændes til ulempe for andre, ingen fornøjelse nydes på bekostning af helheden.«

»Teatret er den fælles kanal, hvori den tænkende, bedre del af befolkningen kan lade visdommens lys strømme ned og i mildere stråler udbrede sig herfra gennem hele staten. Rigtigere begreber, raffinerede grundsætninger, renere følelser flyder herfra gennem alle folkets arterier; barbariets tåge, overtroens mørke

forsvinder, natten viger for det sejrende lys.«

Teatret varmer den abstrakte tænkens kolde hjerte og bringer det, gennem den genopvakte empati, tilbage til virkeligheden. Det giver form til det følsomme menneskes stemningsvrimmel og sætter det i åndelig frihed. Det løfter den almene befolkning op til helhedens skueplads, binder statens formål til individets behov og skaber harmoni mellem tilsyneladende modsætninger.

Dette er teatrets ophøjede mission.

Men er det nu også den rolle, man ser teatret, herunder også filmindustrien, indtage i vores samfund i dag? Det er nærmere det stik modsatte! Forherligende vold, koldblodige mordere, vulgære udsvævelser, ubegrænset tøjlesløshed, nihilistisk sarkasme, selve menneskehedens fornedrelse og bestialisering! Frem for at opløfte befolkningen til et højere, mere menneskeligt perspektiv, hiver det tungt og lastefuldt samfundets gemyt i den modsatte retning, som var det historiens egen opførelse af Dorian Grey (fn 2)!

Men ikke nok med det! Man lader også børnene deltage »direkte« heri gennem diverse computerspil, hvor den bedste masse-morder, med de fleste »headshots«, belønnes med de fleste point! Kan ske, at voksne fuldstændigt kan adskille fantasi fra virkelighed, men kan en 6-årig? Mens de voksne væmmes, når beretningen om nye voldelige hændelser toner frem i aftenens nyheder, glorificeres de samtidig på skærmen i børneværelset, og frem for påskønnelsen af en diskussion om en sådan problemstilling, afvises det som et angreb på den personlige smag!

Hér kunne man måske holde den klassiske scene op – som for eksempel operaen – som værende et indbydende alternativ til unge mennesker. Men er den klassiske form overhovedet at finde hér? Nøgne sangere bevæger sig rundt mellem skizofrene malerier, som pryder omgivelserne, mens den klassiske musiks intense, indre spænding konstant afbrydes af den moderne

kunstners arbitrære indfald (fn 3)! Intet under, at førstegangs-besøgende hverken kan erkende sig selv eller kunstnerens intention i sådanne scener (fn 4)!

Hvordan er det muligt, at det kunne komme så vidt?

Dette er, hvis ikke et direkte resultat af, så i hvert fald muliggjort gennem den antagelse, at kunst blot er et udtryk af menneskets indre følelsesverden, at den blot skal kunne gribe menneskets følelser, men aldrig kunne begribe dets ånd; at det angiveligt er kunstens skæbne i al evighed at være adskilt fra videnskaben, og mennesket, som jo bærer begge anlæg i sig, dermed altid være opdelt, og aldrig finde sin persons harmoni, sin persons frihed.

Men dette er ikke den klassiske opfattelse, og det var så sandelig heller ikke Friedrich Schillers! Tværtimod er det kunstens opgave at bringe

overensstemmelse mellem disse to sider af menneskets natur – som Schiller, i sine breve om menneskets æstetiske opdragelse, kaldte stofdriften og formdriften – og forsætte det i en tilstand af både sanselig og åndelig frihed.

Jo større harmonien mellem disse to sider af mennesket er, desto større vokser sig muligheden for et samfund, hvori alle individers handlinger i stigende grad vil være i overensstemmelse med helhedens ve og vel, og statens handlinger i overensstemmelse med individets. Kunsten – og teatret i en udvidet forstand – må være kernen af en sådan transformation af vores samfund, hvis forhåbningen om en løsning på de ovennævnte problemstillinger ikke skal være forgæves.

Vi kan derfor ikke tillade, at kunsten i størstedelen af sine udtryk bidrager til en fortsat adskillelse af menneskets ånd og følelse, og den må i stedet indtage sin plads som den overansvarlige fanebærer, der har evnen til at give mennesket sin fulde frihed og værdighed.

Hvem var Friedrich Schiller?

Forsøget på at beskrive Schillers person føles næsten som var det hans egen beskrivelse af det ophøjedes begreb (fn 5). Levende føler man sine egne begrænsninger overfor denne nærmest ubegrænsede sjæl, der led så meget under sygdommens åg, men til trods for dette var en kæmpe blandt kæmper.

Schiller var, sammen med Beethoven, højdepunktet på den klassiske genfødsel i 1800-tallets Tyskland. Han var indbegrebet af det, som H.C. Ørsted fangede så godt med ordet ildsjæl, med en dybde der ikke er set siden, og levede i en tid, hvor det græske ideal om det Sande, det Skønne og det Gode dominerede menneskesynet hos de allerstørste digtere, komponister og videnskabsmænd; en ånd som Danmark i øvrigt blev grebet af – og Schiller havde en væsentlig hånd med i spillet.

Det var en tid, hvor det, for første gang i menneskehedens historie, lykkedes at skabe en republik grundlagt på individets »umistelige rettigheder« på den anden side af Atlanten, og håbefuldt skuede Europas humanistiske kredse mod Frankrig, hvor denne frihedens succeshistorie nu endeligt skulle finde sit ekko. Men, som Schiller selv beretter og reflekterer over den Franske Revolution i sine breve om menneskets æstetiske opdragelse:

»Naturstatens bygning vakler, dens møre fundamenter giver efter, og der synes at bestå en fysisk mulighed for at sætte loven på tronen, for endelig at respektere mennesket som sit eget mål og gøre sand frihed til grundlag for den politiske forening. Et forfængeligt håb!

Den moralske mulighed er ikke til stede, og det gavmilde øjeblik finder en uimodtagelig slægt.«

Før den objektive mulighed kan udnyttes, må den subjektive side først være udviklet tilstrækkeligt. Individet må først hæve sin identitet op til menneskehedens artsbegreb og udvikle følelserne til et punkt, hvor de falder i ét med pligten, før

naturstaten (baseret på naturens kræfter frem for moralske love) kan udskiftes med den moralske stat.

Som kort skitseret ovenfor er dette kun muligt gennem den skønne kunst, hvor form og stof, ånd og materie, nødvendighed og frihed, går op i en højere harmoni. Det er, med Schillers ord, »kun gennem skønheden at man kan vandre til friheden«. Dette var hans livsmission, og han så teatret som værende den vigtigste institution, hvor dette formål kunne opnås.

Schiller og Danmark

Derudover fik Schiller også et særligt forhold til Danmark. Som vi kan læse i artiklen Den danske hjælp til Schiller: Hvordan en dansk markis de Posa og en dansk Don Carlos reddede Friedrich Schiller, skrevet af Tom Gillesberg, som vi varmt kan anbefale, så reddede en gruppe af danske humanister faktisk Schillers liv, ved at støtte ham i en fase af hans liv, hvor han både fysisk og økonomisk var på sammenbruddets rand.

Som Gillesberg skriver:

»Det projekt for at redde frihedspoeten Friedrich Schiller og få ham til Danmark... ledte til en omfattende brevveksling mellem Schiller og den danske prins Frederik Christian af Augustenborg. Disse breve om menneskets æstetiske opdragelse og den danske elites intensive engagement i Schillers ideer var i høj grad medvirkende til at skabe en reform af det danske uddannelsessystem og en opblomstring i det intellektuelle liv i Danmark.«

En genopblomstring af de græske idealer, gennem en genoplivning af den klassiske kunst i alle sine gamle og, hvem ved hvilke nye, udtryksformer, forenet i én mission, er altså én af de, hvis ikke den, helt centrale udfordring i vores tid. »[N]år mennesker fra alle kredse og zoner og stænder, taget ud af hver af kunstighedens og modens kæder, revet ud af skæbnens tvang, forenet gennem en sammenvævende sympati, opløst igen i en slægt, glemme sig selv og verden og nærmende sig deres

himmelske oprindelse. Hver eneste nyder alles glæder, som forstærket og forskønnet af hundrede øjne falder tilbage på ham, og hans bryst viger nu kun pladsen for ét – dette: at være menneske.«

Fodnoter:

1 Den bedste forståelse af hvem sofisterne var, vil man få gennem Sokrates' konfrontationer med disse i Platons dialoger, for eksempel Gorgias eller Protagoras. Sofisterne fastholdte, at der ingen sandhed fandtes, og at dialoger og debatter, frem for at være et forsøg på at finde frem til de underliggende sandheder bag et givet paradoks, blot handlede om at være en overlegen oratoriker og tryne sin politiske, eller anden, modstander verbalt.

2 Billedet af Dorian Gray er en roman skrevet af den irske digter og forfatter Oscar Wilde. Historien omhandler en ung mand, Dorian, der ønsker at opgive sin sjæl for i al evighed at forblive ung og smuk. På magisk vis sker dette, og frem for ham selv forældes et portræt af ham i stedet med hver forbrydelse han begår. Således ender det med at det magiske portræt bliver et stygt billede af Dorians egen sjæl.

3 Se Grænsen for det rimelige er endegyldigt overskredet: Et åbent brev i Beethoven-året til dem, der holder af klassisk musik, af Helga Zepp-LaRouche.

4 Vi skulle måske lige nævne, at der selvfølgelig findes undtagelser – og også nogle overordentligt bevægende af slagsen! – men er disse, åens små, om end prisværdige, bølger nok til at forandre resultatet af havets mægtige strømme?

5 I sit skrift Af det ophøjede skriver Schiller: »Vi kalder et objekt ophøjet, hvor vores sanselige natur føler sine grænser i forestillingen af dette, men vores fornuftige natur føler sin overlegenhed, sin frihed fra grænser; imod hvilket vi altså fysisk taber, men over hvilket vi hæver os moralsk, dvs. gennem idéer. Kun som sanselige væsner er vi afhængige, som

fornuftsvæsener er vi frie.«

Schillers Tale:

(Oplæst ved et offentligt møde i kurfyrstens tyske selskab i Mannheim i året 1784.)

En almen, uimodståelig hang efter det nye og overordentlige, en higen efter at føle sig i en lidenskabelig tilstand, har, ifølge Sulzers bemærkning, givet teatret sin oprindelse. Udmattet af åndens højere anstrengelser, udkørt af arbejdets ensformige, ofte undertrykkende, beskæftigelser og mæt af sanselighed, måtte mennesket føle en tomhed i sit væsen, som den evige drift efter aktivitet frastødte. Vores natur, ligeså lidt i stand til at forblive i den dyriske tilstand, som til at fortsætte forstandens finere opgaver, forlangte en mellemtilstand, som forenede begge modstridende ender, afstemte den hårde spænding til en blød harmoni og lattede den vekselvise overgang fra én tilstand til den anden. Denne tjeneste ydes overhovedet kun af den æstetiske tilstand eller følelsen for det skønne. Men da en vis lovgivers første opmærksomhed må være, blandt to virkninger, at udvælge den overlegne, så vil han ikke stille sig tilfreds med blot at have afvæbnet sit folks tilbøjeligheder; han vil også, hvis dette på nogen måde er muligt, bruge disse som værktøj i ædlere planer og forvandle dem til kilder for lyksalighed, og derfor valgte han, frem for alle andre, scenen, som åbner en uendelig horisont for den aktivitetstørstende ånd, giver næring til alle sjælens kræfter, uden at overanspænde én eneste og forener forstandens og hjertets dannelse med den mest ædle underholdning.

Den, som først fremsatte den bemærkning, at en stats mest standhaftige søjle var *religion* – at lovene uden denne, selv mister deres magt – har måske, uden at ville eller at vide dette, forsvaret teatret fra sin mest ædle side. Netop denne utilstrækkelighed, de politiske loves upålidelige egenskab, som gør religionen uundværlig for staten, bestemmer også scenens moralske indflydelse. Love, ville han sige, drejer sig

kun om negerende pligter – religion udstrækker sine fordringer til egentlig handlen. Love hæmmer blot virkninger, som opløser samfundets sammenhæng – religion råder over sådanne, som gør denne mere inderlig. Hine hersker kun over viljens åbenbare udtryk, kun gerninger er disses undersåt – denne fremsætter sin jurisdiktion ind i hjertets mest skjulte afkroge og sporer tankerne ind til disses inderste kilde. Love er glatte og smidige, foranderlige som lune og lidenskab – religion binder strengt og evigt. Men når vi nu ønskede at forudsætte, hvad der ikke mere er tilfældet – når vi indrømmer religionens store magt over hvert menneskehjerte, vil den, eller kan den, fuldende den samlede dannelse? – Religion (jeg adskiller her dennes politiske side fra dens guddommelige), religion virker i det store hele mere på folkets sanselige side – måske virker den alene gennem det sanselige så ufejlbarligt. Dens kraft er borte, når vi fratager den denne – og hvor igennem virker teatret? Religion findes ikke længere for den større del af mennesket, hvis vi tilintetgør dennes malerier af himlen og helvedet – og dog er det kun fantasiens skildringer, gåder uden løsning, skræmmebilleder og tillokkelser fra det fjerne. Hvilken forstærkning for religion og lov, når de indgår i et fællesskab med teatret, hvor synlighed og livlig tilstedeværelse findes, hvor last og dyd, lyksalighed og elendighed, tåbelighed og visdom forståeligt og sandfærdigt passerer i tusinde billeder foran menneskerne, hvor forsynet løser sin gåde, vikler sine knuder ud foran deres øjne, hvor menneskets hjerte bekender sine svageste impulser på lidenskabens pinebænk, alle masker falder, al sminke opløses, og sandheden fælder dom, som den ubestikkelige Rhadamantys.

Scenens herredømme begynder dér, hvor den verdslige domstol ophører. Når retfærdigheden forblindes af guld og lasterne svælger sig i solderi, når de mægtiges udsvævelser håner deres egen afmagt og menneskefrygt fastholder autoriteternes arm, overtager teatret sværd og vægt og hiver lasterne frem foran en skrækindgydende domstol. Fantasiens og historiens samlede rige, fortid og fremtid, adlyder dens vink. Koldblodige

forbrydere, som længe har rådnet i støvet, bliver gennem digtekunstens almægtige opråb nu stævnet og genlevet som eftertidens skrækkindgydende undervisning om et skammeligt liv. Afmægtig, ligesom skyggen i et hulspejl, vandrer århundredets rædsler vore øjne forbi, og med frydelig gru svovler vi over deres minde. Når ingen moral længere læres, ingen religion længere finder tro, når ingen lov længere er til stede, vil *Medea* stadig fremkalde gysen, når hun svajer ned af paladsets trapper, og barnemordet nu er sket. Helbredende kuldegys vil gribe menneskeheden, og enhver vil prise sin gode samvittighed i stilheden, når *Lady Macbeth*, en skræmmende nattevandrer, vasker sine hænder og tilkalder alle Arabiens veldufte, for at fjerne mordets hæslige lugt. Så sikkert som den synlige skildring virker mægtigere end det døde bogstav og den kolde fortælling, så sikkert virker teatret dybere og længerevarende end moral og love.

Men her *understøtter* det blot den verdslige retfærdighed – for teatret er et yderligere område åbent. Tusinde laster, som hine ustraffet tolererer, straffer det; tusinde dyder, overfor hvilke hine tier, anbefales af scenen. Her ledsager den visdommen og religionen. Fra denne rene kilde skaber den sine lærdomme og mønstre, og klæder den strenge pligt i en tiltrækkende, lokkende dragt. Med hvilke herlige følelser, beslutsomhed, lidenskaber opildner den vores sjæl, hvilke guddommelige idealer udstiller den til vores efterstræben! – Når den gode Augustus, stor som sine guder, rækker forræderen Cinna, der allerede mener at kunne læse den dødelige tale på hans læber, hånden: »Lad os være venner, Cinna!« – hvem iblandt mængden vil da ikke i det øjeblik gerne trykke ens dødsfjende hånden, for at efterligne *den romer*? – Når *Franz von Sickingen*, på vej for at tæmme en fyrste og kæmpe for fremmedes rettigheder, utilsigtet kigger sig bagud og ser røgen stige op fra sin fæstning, hvor kone og børn hjælpeløst bliver tilbage, og *han* fortsætter, for at holde sit løfte – hvor stor bliver da mennesket for mig, hvor lille og

foragtelig den frygtede, uovervindelige skæbne!

Lige så hæslige, som dyderne er elskværdige, maler lasterne sig i dens frygtelige spejl. Når den hjælpeløst barnlige *Lear* i nat og stormvejr forgæves banker på hans datters dør, når han spreder sit hvide hår i luften og fortæller de oprørte elementer hvor unaturligt hans Regan har opført sig, når sin rasende smerte til sidst strømmer ud af ham med de skrækkelige ord: »Jeg gav jer alt!« – hvor afskyeligt viser sig da ikke utaknemmeligheden? hvor højtideligt tilsværger vi ærbødighed og barnlig kærlighed!

Men scenens virkekreds strækker sig endnu længere ud. Også dér, hvor religion og love agter det som værende under deres værdighed at ledsage menneskets følelser, har *den* stadig travlt med vores dannelse. Samfundets lykke bliver lige så ofte ødelagt af tåbelighed, som af forbrydelse og laster. En erfaring, der er ligeså gammel som verden selv, lærer, at de tungeste vægte i vævet af menneskelige hændelser ofte hænger i de tyndeste og sarteste tråde, og når vi følger handlinger tilbage til deres kilde, må vi smile ti gange, før vi forfærdes *én gang*. Min fortegnelse over skurke bliver med hver dag, jeg bliver ældre, kortere, og mit register over tåber fuldtalligere og længere. Når én slægts samlede moralske gæld springer ud fra én, præcis kilde, når alle lasternes uhyre ekstremer, som til alle tider har brændemærket denne, blot er forandrede former, blot er højere grader af en egenskab, som vi i sidste ende alle enstemmigt smiler af og elsker, hvorfor skulle naturen da ved den anden slægt ikke være gået de samme veje? Jeg kender kun *én* hemmelighed, som kan bevare mennesket fra forværring, og det er – at beskytte dettes hjerte mod svagheder.

En stor del af denne virkning kan vi forvente af teatret. Det er dette, som holder spejlet op for den store klasse af tåber, og udskammer dem med helbredende spot gennem tusindfoldige former. Hvad det ovenfor opnår gennem at bevæge og afskrække, yder det her (hurtigere måske, og ufejlbarligere) gennem spøg

og satire. Hvis vi ønsker at vurdere komedien og tragedien efter den opnåede virknings målestok, så ville erfaringen muligvis give fortrinsret til den første. Spot og foragt sårer menneskets stolthed dybere, end afsky piner dets samvittighed. Foran det skrækkelige kryber vores fejhed sammen, men præcis denne fejhed overgiver os til satirens torne. Lov og samvittighed beskytter os ofte mod forbrydelse og moralsk forfald – latterligheder forlanger en egen, finere fornemmelse, som vi intet sted øver mere end foran tilskuerpladsen. Muligvis bemyndiger vi en ven til at angribe vores manerer og vores hjerte, men det koster os meget møje at tilgive ham et enkelt grin. Vores forseelser holder en tilsynsmand og dommer ud, vores skyggesider ikke et eneste vidne. Teatret alene kan gøre grin med vores svagheder, fordi det skåner vores ømfindtlighed, og ikke ønsker at kende den skyldige tåbe. Uden at rødme, ser vi vores maske falde foran dettes spejl og takker hemmeligt for den blide formaning.

Men dets store virkekreds er langt fra til ende. Teatret er, mere end nogen anden offentlig statsinstitution, en skole for den praktiske visdom, en vejviser gennem det borgerlige liv, en ufejlbarlig nøgle til de hemmeligste veje til menneskets sjæl. Jeg indrømmer, at selvkærlighed og samvittighedens afhærdning ikke sjældent udsletter dets bedste virkning, at tusinde laster med frække ansigter stadigvæk kan hævde sig, at tusinde gode følelser viger tilbage for deres tilskueres kolde hjerter – jeg selv er af den opfattelse, at Moliéres Harpagon nok aldrig forbedrede en ågerkarl, at selvmorderen Beverley nok kun afholdt få af hans brødre fra den afskyelige spilleafhængighed, at Karl Moors ulykkelige røverberetning ikke har gjort landevejene meget sikrere – men når vi også indskrænker denne teatrets store virkning, hvis vi ville være så uretfærdige sågar at ophæve den – hvor uendeligt meget af dets indflydelse forbliver da stadig tilbage? Også når det hverken fjerner eller formindsker dårligdommenes sum, har det ikke gjort os bekendt med dem? – Med disse lastefulde personer, disse tåber må vi leve. Vi må undgå dem eller møde

dem; vi må undergrave dem eller underkaste os dem. Men nu overrasker de os ikke mere. Vi er forberedt på deres angreb. Teatret har afsløret hemmeligheden, hvormed de kan blottlægges og uskadeliggøres. *Det* hev hykleres kunstige maske væk og opdagede nettet, hvormed list og kabale indhyllede os. Bedrag og falskhed rev det frem fra krumme labyrinter og fremviste deres skrækkelige ansigt for dagens lys. Muligt, at den døende Sara ikke skræmte *en* udsvævende yngling, at alle straffede forførelsens malerier ikke afkøler deres glød, og at selv den forslagne skuespillerinde rent ud overvejer at forhindre dens virkning – det er tilstrækkeligt, at den intetanende uskyld nu kender sine snarer, at scenen lærer at have mistillid til deres løfter og bærer overfor deres tilbedelse.

Ikke blot mennesket og menneskets karakter, men også skæbnen gør teatret os opmærksom på og lærer os den store kunst at udholde denne. I vor livs væv spiller *tilfældighed* og *plan* en lige stor rolle; den sidste styrer *vi*, den første må vi blindt underkaste os. Tilstrækkeligt er vundet med, at uundgåelige hændelser ikke finder os helt uden fatning, når vores mod, vores klogskab allerede én gang har øvet sig i lignende, og vores hjerte har hårdet sig mod slaget. Teatret fremfører for os en mangfoldig scene af menneskelige lidelser. Det hiver os kunstigt ud i fremmede strabadser og belønner den umiddelbare liden med glædestårer og en herlig forøgelse af mod og erfaring. Med dette følger vi den efterladte *Ariadne* gennem det tilbagegældende Naxos, stiger med hende ned til Ugolinos hungertårn, betræder med hende rædselsskafottet og overværer dødens højtidelige time med hende. Her hører vi, hvad vores sjæl følte i tavse anelser, som den overraskede natur højt og uimodsigeligt bekræfter. Under Towers hvælving opgiver den forrådte yndling sin dronnings gunst. – Nu, da han skal dø, opgiver den ængstelige Moor sin troløse sofistiske visdom. Evigheden tager afsked med en dødsdømt, for at han kan åbenbare hemmeligheder, som ingen levende kunne vide, og den selvsikre skurk mister sit sidste gemene kneb, fordi gravere også taler over sig.

Men ikke nok med, at scenen bekendtgør os med menneskehedens skæbner, den lærer os også at være retfærdigere overfor de ulykkelige og dømme dem med større overbærenhed. Kun da, når vi udmåler dybden af deres trængsler, kan vi tillade os at fælde en dom om dem. Ingen forbrydelse er mere skamfuld end tyvens – men blander vi ikke alle en medlidenhedståre med i vores fordømmende ord, når vi fortaber os i den skrækkelige trang, hvormed *Eduardi Ruhberg* fuldfører gerningen? – Selvmord afskys normalvis som helligbrøde; men når *Marianne*, bestormet af sin rasende faders trusler, bestormet af kærlighed og af forestillingen om de skrækkelige klostermure, drikker giften, hvem af os vil være den første, som holder fast ved et ondt maksime over for det grædefærdige offer? – Menneskelighed og tolerance begynder at blive til vor tids herskende ånd; dens stråler trænger helt ind til domstolenes sale og endnu længere – ind i vore fyrsters hjerte. Hvor stor andel af dette guddommelige værk hidrører fra scenen? Er det ikke *denne*, der gjorde mennesket bekendt med mennesket og afdækkede det hemmelige maskineri, hvorefter det handler?

En særlig menneskeklasse har mere grund til at være taknemmelig over for teatret end alle de øvrige. Kun her hører verdens mægtige, hvad de aldrig eller sjældent hører – sandhed; hvad de aldrig eller sjældent ser, ser de her – mennesket.

Så stor og mangfoldig er fortjenesten af den bedre scene for den sædelige dannelse; i ingen ringere grad står forstandens samlede oplysning i gæld til den. Netop her i denne højere sfære forstår den store tænker, den fyrige patriot, først helt at gøre brug af den.

Han kaster et blik gennem menneskeslægten, sammenligner folk med folk, århundrede med århundrede og ser hvor underdanigt de større folkemasser er fanget i fordømmenes og meningernes kæder, som evigt arbejder imod hans lykke – at sandhedens renere stråler kun oplyser *enkelte* hoveder, som måske købte den lille sejr med hele livet som indsats. På hvilken

måde kan den vise lovgiver give nationen del i disse?

Teatret er den fælles kanal, hvori den tænkende, bedre del af befolkningen kan lade visdommens lys strømme ned og i mildere stråler udbrede sig herfra gennem hele staten. Rigtigere begreber, raffinerede grundsætninger, renere følelser flyder herfra gennem alle folkets arterier; barbariets tåge, overtroens mørke forsvinder, natten viger for det sejrende lys. Blandt så mange af den bedre scenes herlige frugter vil jeg blot nævne to. Hvor almindelig er tolerancen af religioner og sekter blot i løbet af få år ikke blevet? – Stadig inden jøden Nathan og saraceneren Saladin beskæmmede os og prædikede den guddommelige lærdom, at ærbødighed overfor Gud ikke nødvendigvis er afhængig af vores forestilling om Gud – stadig inden Josef 2. bekæmpede det fromme hads frygtelige hydra, plantede teatret menneskelighed og blidhed i vores hjerte, de afskyelige malerier af hedensk præsteraseri lærte os at undgå religionshad – i dette skrækkelige spejl vaskede kristendommen sine pletter af. Med lige så lykkelig succes kunne teatret lade *opdragelsens* fejltagelser bekæmpe; man tør stadig håbe på det stykke, hvor dette bemærkelsesværdige tema bliver behandlet. Intet spørgsmål er, på grund af sine følger, vigtigere for staten end denne, og dog er ingen så prisgivet, ingen betroet så uindskrænket til borgerens indbildninger og letsindighed. Kun teatret kunne fremføre den forsømte opdragelse i rørende, rystende malerier foran de uheldige slagtofre; her kunne vore fædre lære at give afkald på deres egensindige maksimer, vore mødre lære at elske fornuftigere. Forkerte begreber fører en opdragers bedste hjerte på afveje; desto værre, når de sågar bryster sig af *metode* og systematisk spolerer det sarte skud i filantropiske institutioner og akademiske drivhuse.

I ikke ringere grad – hvis statens overhoveder og formyndere ellers forstod dette – kan scenen give folket en klarere forståelse af nationens mening om regeringen og regenten. Den lovgivende magt taler her gennem fremmede symboler til

undersåtten, forsvarer sig mod deres klager, endnu inden de bliver højlydte, og dæmper deres hang til tvivl, uden at dette fremtræder tydeligt. Sågar industri og opfindergejst kunne og ville opildnes på skuepladsen, hvis digterne ellers syntes det besværet værd at være patrioter og staten nedlade sig til at høre dem.

Jeg kan her umuligt udelade den store indflydelse, som en god fast scene ville have på nationens ånd. Ved et folks nationalånd betegner jeg lighederne og overensstemmelserne i deres meninger og tilbøjeligheder overfor objekter, hvorom en anden nation mener og føler anderledes. Kun for teatret er det muligt i en høj grad at fremkalde denne overensstemmelse, fordi det gennemvandrer den menneskelige videns samlede område, udtømmer alle livets situationer og skinner ind i alle hjertets kroge; fordi det forener alle stænder og klasser i sig og har den bedst banede vej til forstanden og til hjertet. Hvis der herskede ét hovedtræk i alle vores stykker, hvis vores digtere ville blive enige blandt sig selv og indgå en urokkelig pagt om dette endemål – hvis nøje udvælgelse ledte deres arbejde, deres pensel kun viede sig til nationale objekter – med ét ord, hvis vi oplevede det, at have et nationalteater, da ville vi også blive til en nation. Hvad sammenkædede Grækenland så fast i sig selv? Hvad hev folket så uimodståeligt mod dets scene? – Ikke andet er stykkernes nationale indhold, den græske ånd, statens store overvældende interesse, den bedre menneskehed, som åndede i selvsamme.

Endnu én fortjeneste har teatret – en fortjeneste som jeg nu desto glædeligere kommer ind på, fordi jeg formoder, at dets stridigheder med dets modstandere allerede er vundet. Hvad man indtil nu har forsøgt at bevise, at teatret har en væsentlig indvirkning på sæderne og på oplysningen, var tvivlsomt – at det fortjener førstepladsen mellem alle former for luksus og andre selskabelige former for underholdning, det har selv dets fjender indrømmet. Men hvad det bevirker her, er vigtigere end, hvad man plejer at mene.

Den menneskelige natur tåler ikke uophørligt og evigt at dvæle i arbejdets møje, sansernes trang dør med deres tilfredsstillelse. Mennesket, overdænget af dyrisk nydelse, udmattet af den lange anstrengelse, kvalt af de evige drifters aktivitet, tørster efter bedre udvalgte fornøjelser, eller styrter ubundent ned i vilde udsvævelser, der fremmer dets forfald og ødelægger samfundets ro. Bakkantiske nydelser, fordærveligt spil, tusinde ophidselser, der udklækkes af dets lediggang, er uundgåelige, hvis lovgiveren ikke ved hvordan denne disse tilbøjeligheder hos folket styres. Geskæftighedens mand er i fare for at bøde med mavesår for det liv, som han så storsindet ofre til staten – den lærde at synke ned på den trivielle pendants plan – pøblen at blive til dyr. Teatret er institutionen, hvor fornøjelse forenes med opdragelse, ro med anstrengelse, muntert tidsfordriv med dannelse, hvor ingen af sjælens kræfter anspændes til ulempe for andre, ingen fornøjelse nydes på bekostning af helheden. Når sorgen nager hjertet, når den dystre stemning forgifter vores ensomme stunder, når vi væmmes af verden og geskæftigheder, når tusinde byrder trykker vores sjæl og vores pirrelighed trues med at blive kvalt under arbejdets gøremål, så griber teatret os – i denne kunstige verden drømmer vi os væk fra den virkelige, vi gives til os selv igen, vores følelse vågner, helbredende lidenskaber ryster vores slumrende natur og driver blodet frem i friskere bølgeslag. Den ulykkelige græder her med fremmedes sorger sin egen ud – den heldige bliver nøgtern og den sikre eftertænsom. Den ømfindtlige yngling hårdner sig til mand, det rå umenneske begynder her for første gang at føle. Og så endeligt – hvilken en triumf for dig, natur! – så ofte trådt til jorden, så ofte genopståede natur! – når mennesker fra alle kredse og zoner og stænder, taget ud af hver af kunstighedens og modens kæder, revet ud af skæbnens tvang, forenet gennem en sammenvævende sympati, opløst igen i en slægt, glemme sig selv og verden og nærmende sig deres himmelske oprindelse. Hver eneste nyder alles glæder, som forstærket og forskønnet af hundrede øjne falder tilbage på ham, og hans bryst viger nu kun pladsen for ét – dette: at

være *menneske*.

Udvalgt billede: Anton Graff

Afsløring: Dette er et britisk fremstød for krig mod Rusland

Den 23. januar (EIRNS) – Med den britiske udenrigsminister Liz Truss' lokketoner den 22. januar, om et "russisk kup på vej i Ukraine" – for at fremme det britiske krav om at ramme Rusland {nu}med de finansielle supersanktioner, som skulle true med at afskrække fra krig – er det blevet klart, at der ikke er nogen "enighed blandt NATO-allierede og partnere" om at håndtere Rusland i Ukraine-missilkrisen.

Det er snarere et britisk fremstød for at tvinge Rusland til at invadere Ukraine eller kapitulere; en trængt, men klar tysk modstand mod den britiske krigskampagne; en fransk præsident, der ønsker at forhandle, men som forsøger at fremstå nydelig og blive genvalgt; og en svag amerikansk præsident, som helst vil undgå krig.

Hvis der udbryder krig, ja, endog verdenskrig, vil det være en krig, som City of London og Storbritannien påtvinger det svækkede amerikanske præsidentskab. Ikke en ny Krim-krig, men en krig for at hævne sig på Rusland og Kina, for at have ydet modstand og spoleret det store globale klimatopmøde i Glasgow i november, hvilket efterlod de britiske ministre, der ledede topmødet, med vredens tårer, da det endte som en fiasko. Det

gjaldt også premierminister Boris Johnson, "BoJo", den slemme klovn, som er miskrediteret og er meget tæt på en mistillidsafstemning fra sit eget konservative partis parlamentsmedlemmer. "Hans holdninger er blevet strengere" over for Rusland, meddelte hans talsmand den 22. januar. I {New York Times'} dækning af det "nye fake" var overskriften: "Storbritannien efterstræber en mere muskuløs rolle i opgøret med Rusland om Ukraine", selv om det altid er amerikanske muskler, som Storbritannien anvender. (<https://www.nytimes.com/2022/01/23/world/europe/uk-russia-ukraine.html>)

Selv den nervøst hyper-aggressive, amerikanske udenrigsminister, Antony Blinken, reagerede ikke på den nyeste britiske krigsfabel, ud over "Vi tager det alvorligt", da det blev slynget efter ham i dag af "Face the Nations" ordstyrer, Margaret Brennan, der rablede, som om hun havde taget noget britisk meth-amfetamin i sin kaffe før programmet. Over for London-Kiev-kravet om, at de såkaldte finansielle "supersanktioner" skal indføres over for Rusland i morgen, bemærkede Blinken det indlysende: "Vi bruger dem som afskrækkelse. De ville miste deres afskrækkende virkning". Han nævnte ikke det lige så indlysende: "og skubbe Rusland mod krig" – den britiske hensigt. Blinken understregede gentagne gange to punkter: "Vi har i de seneste dage, samlet allierede og partnere på en meget intens måde i hele Europa"; og "vi reagerer også på nogle af Ruslands bekymringer med yderligere samtaler, og vi forventer, at de reagerer på vores bekymringer."

Den russiske ambassade i London understregede i dag, at briterne stod uden for forhandlingsprocessen med Rusland: "Det britiske udenrigsministerium fortsætter med en række provokerende udtalelser om situationen omkring Ukraine... Disse opråb kommer på baggrund af en åbenlys svækkelse af den britiske ekspertise om Rusland og Ukraine. ...Udenrigsminister Elizabeth Truss' udsagn om, at Ukraine har lidt under

forskellige invasioner, 'fra mongolerne til tatarerne', er et eksempel herpå. Efterfølgende kom 'nyheden' om, at Rusland har til hensigt at etablere et marionetregime i Kiev, under ledelse af et tidligere ukrainsk parlamentsmedlem – en person, der tilfældigvis er under russiske sanktioner for at være en trussel mod den nationale sikkerhed", med henvisning til Jevhenij Murajev. (<https://www.rusemb.org.uk/fnapr/7059>)

Tyskland ønsker ikke at lade den britiske krigsførelse lykkes. Dets flådechef, viceadmiral Kay-Achim Schönbach, blev tvunget til at træde tilbage på grund af angreb fra medierne, da han udtalte, at det Putin "ønsker er respekt". Og min Gud, at give nogen respekt er en lav pris... Det er let at give ham den respekt, som han reelt kræver – og sandsynligvis også fortjener". Det forlyder nu bredt, at kansler Olaf Scholz blev bedt om at tage til Washington til konsultationer med præsident Biden, men afviste at tage af sted til et senere tidspunkt. Tyskland vil ikke tillade, at de baltiske lande, som det har solgt tyske våben til, giver dem videre til Ukraine, og de hektiske britiske leverancer af dødbringende våben, flyves over dansk luftrum, fordi Storbritannien ikke tør bede Tyskland om tilladelse til overflyvning.

Biden-administrationen er i færd med at svare skriftligt, på den russiske præsident Putins foreslåede aftaler om at holde NATO's missiler og krigsforberedelser ude af Ukraine og fra Ruslands grænse – "og at give udtryk for vores bekymring" over Rusland, sagde Blinken i dag. USA har besluttet, at det ønsker at Rusland skal acceptere at undlade offentliggørelse af disse svar, højst sandsynligt fordi en sådan offentliggørelse enten vil gøre krigsmagere omkring BoJos regering og inde i City of London rasende, eller skabe mere tvivl i Tyskland, Frankrig og måske hos andre "allierede og partnere".

Det vigtigste spørgsmål er nu, hvad de amerikanske borgere vil gøre for at lede deres vaklende regering i retning af at løse de vigtigste problemer, som menneskeheden står over for? Det kræver samarbejde med i det mindste Rusland og Kina, som et

middel til at vende den amerikanske industriøkonomis forfald hen imod "grønt" selvmord, og inddrage USA i opbygningen af nye offentlige sundhedssystemer og programmer for udvikling af infrastruktur overalt i verden. Londons malthusianske politik med afindustrialisering ved hjælp af krig kan ikke tolereres.

Udvalgt billede: Julius Silver

Zepp-LaRouche: "Det er ved at være sidste øjeblik" med hensyn til faren for krig mellem USA og Rusland

Den 19 jan. (EIRNS) – USA's udenrigsminister Antony Blinken indledte onsdag den 19. jan., tre dage med kritiske møder i Europa, for at diskutere Ukraine-krisen og Ruslands ufravigelige insisteren på, at hvis sikkerhedsforhandlingerne med USA skal fortsætte, skal Rusland modtage skriftlige svar på hvert af de punkter, der er rejst i de to udkast til traktatforslag, som de præsenterede for verden den 17. december. I disse traktatforslag, det ene med USA og det andet med NATO, fastslås det, at Ruslands nationale sikkerhed er alvorligt udfordret af den truende opstilling af NATO's avancerede våbensystemer på deres egen grænse og af den foreslåede optagelse af Ukraine i NATO-alliancen, og at Rusland derfor skal have skriftlige garantier for, at ingen af delene vil forekomme – ellers vil de selv træffe "militær-tekniske gengældelsesforanstaltninger".

Onsdag rejste Blinken til Kiev i Ukraine for at mødes med præsident Volodymyr Zelensky. Torsdag den 20. januar tager han til Berlin for at mødes med udenrigsministrene fra Tyskland, Frankrig og den krigsførende toneangivende britiske regering. Og fredag den 21. januar tager han til Genève for at mødes med den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov.

Blinkens tur er ikke bare endnu en omgang diplomati: Krig eller fred mellem USA og Rusland er på vippen. Putin har gentagne gange advaret om, at Rusland egenrådigt bliver nødsaget til at vedtage "passende militær-tekniske gengældelsesforanstaltninger", hvilket Gilbert Doctorow, en politisk analytiker med base i Bruxelles, mener vil omfatte opstilling af atombevæbnede SS-26 Iskander-M kortdistancemissiler til Hviderusland og Kaliningrad, for at true NATO's frontlinjestater og det østlige Tyskland, samt muligvis placering af atombevæbnede Zircon hypersoniske krydsermissiler til søs ud for kysten af Washington, D.C., som, påpeger Doctorow videre, "Rusland tidligere har erklæret kunne bruges til at ødelægge USA's hovedstad, inden præsidenten kunne flygte med Air Force One."

I sine samtaler med Zelensky satte Blinken tonen for sin samtale med Lavrov den 21. januar, ved endnu en gang aggressivt, udelukkende at give Rusland skylden for krisen, og kræve at de "nedtrapper" ved at stoppe udstationeringen af tropper på deres eget territorium, nær grænsen til Ukraine, eller være forberedt på at blive ramt af den brændte jords økonomiske krigsførelse fra Vestens side.

Lavrov gentog for sit vedkommende, den russiske holdning efter samtaler den 18. januar med den tyske udenrigsminister, Annalena Baerbock: "Vi afventer nu svar på disse forslag (de to traktatudkast), som lovet, for at fortsætte forhandlingerne."

"Krigsfaren er større end nogensinde før, og vi står på randen af Tredje Verdenskrig", advarede Helga Zepp-LaRouche i dag.

“Det er ved at være sidste øjeblik, og tingene må udvikle sig på den ene eller den anden måde i de kommende dage.” Selv om der er et voksende kor af stemmer, der kalder på fornuft i USA og Europa, er briterne og deres amerikanske krigspartiforbundsfællers kontrol over USA's politik ikke blevet brudt. Desuden, erklærede Zepp-LaRouche, drives nedturen til krig af det systemiske sammenbrud i det transatlantiske finanssystem, som nu er ved at komme ud af kontrol, som Lyndon LaRouche gentagne gange forklarede.

Men der er en anden dynamik i gang i verden, nemlig den fremvoksende omgruppering af nationer på alle kontinenter omkring Kina og Rusland og Bælte- og Vej-initiativet som et alternativ til den malthusianske affolkningspolitik, der fremmes af det døende transatlantiske system. Et tegn på dette er Irans præsident Ebrahim Raisi's besøg i Moskva, hvor en 20-årig pakke af udviklingsaftaler er til drøftelse. Et andet er det kommende besøg af den argentinske præsident Alberto Fernández i Moskva og derefter i Beijing, hvor han planlægger at underskrive et aftalememorandum om Bælte- og Vej-initiativet.

Hvis USA fortsat er fjendtligt indstillet over for dette politiske alternativ og fortsætter med at forsvare City of London og Wall Streets bankerotte system, vil verden efter al sandsynlighed glide i retning af en term nuklear krig. Hvis USA tilslutter sig Bælte og Vej-initiativet, som Lyndon LaRouche anbefalede fra starten, er udsigterne for fred og udvikling fremragende.

Vi tilslutter os Helga Zepp-LaRouches opfordring til at gøre 2022 til Lyndon LaRouches år og til at vedtage hans politik.

Billede: public domain

Ruslandsekspert Jens Jørgen Nielsen deltog i Debatten på DR2 den 13. januar 2022

KØBENHAVN, 13. januar (EIRNS) – I dag, den samme dag som tidsskriftet EIR offentliggjorde et længere interview med Ruslandsekspert Jens Jørgen Nielsen med titlen “Hvorfor USA og NATO bør underskrive de traktater, som Putin foreslår”, var han blandt de otte deltagere i Debatten på DR2. Emnet var: Kold Krig med Putin?

Se Debatten her.

Jens Jørgen Nielsen anfægtede nogle af de andre debattørers udsagn om, at Rusland var en slyngelstat, som ikke kun truede Ukraine, men også de baltiske lande. De vigtigste ting, som han sagde, var:

- Problemet var, at vi ikke skabte en ny sikkerhedsarkitektur efter Sovjetunionens sammenbrud, da tiden var moden til det. Putin ønskede, at Rusland skulle blive medlem af NATO, men landet blev efterladt isoleret, og NATO udvidede sig mod øst.
- Hvis Paris-aftalen, som en anden debattør nævnte, var blevet gennemført, ville NATO ikke have udvidet sig mod øst. [Fra1997: Det Stiftende Dokument om Fælles relationer, samarbejde og Sikkerhed mellem NATO og Den Russiske Føderation]
- Det er utænkeligt, at Rusland ville angribe de baltiske lande.
- Rusland optræder som en stormagt med interesser i sit

nærområde, ikke som en ideologisk magt, og landet optræder faktisk bedre end USA gjorde i Mellemøsten eller Latinamerika.

– Krim: Overdragelsen af Krim til Rusland i 2014 var ikke en klassisk annektering. Der blev ikke affyret skud, og befolkningen støtter Rusland.

– Problemet med at Ukraine er en delt nation blev ikke løst. Minsk II-aftalen (2015), som blev formidlet af Tyskland og Frankrig, ville have lavet en ny forfatning med en særlig status for det østlige Ukraine. Vesten pressede ikke på for at få den gennemført, men sendte i stedet våben til Ukraine. Det er klart, at russerne ville reagere.

Eva Flyveholm, Enhedslistens forsvarsordfører, understregede, at det var vigtigt at føre seriøse forhandlinger med Rusland.

Psykopater udgør en risiko for vor eksistens! Tyskland må træde ud af Nato! Af Helga Zepp-LaRouche

I betragtning af den politiske orientering hos den nye regering i Berlin virker det næsten udsigtsløst at kræve en øjeblikkelig tysk udtrædelse af Nato. Men hvis Olaf Scholz mener det alvorligt med den embedsed han aflagde for to dage siden ved sin tiltræden som forbundskansler, nemlig at han vil dedikere sin "kraft til gavn for det tyske folks vel, virke til gavn for det og beskytte det mod ulykker", så bør han øjeblikkeligt igangsætte denne udtræden. For i Nato og frem for alt i USA og Storbritannien er der indflydelsesrige

kræfter, der af geopolitiske grunde leger med Tysklands og derudover også med hele menneskehedens eksistens. Den virkelige årsag til dette globale militære spil med musklerne på flere fronter er af det nyliberale systems forestående kollaps, som man prøver at tilsløre med en kompleks konfettiregn af antirussiske og antikinesiske beretninger.

Gennem flere uger har man opbygget et scenarie i medierne om en påstået forberedelse fra russisk side af en militær invasion i Ukraine, og Avril Haines, chefen for USA's nationale sikkerhedstjeneste, har endda forsøgt at overbevise Nato-ambassadørerne i Bruxelles om det, selv om det udtrykkeligt er blevet tilbagevist af Rusland. Uger igennem har man gennemført en række provokationer som for eksempel en Nato-manøvre, hvor man gennemspillede et atomangreb på Rusland, og hvor amerikanske fly nærmede sig 20 km til den russiske grænse, såvel som droneangreb i Østukraine og provokerende "orienteringsflyvninger" i Sortehavet.

Rusland har beskyldt Nato for at have overtrådt flere "røde linjer" i Ukraine og for ikke at have reageret på klagerne derover. Og op til det af præsident Biden foreslåede virtuelle topmøde mellem Biden og Putin på højdepunktet af spændingerne forlangte Putin retsligt bindende aftaler om, at Nato ikke skulle udvides nærmere mod den russiske grænse, hvilket Biden afviste med, at man ikke accepterede nogle "røde linjer" fra Ruslands side, medens Nato's generalsekretær Stoltenberg betonedede, at Rusland ikke havde nogen ret til at opbygge "indflydelsessfærer".

Midt under de eskalerende spændinger truede vicechefen for det amerikanske senats forsvarsudvalg, senator Roger Wicker fra Mississippi, med et førstehåndsangreb med atomvåben: "Militære aktioner vil sige, at vi overvælter det russiske militær med ødelæggelse, at vi indsætter amerikanske tropper derovre. Vi udelukker ikke et førstehåndsangreb med atomvåben."

Tulsi Gabbard, tidligere kongresmedlem fra Hawaii og

pensioneret løjtnant i den amerikanske hær, kommenterede Wickers tirade: "Enhver, der foreslår sådan noget eller bare tager det som en mulighed, må være afsindig eller en sociopat eller en sadist." Dog er Wicker med sine forslag, der ikke blot vil ødelægge det amerikanske folk og hele verden, men også ukrainerne, hvis demokrati, det angiveligt er, der skal beskyttes, ikke noget særtilfælde. Den samme retorik kommer både fra demokrater og republikanere i Kongressen, fra administrationen og medierne, fra de samme neokonservative og neoliberale kræfter, der trak landet ind i regimeskiftskrigen i Irak, Libyen og Syrien.

Man kan kun give Tulsi Gabbard ret. Den der gennem de sidste år har fulgt den stadigt eskalerende propaganda mod Rusland og Kina fra hele det amerikanske politiske spektrums side, bliver mindet om det udsagn, at den, som guderne vil ødelægge, ham driver de først til vanvid.

Indholdet af den to timer lange samtale mellem Biden og Putin er endnu ikke offentliggjort. Dog optog Biden kontakt med fire Nato-partnere angående kravet om en retsligt bindende aftale og lovede yderligere rådføringer med alle Nato-landene. Og naturligvis kender alle Europas regeringer den sande historie om det af Victoria Nuland understøttede kup i Ukraine i februar 2014, om Stephan Banderas nynazistiske gruppes rolle i kuppet og løgneren om Putins påståede besættelse af Krim, som i virkeligheden var en afstemning af Krims befolkning om, at de i betragtning af naziterroreren i Kiev foretrak at tilhøre Rusland. Måske ville det være på tide, at de europæiske regeringer indrømmede sandheden om hændelserne i Ukraine, som de naturligvis var meddelagtige i gennem deres sammenslutninger, frem for at den tredje verdenskrig bryder ud på grund af en falsk historie om Putins påståede aggression.

Men selv om den akutte krigsfare kan svækkes midlertidigt – Biden taler om at udskyde Ukraines medlemskab af Nato ti år – så vedvarer den akutte fare for en ny verdenskrig.

Det anden farecenter, hvor en krig kan opstå og udvikle sig, er atomprogrammet i Iran og Trump-administrationens opsigelse af JPCOA-aftalen. Selv om CIA-chefen William Burns netop har bekræftet, at sikkerhedstjenesten ikke på nogen måde er bekendt med, at Iran skulle arbejde på et atomvåbenprogram, så ser Israel også en fare i det civile atomprogram – som Iran har fuld ret til at udvikle i følge folkeretten – sådan som Israels forsvarsminister Benny Gantz understregede det under sit nylige besøg i Pentagon, hvor den amerikanske forsvarsminister Austin bekræftede, at USA var fast besluttet på at hindre Iran i at anskaffe sig atomvåben.

Men den farligste situation er uden tvivl konflikten mellem USA og Kina om Taiwan. Efter at verden har nærmet sig faretruende mod den tredje verdenskrig på grund af tilspidsningen af forholdene i Ukraine, udtalte en række amerikanske politiske eksperter – og dette er nyt – sig om den amerikanske sædvane med at iscenesætte falske begrundelser for militære operationer. Således henviste den tidligere diplomat Peter Van Buren til eksplosionen af krigsskibet USS Maine i Havanas havn i 1898 (hvilket var anledningen til den spansk-amerikanske krig, og ikke var noget terrorangreb, men en eksplosion i selve skibet), til begivenheden i Tonkin-bugten, hvor USA fik et påskud til at påbegynde til længe planlagte vietnamkrig, og naturligvis til Irak-krigen i 2003, hvor alle de indblandede på forhånd var klar over, at påstanden om masseødelæggelsesvåben var en løgn, sådan som Nancy Pelosi indrømmede det offentligt.

Angående Kina skriver Van Buren: "Den næste krig ser ud som om den leder efter en årsag." Eftersom Kina vægrer sig ved at marchere ind i Taiwan og dermed give USA en grund til at virkeliggøre sin krigsfeber, så er et oprustningskapløb inden for overlydsvåben blot det mindste problem. "Men hvad hvis USA allerede er fast besluttet på en virkelig krig og blot søger efter en troværdig årsag?", spørger Van Buren og udtaler dermed det, der for længst er blevet indlysende. Kan man

antage, at disse og flere andre begivenheder "under falsk flag" er de vestlige regeringer og partier velkendte? Bortset fra måske et par uerfarne partimedlemmer – afgjort! Derfor er de folk, der har deltaget i præsident Bidens "Demokrati-topmøde", som snarere burde kaldes et hyklertopmøde, nogenlunde lige så troværdige som organisatorerne af de berygtede "tæppe-busture", hvor godtroende pensionister pådattes plystæpper som "ægte persiske tæpper".

For ideen om, at det drejer sig en alliance af "gode kræfter", et værdifællesskab, der går ind for menneskerettigheder og frihed, mod de "onde", der undertrykker deres befolkninger, er et blikfang, hvor de udstyrer et fordærvet produkt med kosmetiske indgreb og udbyder det til salg.

Senest efter at den amerikanske administration og dens "forbundsfæller" har efterladt Afghanistan i en absolut katastrofal tilstand efter 20 års krig og har tilbageholdt penge, der tilhører afghanerne, og dermed forstærket den værste humanitære katastrofe på planeten, hvor 24 millioner mennesker trues af sulte- og kuldedød, bør ingen af disse agtværdige demokrater mere tage ordet menneskerettigheder i deres mund. Snarere bør man nævne de millioner af sårede, døde og flygtninge, som de endeløse, på falsk grundlag opbyggede krige har frembragt. Og hvad med Julian Assange, hvis eneste forbrydelse var at have afdækket krigsforbrydelser? Han bliver myrdet med juridiske midler i verdensoffentlighedens påsyn.

Man kunne forlænge denne liste med endnu mere: EU's krigeriske tilbagedrivelsespolitik mod flygtninge, der blot er flygtninge, fordi de er ofre for de "endeløse krige". Flygtningelejrene, som pave Frans har sammenlignet med koncentrationslejrene, følgerne af Klaus Schwab-typernes malthusianistiske politik, der anser forsøgene på at overvinde fattigdommen for den største trussel mod "klimaet", og derfor har kvalt enhver udvikling med deres betingelser gennem årtier?

Sammenlignet hermed tager de “enevældige” regerings succeshistorier sig ikke så dårligt ud. Kina har ikke blot befriet 850 millioner mennesker af sin egen befolkning fra dyb fattigdom og for første gang gjort det muligt for udviklingslandene at overvinde fattigdom og underudvikling. USA har ud af en befolkning på knap 330 millioner mennesker næsten 800.000 corona-døde, medens Kina med 1,4 milliarder mennesker har under 5000 døde. Måske – dette kunne de europæiske tæppesælgere jo engang prøve at tænke over – er menneskeliv mere værd for de “enevældige” regimer.

I Tyskland burde vi virkeligt tænke indgående over, at det at forblive i en militærpagt, der i et krisetilfælde vil medføre vor udslettelse, måske ikke er så god en ide alligevel. Der eksisterer virkeligt et alternativ til konfrontationspolitikken hos Nato, der siden 1991 faktisk er forældet. Der må oprettes en international sikkerhedsarkitektur, der tager hensyn til alle staters sikkerhed.

POLITISK ORIENTERING den 23. juli 2021:

Vi kan løse problemerne – men kun hvis vi bryder fri af den mentale spændetrøje

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Putin-Biden-topmødet: Et potentielt skridt i den rigtige retning- Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 29. maj 2021

På trods af at forholdet mellem USA og Rusland rammer et nyt lavpunkt, da angloamerikanske oligarker har til hensigt at gennemføre et regimeskift i både Moskva og Beijing, mener Helga Zepp-LaRouche, at et topmøde, hvor Putin og Biden taler direkte sammen, tilbyder en mulighed for at komme væk fra et fremstød mod krig.

Dette topmøde kommer på et tidspunkt, hvor der er opstået en ny kamplyst mod Den store Nulstilling (Great Reset) og den grønne New Deal, som sammen opreklamerares for at redde et bankerot finanssystem. To eksempler, som hun citerede, var et videnskabeligt forum i Italien, hvor førende klimaforskere forkastede de modeller, der bruges af dem som tror på menneskeskabte klimaforandringer, samt den schweiziske regerings afvisning, i Wilhelm Tells suveræne tradition, af krav, der blev stillet af EU.

Men faren for krig forbliver, især med udsigten til at Det

grønne Parti i Tyskland vil være med i den næste regering efter valget i september, og at dets førende kandidat, Annalena Baerbock, muligvis bliver kansler med fuld støtte for hendes kandidatur fra de transatlantiske krigshøge. Helga Zepp-LaRouche fremhævede, som en del af denne krigsfare, at Det grønne Partis leder, Habeck, opfordrede til at bevæbne Ukraine, på trods af tilstedeværelsen af åbne nazister i forsvars- og sikkerhedssektoren, samt optrapningen mod Lukashenko-regeringen i Hviderusland.

Se webcastet her

**‘Rapport siger, at Danmark
hjælp USA med at udspionere
Merkel og europæiske
allierede’.**

**China Plus-interview med
Helga Zepp-LaRouche**

Interview i *China Plus World Today* med Helga Zepp-LaRouche (*China Plus* er det officielle engelske websted for *China Radio International*.)

Mandag 31. maj 2021

WORLD TODAY: Du lytter til World Today. Danmarks efterretningstjeneste hjalp USA med at udspionere europæiske politikere, herunder den tyske kansler Angela Merkel fra

2012-2014, rapporterer danske medier. Ifølge en rapport fra Danmarks Radio samarbejdede Forsvarets Efterretningstjeneste med det amerikanske NSA for at indsamle informationer, og efterretninger blev indsamlet om andre embedsmænd fra Tyskland, Frankrig, Sverige og Norge. Lignende beskyldninger dukkede op i 2013. Dengang afslørede hemmeligheder lækket af den amerikanske whistleblower Edward Snowden, at NSA havde aflyttet den tyske kanslers telefon.

For yderligere oplysninger har vi nu Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet, en tyskbaseret politisk og økonomisk tænketank, på linjen.

Tak fordi du er med os, Dr. LaRouche.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Ja, goddag.

WORLD TODAY: Kunne du først fortælle os mere om, hvad de danske medier har fundet?

ZEPP-LAROUCHE: Det er i grunden en sjov historie, fordi al denne information i det væsentlige var kendt i 2015, nemlig at NSA benytter sig af det faktum, at man i Danmark har transatlantiske kabler, hvorved man kan udspionere alt hvad der foregår i østblokken, men også internationalt. Alt dette kom frem i 2015, men der skete egentlig ikke noget. Merkel sagde på det tidspunkt "Åh, at udspionere sine allierede – det går virkelig ikke an", men derefter skete der absolut intet! Sidste år lækkede den samme historie atter, og igen skete der intet.

Så der er tilsyneladende en eller flere whistleblowers i den danske efterretningstjeneste, der siger, at dette bare er for meget. Det sætter spørgsmålstegn ved Danmarks suverænitet, det danske folks interesser. Så de lækkede vedvarende de samme oplysninger, og nu er det blevet taget op af et helt netværk af europæiske mediekredse – Le Monde og tysk tv, norsk og svensk tv – og de har fået adgang til de interne dokumenter fra den danske efterretningstjeneste, og det er således, at

nyheden opstod.

WORLD TODAY: Tror du, at Angela Merkel måske vil reagere anderledes denne gang? Og hvad har reaktionen på denne rapport hidtil været i Tyskland og måske andre dele af Europa?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at denne whistleblower, fordi han ser, at der ikke har været nogen reaktion, har til hensigt at fortsætte med at lække oplysningerne for at opbygge trykket. Så nu har [Peer] Steinbrück, der er tidligere [SPD] kanslerkandidat, sagt, at dette er en skandale. De norske og svenske ministre sagde, at de nu kræver en efterforskning. Vi er nødt til at se, hvad der sker, for alt dette fandt allerede sted sidste år, og jeg tror, det helt afhænger af, at befolkningen siger, at hvis disse regeringer tillader, at alle bliver udspioneret, forsvarer disse regeringer naturligvis ikke deres respektive befolknings interesser. Så jeg tror, vi bliver nødt til at se, hvordan dette udvikler sig.

WORLD TODAY: Og efter nyheden om rapporten søndag beskyldte Edward Snowden den amerikanske præsident Joe Biden for i første omgang at være dybt involveret i denne skandale. Hvorfor siger han det?

ZEPP-LAROUCHE: [ler] Fordi det er sandt! Det er velkendt for alle, der har lyttet til Edward Snowden, og der er en hel gruppe af amerikanske whistleblowers, der har sagt lignende ting, nemlig at NSA udspionerer alt – alt hvad der foregår i verden. De spionerer på e-mails, bærbare computere, telefonopkald, og de samler alt dette i gigantiske lagerfaciliteter. Og de samler ikke blot oplysninger på en enkelt person eller et emne, de samler alt. Og når de først har det, kan de senere gå tilbage med søgeord og fremkalde specifikke ting, de ønsker.

I virkeligheden er denne NSA-operation blevet til en verdensomspændende overvågningsstat. De laver jo en masse ståhej om overvågning i Kina og Rusland og så videre, men

virkeligheden er, at den britiske GCHQ, der svarer til NSA, samt NSA bare indsamler det hele. Og jeg synes naturligvis, at Biden, både i sin egenskab af vicepræsident og nu som præsident, står i spidsen for det.

WORLD TODAY: OK, men hvorfor ville USA udspionere sine allierede?

ZEPP-LAROUCHE: Fordi de tror, at de kan forsvare en unipolær verden, og for dem giver det ikke mening at der kan være noget galt med det. For dem er det helt normalt og selvindlysende, at de skal gøre det.

Jeg mener jo, USA, desværre – og jeg tror, at nogle embedsmænd i Kina er opmærksomme på det – at USA har vendt sig væk fra deres oprindelige værdier fra Den amerikanske Frihedskrig, hvor det blev grundlagt som en republik, og i de seneste år – faktisk årtier kan man sige – har allieret sig med det britiske imperium, der styrer verden på basis af 'the special relationship', hvorved de tror, at hvis de opfører sig som det britiske imperiums muskelkraft, så er det sådan, de håber på at kunne regere en unipolær verden.

WORLD TODAY: Men tror du, at dette vil have en indvirkning på Amerikas forhold til dets vigtigste allierede, fordi Joe Biden søger at genopbygge alliancer?

ZEPP-LAROUCHE: Det spørgsmål, som jeg og mange andre mennesker stiller sig selv, er: Hvorfor kom der ingen reaktion, efter at disse historier kom frem i 2015, i 2020? Jeg mener, danskerne vidste tydeligt hvad de lavede, men de ville ikke gøre noget vrøvl over det. De ville ikke lave brok i foretagendet. Det er næsten som om de foretrækker at være slaver for den store herremand, frem for at blive smidt ud af klubben! Det er jo en komplet skandale: Det sætter spørgsmålstegn ved hele dette spørgsmål om "vestlige værdier", de store vestlige demokratier, menneskerettighederne, alle disse ting. Hvorledes beskyttes de europæiske borgeres menneskerettigheder af deres

regeringer?

Jeg håber, at der vil blive stillet nogle meget klare spørgsmål til præsident Biden, når han deltager i G7-mødet. Jeg mener, jeg tvivler på det, fordi disse ledere har ikke udvist... de vil hellere være en del af "Five Eyes" og "Seven Eyes" og alt det der, snarere end at forsvare deres egne borgere

WORLD TODAY: Tak, til Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet, en tyskbaseret politisk og økonomisk tænketank. Du lytter til World Today.

Billede: NSA: U.S. government, Public domain, via Wikimedia Commons, FE: By Skjoldbro – Own work, CC BY-SA 4.0,

"Aktionsdag": Ungdommen mobiliserer for 1,5 milliarder arbejdspladser verden over med 'LaRouche-planen'

Den 17. juni (EIRNS) – To positive initiativer skiller sig i dag ud fra den omsiggribende pandemi samt andre voksende kriser. Schiller Instituttets ungdomsafdeling ledte en multinational aktionsdag, som opfordrede lederne fra de fire magter – USA, Rusland, Kina og Indien – til at hæve sig over stridighederne og mødes for at igangsætte tiltag for det

almene vel, i særdeleshed mht. infrastruktur indenfor sundhed og medicin for at bekæmpe COVID-19, og for at skabe produktivitet i det økonomiske system gennem "LaRouche-planen" for 1,5 milliarder nye, produktive arbejdspladser, og alt som hører til. For det andet, i samme ånd, blev der i dag afholdt et møde mellem kinesiske og afrikanske ledere, under titlen "Kina-Afrika-Solidaritetstopmøde mod COVID-19", som blev ledet og adresseret af Præsident Xi Jinping og den Afrikanske Unions formand, Cyril Ramaphosa, blandt andre.

Det ekstraordinære topmøde skabte en ny "Platform for medicinske forsyninger til Afrika", for at alle afrikanske nationer de næste seks måneder kunne få adgang til diagnostiske og terapeutiske forsyninger for at bekæmpe pandemien. Ramaphosa, som i den senere tid har påpeget vigtigheden af rumforskning og kernekraft, lagde vægt på tiltag for at tilsidesætte ubetalelig gæld i Afrika i denne nødsituation, for at bekæmpe virusset.

Schiller Instituttets aktionsdag inkluderede henvendelser, gennem alle former for kommunikation, til hundredvis af individer og organisationer, som har muligheden for at påbegynde de nødvendige initiativer til et nyt økonomisk system, hvis akutte mål er fokuseret på infrastruktur til global sundhed, som overskriften på Schiller Instituttets begæring lyder: "Forsvar Jordens allervigtigste ressource – mennesket!"

Planen for denne aktivering findes i dokumentet: "LaRouche-planen til at genåbne USA's økonomi: Verden har brug for 1,5 milliarder nye, produktive arbejdspladser". Rapporten, produceret af LaRouchePAC, vil blive diskuteret lørdag d. 20. juni, kl. 20:00 (dansk tid) af landbrugsledere, fagforeningsledere og andre, ved LaRouchePAC's ugentlige, nationale "rådhus", under overskriften: "1,5 milliarder nye, produktive arbejdspladser verden over – hvordan USA's arbejdsstyrke bringes tilbage

til videnskabsbaseret produktion". Dette er lyset, som skinner gennem det der ellers kan synes et håbløst mørke af uretfærdighed og lidelse, uden nogen vej imod en produktiv fremtid. Dette er en opfordring til handling.

Det modsatte til denne kampberedte tilgang til et samarbejde om et nyt økonomisk system, blev udstillet i dag i nye amerikanske udenrigspolitiske initiativer mod Syrien, i et modbydeligt skue af britisk imperialistisk geopolitisk taktik for regimeskifte. Det bliver gjort værre af, at sanktionerne bemyndiges og har den samlede støtte fra de neoliberale og neokonservative tosser, der tilføjede det som en paragraf i den seneste Lov for den Nationale Forsvarsmyndighed (National Defense Authorization Act). Udenrigsministeriet bekendtgjorde 39 nye sanktioner mod den syriske præsident, Bashar al-Assad, hans kone, mange familiemedlemmer og andre syriske ledere, hvilket forbyder nogen som helst form for økonomisk støtte til nationen. Dette sker efter at detaljer om den desperate situation med mangel på medicin og fødevarer i Syrien blev formidlet til FN's Sikkerhedsråd den 16. juni, og gennem advarsler om truende hungersnød i Syrien fra FN's administrerende direktør for Verdens Fødevareprogram, David Beasley, i et interview den 12. juni med dagbladet The National i de Forenede Arabiske Emirater. Mere end 9 millioner mennesker i Syrien har ingen fødevarer-sikkerhed (uden tilstrækkelig føde, enten grundet mangler eller forsyninger), og yderligere 2 millioner står på randen.

En del af dette billede inkluderer Libanon, tæt forbundet hermed, hvor banksystemet er brudt sammen. Libanon, en nation med 5 millioner mennesker, har taget imod 1,5 millioner syriske flygtninge. I de seneste dage bliver der taget skridt hen imod et "nyt paradigme" i samarbejde med Kina, med en intervention for udvikling af infrastruktur og mulig understøttelse af Syrien gennem russiske og iranske initiativer.

Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, talte i sit ugentlige webcast i dag, om hvordan det "ikke er tid til geopolitiske spil". Ønsker man at skabe "et regimeskifte i Syrien gennem hungersnød?"

Efter en detaljeret beskrivelse af situationen, samt andre af dagens udviklinger, såsom at Tyskland og USA "driver fra hinanden", sluttede hun af med at understrege den generelle pointe om, hvad der er brug for blandt nationer. "Tyskland og USA bør arbejde sammen for at løse flygtningekrisen, opbygningen af Sydvestasien, overvindelsen af pandemien, samarbejde om industrialiseringen af Afrika – dette er den slags ting, som vi skulle stikke hovederne sammen om. Vi bliver nødt til at have et andet paradigme og en fuldstændig anden måde at tænke på. Fordi nationale interesser er fine – jeg går fuldt ind for nationale interesser, herunder Tysklands. Men som Friedrich Schiller har sagt mange gange, man kan ikke have nationale interesser, som er i konflikt med menneskeheden. Derfor bliver man nødt til at være en patriot og en verdensborger på samme tid."

"Så det er denne ånd som Schiller Instituttet forsøger at vække til live. Dette vil være emnet på vores kommende konference, d. 27. juni". Find indbydelsen til konferencen her:

[http://schillerinstitut.dk/si/2020/06/invitation-til-konferenc
evil-menneskeheden-blomstre-op-eller-gaa-til-grundefremtiden-
kraever-et-fire-magts-topmoede-nu/](http://schillerinstitut.dk/si/2020/06/invitation-til-konferenc
evil-menneskeheden-blomstre-op-eller-gaa-til-grundefremtiden-
kraever-et-fire-magts-topmoede-nu/)

Sorte liv betyder noget – så stop Holocaust i Afrika, skab 1,5 milliard job.

Den 7. juni (EIRNS) – Mens hele verden nu oversvømmes med slagordene 'sorte liv betyder noget' (black lives matter), må man spørge: Hvad er det ønskede resultat? At skabe et anstændigt liv for de fattige i Amerika, hvoraf mange er sorte og latinoer? De fleste mennesker anerkender, at de massive demonstrationer i USA og i store dele af verden i dag er drevet af mere end racistisk politibrutalitet – de er resultatet af det katastrofale sammenbrud i økonomien midt i en dødbringende pandemi – begge omstændigheder der påvirker den sorte befolkning mere intenst, men som er universelle katastrofer.

Hvorom alting er, bortset fra EIR-programmet, der blev udgivet i sidste uge, og som kræver en hurtig skabelse af 1,5 milliarder job og et lige så presserende topmøde med lederne af USA, Rusland, Kina og Indien for at iværksætte det nødvendige hasteprogram, ser der ud til at være ringe opmærksomhed omkring de faktiske forbrydelser, der bliver begået imod de fattige i USA og langt de fleste lande i Afrika og Sydamerika, fra de mere end tredive års finansielle og økonomiske politik. Under slagordene om "globalisering", "fri handel" og "miljøbeskyttelse" er de virkelige industrielle økonomier blevet ødelagt, infrastruktur har fået lov til at rådne, og udviklingslandene nægtet enhver industriel udvikling, bortset fra Kinas soloindsats for at tilvejebringe fysisk udvikling gennem Den nye Silkevej/ Bælte- og Vejinitiativet.

FN's direktør for verdens fødevareprogram, David Beasley, har råbt op så højt han kan om, at Afrika i løbet af kun få uger eller højst måneder vil have en mulig sultedødelighed på

300.000 pr. dag i forbindelse med coronaviruset, med fødevareforsyningskæder der også knækkes af den økonomiske krise, kombineret med et af de værste græshoppeangreb i moderne historie. Betyder disse sorte liv noget?

At male "Black Lives Matter" med ti meter høje bogstaver i gul maling på Washingtons 16th Street vil ikke gøre noget for at løse disse reelle problemer. Faktisk skal det bemærkes, at den officielle 'Black Lives Matter'-bevægelse blev finansieret med 60 millioner dollars fra George Soros, og i alt over 400 millioner \$ fra andre Wall Street-fonde, mens terroristorganisationen Antifa og andre åbenlyst voldelige bander – mange af dem primært hvide – har opereret under dække af demonstrationerne.

Det drivende fokus for "bevægelsen" er fjernelsen af Donald Trump fra embedet, mens indsatsen i vid udstrækning styres af de samme kræfter, som orkestrerede fase et og fase to i kupforsøget – Obamas korrupte efterretningsteam, hvoraf mange nu selv står overfor fængsling for deres forbrydelser; af deres kontrollører i det britiske imperium, MI6 og GCHQ, og af de prostituerede i pressekorpsset, der svor på, at Trump samarbejdede fordækt med den russiske præsident Vladimir Putin, og at Putin stjal valget.

To medieartikler i denne weekend demonstrerer den faktiske hensigt med denne såkaldte bevægelse. Tysklands *Der Spiegel*, det mest udbredte magasin i Europa, har en forsidehistorie med Trump der holder en tændstik, med en brændende by bag sig, under titlen: "Pyromanen – en præsident sætter sit land i brand. Den ledende artikel lægger hele skylden for krisen på Trump, alt imens den antyder, at Trump planlægger en "Rigsdagsbrand" for at gøre sig selv til diktator efter samme model som Hitler, og muligvis vil nægte at anerkende valgresultatet, hvis han taber. Man antyder et militærkup for at stoppe den formodede fare.

Her i USA indrømmer magasinet *The Atlantic* åbent, at

“bevægelsen” faktisk er en “farverevolution” efter samme model som Maidan-kupet i Ukraine i 2014. Læsere af *EIR* ved, at det var nøjagtigt den samme anglo-amerikanske bande – Soros, Obama og hans vicepræsident Biden og hans efterretningsteam, sammen med pressen, der åbent iscenesatte det voldelige nynazistiske kup mod den demokratisk valgte regering i Ukraine, som det er dokumenteret i *EIR*’s ”Hvordan Obama og Soros bragte nazisterne til magten i Ukraine.”

Tyske Højesteretsdom rammer Bankredning– Gør en ende på det Britiske Imperies verdensomspændende City of London-system

Den 6. maj (EIRNS)–Da den tyske højesteret denne uge dømte den Europæiske Centralbanks (ECB) konstante redningsaktion af de største banker i Europa, ved at overføre befolkningens værdier til disse banker, til at være illegal, tog de kun et skridt, omdog et vigtigt skridt, henimod tilendebringelsen af det Britiske Imperies politik, som har ruineret de industrielle økonomier de sidste 50 år. Dette peger i retningen af det, som EIR og LaRouchePAC har mobiliseret for–at gøre en ende på den imperiale, finansielle kontrol fra City of Londons banker, over det globale finansielle og økonomiske system, og erstatte det med en befolknings-tjenelig politik, baseret på Alexander Hamiltons og Lyndon LaRouches Amerikanske System.

Umiddelbart efter det store finanskarak i 2008–da disse banker,

med deres vilde spekulationer, bragte alle verdens nationers økonomier i knæ–dikterede City of London, ved G20-mødet i april, 2009 i London, modsvaret til dette krak. Intet nyt system–alle større nationer må organisere en finansiell redningsaktion af bankerne, og bidrage 500 milliarder \$ til Verdens Valutafond, ovenpå udvidelsen af redningsaktionen selv. Disse 11 år har set enorme overførsler af rigdomme fra de fattige og middelklassen til de største banker–nu langt større–samt de rigeste virksomhedsejere. Ingen domstol greb ind på nogen betydelig måde i dette røveri–faktisk har nogle aktivt tilskyndet dette mod udviklingslande–indtil nu.

Allerede for 50 år siden ødelagde City of London Præsident Franklin Roosevelts Bretton Woods-system, sat op for efterkrigstiden, hvilket var det eneste system, som havde økonomisk vækst, menneskers produktive arbejde og udryddelsen af fattigdom for øje. Roosevelts idé var baseret på det Amerikanske System for produktivitet, og videnskabelig og teknologisk fremskridt. I stedet for dette, pålagde "the City" de sidste 50 års globale spekulationskasino med flydende vekselkurser, bobler, krak, og redningsaktioner. I 2009 insisterede London på et nyt årti med de største redningsaktioner fra centralbankerne nogensinde set. Og i marts, dette år, begyndte en endnu større redningsaktion, som "svar" på coronapandemien.

Globaliseringens "bankstere" og økonomer har reageret, som var de blevet mægtigt stukket, på den Tyske Højesterets dom, d. 5. maj, mod ECB (se EIR's Daily Alert, 6. maj, 2020). Den Europæiske Centralbank selv protesterede, at "EU-Domstolen dømte i december, 2018, at ECB handler indenfor dennes mandat for prisstabilitet,"–som om at den blot holder priserne stabile, når den trykker 750 milliarder € om året, for at opkøbe obligationer fra de store banker. Et "globalist"-medlem af EU-parlamentet, og tidligere belgisk premierminister, Guy Verhofstadt, gav sin mening til kende på Twitter: "Hvis hver eneste forfatningsdomstol for hvert eneste medlemsland laver

sin egen fortolkning af hvad Europa kan, og ikke kan gøre, er det begyndelsen på slutningen... Nu da den Tyske Højesteret tydeligvis forsøger at stække vingerne på ECB, må den Europæiske Kommission stå ved sit politiske ansvar..." George Calhoun begræd i dag i magasinet Forbes: "I går tilendebragte den Tyske Forfatningsdomstol (Bundesverfassungsgericht, hvis I vil)–Tysklands nærmeste tilsvarende institution til USA's Højesteret–essentielt ECB's samlede program for kvantitative lempelser."

Men vi må gøre en ende, ikke blot på ECB, men på hele de sidste 50 års altid-voksende, gigantiske, spekulationsfodrede banker, ubetalelig gæld og nedskæringspolitik, som har bragt City of London tilbage i førersædet for verdens finans. Dette system lukkede ned for hospitaler og den offentlige sundhedsforsorgs kapaciteter, som vi nu har brug for. Det øgede den ekstreme fattigdom overalt på den sydlige halvkugle, selv imens Kina afskaffede den fattigdom for 850 millioner mennesker. Det har derfor ladet nationerne på den sydlige halvkugle stå tilbage, uden offentlige sundhedsforanstaltninger mod den hurtige spredning af COVID-19–medmindre de største nationer mobiliserer for at opbygge disse.

USA, Rusland, Kina, Indien–disse magter, som det Britiske Imperies efterretningstjeneste konstant har arbejdet på at adskille–må begynde denne opbygning nu, ellers vil flere millioner dø. Det betyder at de skal skabe et nyt verdensomspændende kreditsystem; eller, i virkeligheden, vende tilbage til Franklin Roosevelts intention med sit "Amerikanske System" i Bretton Woods, som City of London ødelagde. Dette er opgaven, igen, ved Schiller Instituttets jubilæum for Befrielsen, denne lørdag. Denne gang er fjenden det Britiske Imperium.

En metode for 'hele økonomien' til Verden – 1.5 milliarder nye produktive jobs!

Den 12. maj (EIRNS) – For at bekæmpe den nye coronavirus-pandemi, og lykkes økonomisk bagefter, er der ingen 'halve løsninger', hverken geografisk eller med enkelte økonomiske sektorer – landbrug, produktion, skibsfart, sundhedsvæsen osv. Eller nation for nation – ikke engang USA eller Kina. Der er kun metoden med 'hele' verden, foretaget af samarbejdende suveræne nationer. Helga Zepp-LaRouche talte om dette til medarbejdere i dag, efter at have mødt et team der er gået i gang med at frembringe et økonomisk program så hurtigt som muligt, under arbejdstitlen: "Verden har brug for 1.5 milliarder nye produktive jobs".

Dette nye LaRouchePAC-program vil præsentere det fulde omfang af nødvendig agroindustriel aktivitet inden for en produktiv platform med energi, vand, transport, videnskab og uddannelse. Dets overordnede perspektiv er i tråd med nødvendigheden af, at de fire stormagter konfererer og griber til handling og samarbejde. De repræsenterer de store økonomier og menneskelige ressourcer. De stærke økonomier i Japan, Tyskland, Frankrig, Italien med flere er også nødvendige. Bekæmpelsen af pandemien og opbygningen af Afrika er en verdensprioritet.

Programmet vil skitsere det nødvendige fokus for at tillempe den aktuelle diskussion om "genåbning", test og alle andre aspekter af post-pandemisk planlægning, selvom den sydlige

halvkugle først netop nu oplever den første bølge af pandemien. Endvidere, at udsigten til at virusset blusser op i løbet af de kommende to år erkendes. Også "sultpandemien" trænger sig på.

Sæt dette overordnede synspunkt i kontrast til den store afledning af offentlighedens opmærksomhed væk fra spørgsmål om økonomisk beredskabsopbygning og omstilling, for i stedet at skyde skylden på præsident Donald Trump, hælde til diverse konspirationsteorier, og mest af alt, bebrejde Kina for at smitte verden og for alle andre genvordigheder. Hvad sker der, når dine høner holder op med at lægge æg, og brønden løber tør? Skyd skylden på Kina! Sjovt, men dødbringende.

"Vi er i krig lige nu", med Kina, sagde Peter Navarro mandag på to store tv-stationer. Navarro er assistent for præsidenten, direktør for handels- og produktionspolitik og koordinator for loven om den nationale forsvarspolitik. Han sagde: "Vi er i krig, tag ikke fejl af det. Kineserne slap en virus løs i verden". Han sagde: "Det er ikke et spørgsmål om at straffe dem, det er et spørgsmål om at stille Kina til ansvar – at holde det Kinesiske kommunistiske Parti ansvarligt".

Optrapningen mod Kina inkluderer at presse præsident Trump til at forsøge at få ham til at modsætte sig Kina på alle områder, fra virusset til handelsforbindelser. Dette er klassisk britisk geopolitik med 'os-imod-dem', og de netværk der udøver presset kommer lige ud af det britiske imperialistiske efterretningsapparat.

Zepp-LaRouche understregede i dag, "Det er tid for os til at fokusere på løsninger". Vi er i en dramatisk situation. I løbet af de sidste to uger har vi – gennem centrale ideer og begivenheder – været i diskussion om dette med tusinder af mennesker, i betragtning af Schiller Instituttets konferencer, LaRouches nationale politiske gruppers initiativer, internationale konferenceopkald – alt sammen under pandemiske

omstændigheder. Vi vil trappe op.

Vi kan sige til folk: Lyndon LaRouche advarede igennem 50 år om, hvad vi står over for i dag. Faktisk kan man tage de selvsamme ord fra mange af hans advarsler fra dengang og erfare, at de passer, nøjagtigt, som om han talte om hvad der sker i dag. I 1997 sagde han én ting højt og tydeligt: "Der er ingen grund til at nogen på denne planet, der er i stand til at arbejde, skal stå uden arbejde! Og 'projektet' [Eurasien/Verdens-Landbroen] er midlet."

'V-dagen' blev fejret af Schiller Instituttet

Den 9. maj (EIRNS) – Schiller Instituttet afholdt en fejring af 75-års jubilæet for sejren i Europa, og samlede repræsentanter for USA, Rusland, Tyskland, Frankrig og andre for at reflektere over fortiden samt den presserende nødvendighed af, at samarbejdet mod nazismen dengang må gentages nu, hvis den eksistentielle krise, som menneskeheden står overfor, skal løses. Den historiske tre-timers konference kan og bør ses online på <https://www.youtube.com/watch?v=EM9PR3IgX6k>.

Det er en uheldig kendsgerning, at der i USA fandt meget få begivenheder sted til minde om denne historiske begivenhed. For at give et kort billede af præsentationernes globale rækkevidde på konferencen er her en kort beskrivelse af nogle af indlæggene:

- **Helga Zepp-LaRouche**, grundlægger af Schiller Instituttet, beskrev den ekstreme fare som menneskeheden er stillet overfor i dag, med COVID-19-pandemien, den ekstreme fødevarekrise på grund af virusset og den nødvendige isoleringspolitik, den økonomiske nedgang og faren for hyperinflation som følge af den enorme pengeudstedelse for at redde boblen af derivater, der knuser det finansielle system. Ikke desto mindre, hævdede hun, har den nuværende krise blotlagt den mislykkede nyliberale politik, der underminerede økonomierne i den avancerede sektor, og som har forhindret udviklingslandene i at slippe af med ødelæggende fattigdom og underudvikling. Nu er det tid, sagde hun, til at anvende den politik for globalt samarbejde og udvikling, der blev fremlagt af hendes afdøde mand, Lyndon LaRouche.

- **H.E. Hr. Dmitry Polyanskiy**, første vice-repræsentant for Den Russiske Føderations permanente repræsentation ved FN, udtrykte vigtigheden af, at USA og Rusland lægger forskellene til side og slutter sig sammen – ligesom USA og Sovjetunionen gjorde for at besejre fascismen – for at imødegå de mange gensidige problemer, som vore folk og verden står overfor. Han udtrykte bekymring over dem, der forsøger at forfalske historien om den 'Store Fædrelandskrig', som 2. verdenskrig er kendt under i Rusland, for at nedgøre Rusland i dag. Han mindede om, at 27 millioner borgere i Sovjetunionen mistede deres liv i kampen mod fascisterne.

- **Jim Jatras**, en tidligere amerikansk diplomat og rådgiver for den republikanske ledelse i det amerikanske senat, opfordrede de amerikanske borgere og ledere til at holde op med at lytte til det fejlslagne lederskab af dem, der

fik os ind i dette rod. Han bemærkede, at præsident Trump har insisteret på at foretage store ændringer, men at stort set hele hans kabinet er uenigt og nægter at handle, eksempelvis i forbindelse med Trumps hensigt om at trække sig ud af de sidste tre årtiers "uendelige krige".

- **Jacques Cheminade**, leder af Solidaritets- og Fremskridtspartiet i Frankrig, en tidligere præsidentkandidat og nær medarbejder til Lyndon LaRouche, imødegik myten om, at præsident Franklin Delano Roosevelt og leder af 'Det frie Frankrig', Charles DeGaulle, hadede hinanden, ved at karakterisere deres uoverensstemmelser og deres lejlighedsvis nedsættende ord om hinanden som blot en del af den seriøse dialog mellem to mænd, der begge var sande patrioter, og som kendte hinandens betydning i forhold til at besejre det onde.
- **Bill Binney**, tidligere leder af den tekniske afdeling ved det amerikanske nationale sikkerhedsagentur (NSA) beviste for år tilbage med kriminaltekniske metoder, at russerne ikke havde hacket Det Demokratiske Partis Nationale Komités computere – hvilken sandhed nu er blevet bekræftet med offentliggørelsen af Kongressens vidnesbyrd i forbindelse med 'Russiagate'-heksejagten.
- **H.E. Igor Khobaev**, Den Russiske Føderations ambassadør til Filippinerne, sagde, at det er på tide at lægge forskelle til side for at imødegå den globale krise.
- **Dr. Gary Kotmacher**, kommunikations- og

uddannelsesmissionen ved det Internationale Rumstations-program, beskrev den Internationale Rumstation som vor tids smukke arkitektur, hvor det demonstreres, at internationalt samarbejde er både muligt og nødvendigt. Han påpegede, at der en dag vil være flere mennesker, der bor i rummet end på Jorden.

- **Al Korby**, 95, veteran fra 2. verdenskrig og en ven af Lyndon LaRouche, talte om vigtigheden af at have havearbejde og at læse Lyndon LaRouche.
- **Richard Black**, tidligere senator i Virginia, sagde, at hverken præsidenten eller folket har været i stand til at stoppe de uendelige krige. Hysteriet mod Rusland og nu mod Kina må slutte, fordi vi i denne tidsalder med atomvåbenbevæbnede konkurrenter ikke har andet valg end at samarbejde.
- **Diane Sare**, direktør for Schiller Instituttets kor i New York, læste svar fra blandt de tusinder af glade russere, der reagerede på korets virtuelle præstation, på russisk, af en berømt russisk militærsang, "Tri Tankista" ("Tre Kampvognsmænd"), der blev set af millioner i Rusland. Konferencen blev afsluttet med en afspilning af denne dybtføjte opførelse.
- Se morgenbriefingen med Harley Schlanger mandag den 11. maj: <https://larouchepac.com/media-content-types/morning-briefing-harley-schlanger>. Hver formiddag orienterer Harley dig om, hvad du har brug for at vide for at starte din dag. Abonner på LaRouche PAC YouTube-kanalen, og tryk på meddelelsesknappen for at blive underrettet,

når Harleys orienteringer offentliggøres. Eller du kan
lytte til lydfilen på
SoundCloud <https://soundcloud.com/larouche-pac>.

**For at overvinde vores
civilisationskrise må vi
forbedre karakteren af vores
befolkning**

**Schiller Instituttets
ugentlige webcast med Helga
Zepp LaRouche d. 30 april
2020**

Med momentum for løsninger fra Schiller Instituttets konference i sidste weekend, tog Helga Zepp-LaRouche sigte på det kollapsende britiske imperium, med en skarp kampplan for at realisere det Nye Paradigme for civilisationen. Blandt punkterne hun udpegede var: Om den globale fødevarekrise, sagde hun, at Donald Trump traf den rigtige beslutning i at anvende Defence Production Act for at holde slagterierne åbne, men en ende på karteldannelse og en tilbagevenden til paritetspriser (produktionspriser til landmænd –red.) er blandt de kritiske tiltag, som må tages for at sikre fødevarer sikkerheden for alle; Det farlige anti-Kina-hysteri, i det øjemed at skabe et fjendebillede som en forløber til krig,

er en videreførelse af den samme britisk anførte sabotage af Trumps løfte om at bryde med Bush- Obamas geopolitiske doktriner og opnå et fredeligt samarbejde.

Skønt det rammer begge amerikanske partier, er det specielt vanvittigt blandt republikanske senatorer som Lindsey Graham og Tom Cotton; Den igangværende frigivelse af dokumenter fra statsadvokaten i Mullers sag imod general Michael Flynn har et stort potentiale for at afsløre hele svindelaffæren fra krigsfraktionen, som stod bag Russiagate; Den farlige udvikling mod "glidebanen", der bygger på den grundantagelse, at der er nyttesløse spisere, og at deres død kan være et positivt resultat af coronavirusset – eksemplificeret ved den tidligere tyske finansminister Schaubles utrolige udtalelse om, at beskyttelsen af liv ikke nødvendigvis er af højeste værdi – må absolut vendes.

Til slut fremhævede hun vigtigheden af Schiller Instituttets yderst succesfulde konference, især det smukt iscenesatte panel om at skabe en ny renæssance. Krisen vi står overfor i dag, sagde hun, er ikke kun strategisk og økonomisk, men moralsk. Vores arbejde består i at handle for at forbedre karakteren af folk, som beskrevet af Schiller i hans diskussion af den æstetiske uddannelse af mennesket.

‘Alle mennesker skal være brødre’: Fra COVID-19 til Det nye Paradigme

LaRouche PAC Manhattan-projekt; dialog med Helga Zepp-LaRouche, Hussein Askary og Jacques Cheminade

Lørdag den 4. april 2020. Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og internationale præsident, Jacques Cheminade, LaRouche-bevægelsens leder i Frankrig og fhv. præsidentkandidat samt Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien, talte om USA i forbindelse med LaRouche-bevægelsens mobilisering for at vedtage Lyndon LaRouches økonomiske politik globalt, for at tackle den udprægede mangel på udvikling rundt om i verden. Der er ingen 'nationale' løsninger på COVID-19 eller finansielle kriser som sådan, alene globale løsninger.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag. Jeg synes det bliver meget tydeligt nu, at vi befinder os midt i, eller i begyndelsen af, hvad der ser ud til at blive den værste krise i menneskets historie. Det står allerede klart, at sundhedssystemerne i Europa – i Italien og Spanien – i USA ikke slår til. Der er ikke nok medicinske forsyninger, ansigtsmasker, respiratorer, læger, sygeplejersker, intensiv-enheder. Det står også meget klart, at denne pandemi – pandemi betyder, at det er en verdensomspændende epidemi – spreder sig meget hurtigt til udviklingslandene. Man kan være sikker på, at hvis den rammer lande som Haiti, eller de 55 afrikanske nationer eller store befolkede nationer i Asien, vil situationen blive endnu værre. Det er meget tydeligt, at de ikke har tilstrækkelige medicinsk forsyninger; de har ikke engang et sundhedssystem. De har ikke rent vand. Idéen om at isolere sig selv og vaske sine hænder betyder intet, for sådan noget findes ikke for mindst

halvdelen af befolkningen. Og det betyder, at denne ting er ved at komme helt ud af kontrol.

Så formålet med denne konference og dette møde i aften er at starte en kampagne for at sætte ét enkelt spørgsmål på dagsordenen. Det er, at vi er nødt til at reagere på dette som en enig menneskehed, og at vi må droppe alle andre dagsordener. Vi er nødt til at opbygge et verdenssundhedssystem; vi er naturligvis nødt til at geare op for at forsvare folket i USA, i de europæiske lande. Men i betragtning af det faktum at det er en pandemi, vil dette ikke være tilstrækkeligt. Denne virus vil mutere; den vil vende tilbage, og den vil vende tilbage i bølger, og i stigende grad ødelægge vores reelle produktion. Det vil have en alvorlig indvirkning på fødevareproduktionen. OECD (Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling) har allerede fremsat erklæringer om, at de forventer, at den økonomiske effekt vil være en reduktion af den industrielle produktion i OECD-landene på 30%; man vil få millioner af arbejdsløse. Derfor er vi nødt til at have et komplet skifte i dagsordenen for udelukkende at producere for en effekt; nemlig at opbygge et sundhedssystem i hvert eneste land i verden med den samme energi, den samme lidenskab, de samme midler.

Præsident Trump har indført undtagelsesloven 'National Defense Production Act'. Guvernør Cuomo har opfordret til en hidtil uset mobilisering af alt sundhedspersonale – læger, sygeplejersker, omskoling, uddannelse af unge. Dette er skridt i den rigtige retning, men det skal ledsages af en opbygning af den industrielle produktion for at producere alle de nødvendige midler til at bekæmpe denne pandemi. Det betyder hospitaler i hvert land; det betyder beskyttelsesdragter, ansigtsmasker, respiratorer. Hele industrien skal indrettes med dette for øje, indtil vi har besejret denne pandemi.

Der er ingen måde, hvorpå centralbankernes likviditetspumpe vil kunne fortsætte igennem denne mobilisering. Der er mennesker der siger, at dette kommer fuldstændig uventet, at

dette er et komplet chok. Altså, vi kan bevise, at dette ikke er tilfældet. Lyndon LaRouche advarede siden 1971 om, at dette ville ske, da han advarede om konsekvenserne af, at Nixon forlod Bretton Woods-systemet. Siden 1973 og 1974 advarede han i særdeleshed om, hvad den økonomiske effekt af de betingelser som IMF og Verdensbankens politik pålagde udviklingssektoren ville være. Og han advarede om, at pandemier ville blive resultatet. Hele hans livsværk var at advare om den kendsgerning, at monetarisme – denne anden dødbringende virus som Dennis talte om – ville resultere i pandemier. Man kan ikke sænke levestandarden på hele kontinenter over længere tid uden at fremme lavere livsformer i biosfæren til at tage over; nemlig vira.

Ideen er at starte en mobilisering på verdensplan, en mobilisering som fuldstændig vil ændre paradigmet. Vi har opfordret til et topmøde med de vigtigste lande i verden – USA, Rusland, Kina og Indien – at de må holde et topmøde for at ændre systemet; at blive enige om at få en ny verdensøkonomisk orden, der skaber mulighed for, at ethvert land på denne planet kan overleve. Der er bevægelser i denne retning. Netop i dag talte præsident Trump i telefon med Macron, den franske premierminister, og de blev enige om at fremskynde et lignende forslag fremsat af præsident Putin i begyndelsen af januar, hvor de fem faste medlemmer af FN's Sikkerhedsråd straks skal indkalde et hastemøde og enes om øget samarbejde mellem FN's nationer om at gå i denne retning.

Schiller Instituttet indkalder til en international internetkonference den 25. og 26. april. Længe før omfanget af pandemien stod klart, var målet med Schiller Instituttets konference at formulere et program, der kan hjælpe med at forme diskussionen for topmødet mellem disse stormagter. Vi er nødt til at have en drastisk aksiomatisk ændring. Der er allerede mange diskussioner, som er nyttige og skal understøttes; såsom ophævelse af alle sanktioner for at give alle lande mulighed for at bekæmpe pandemien. At holde en

øjeblikkelig våbenhvile; at stoppe for alle militære handlinger, men der er brug for mere. Der er brug for en massiv mobilisering med opbakning fra mange mennesker og mange organisationer, for fuldstændig at ændre dagsordenen.

Der findes en vellykket model for, hvordan coronavirus blev besejret, i det mindste midlertidigt; det var hvad Kina gjorde i Wuhan og Hubei-provinsen. Det vil sige, at man må have total testning; man bliver nødt til at have identifikation af de mennesker, der tester positivt, man må isolere dem og sætte dem i karantæne. På den måde kan infektionskæden brydes, og virusset kan besejres. Problemet er, at det har vist sig, at det ikke er muligt at gentage denne model i den transatlantiske verden, simpelthen fordi testudstyr ikke er tilgængelige, fremstillingsvirksomhederne var ikke klar endnu. De vestlige regeringer bortødslede den varslingsperiode, som de fik gennem den kinesiske intervention.

Men det må der nu sættes fart i, ved hjælp af den form for mobilisering som jeg talte om. Den apokalyptiske dimension af hvad vi står over for vil stå meget klar inden for kort tid. Al forvirringen, alle de falske nyheder om, at coronavirus kun ville være som en slem influenza, al denne misinformation vil forløbe sig. Der vil være en åbenhed over for at diskutere et helt nyt paradigme.

Der er også behov for at gøre det meget klart, at bagmændenes ideer, de folk og kræfter der er ansvarlige for, at vi endte i denne situation i første omgang, ikke må sejre. I dag er der for eksempel en artikel af Henry Kissinger i Wall Street Journal med overskriften "Coronavirus vil for evigt ændre verdensordenen". Vi skal huske, at Kissinger måske ved, at timen er ved at være inde, hvor den gamle verdensorden uopretteligt og for evigt forsvinder. Men vi må ikke glemme, at det var Kissingers politik med NSSM 200 (National Security Study Memorandum 200 er et amerikansk dokument om befolkningsreduktion, *red.*) der blev aftalt i 1974, og som var en stor del af denne morderiske malthusianske

affolkningspolitik mod udviklingslandene.

Dette memorandum, som først blev offentliggjort i begyndelsen af 1990'erne, sagde, at befolkningen i visse udviklingslande må reduceres og kontrolleres, fordi der er store ressourcer, som alle er i USA's strategiske interesse. En anden af 'gerningsmændene' var den onde politik fra Romklubben, der begyndte at sprede denne idé om, at der er grænser for vækst, og at man er nødt til at gå over til en økonomi med nulvækst. En løgn som straks blev tilbagevist af Lyndon LaRouche, der skrev en meget vigtig bog med titlen 'There Are No Limits to Growth' (Der er ingen grænser for Vækst). Det var også John D. Rockefeller III's politik, der på FN's befolkningskonference i Bukarest samme år – 1974 – begyndte at tale om overbefolkning, befolkningseksplosion og andre sådanne malthusianske ideer.

Disse mennesker er mordere. Hvis I ønsker at se beviser, så se på hvad Jeremy Warner skrev den 3. marts i Daily Telegraph, hvor han sagde, at der er en fordel forbundet med coronavirus. Det er, at den frasorterer de ældre. Det er klart, at Warner er på linje med prins Philip, der på en offentlig konference om religion sagde, at han ønsker at blive reinkarneret som en dødbringende virus, så han bedre kan hjælpe med at reducere verdensbefolkningen. Eller lyt til hvad Sir David King, den ledende videnskabelige rådgiver for både Blair- og Brown-regeringerne, der åbent sagde, at de ældre må ofres af hensyn til økonomien. Disse malthusianeres synspunkter må bringes for en ny Nürnberg-domstol, fordi det helt klart gælder for dem, at de vidste eller burde have vidst, hvilke konsekvenser deres politik ville have for Den tredje Verden.

Selv den tyske hærs tænketank, Det Tyske Institut for Forsvar og Strategiske Studier, har netop fremsat et krav om en tilbundsgående undersøgelse af, hvordan verden så blindt kunne gå ind i katastrofen. En sådan undersøgelse er allerede foretaget. Den har vi foretaget igennem de sidste 50 år. Lyndon LaRouche advarede igennem et halvt århundrede om, at nøjagtigt dette ville ske. Også i det tyske parlament var der,

i 2012, i forbindelse med SARS-pandemien, et scenarie på den såkaldte modi-SARS – hvilket betyder modificeret SARS – der sagde, at en mulig pandemi kunne nå frem til Europa, USA og Asien. Mærkeligt nok udelod de Afrika, så hvis man taler om pandemien og man udelader Afrika, er det meget underligt. Men det blev også ignoreret.

Hvad der er brug for nu, er en hidtil uset – og jeg mener virkelig hidtil uset – mobilisering. Jeg opfordrer jer alle til at deltage i at opbygge en alliance af mennesker, der vil deltage i Schiller Instituttets konference den 25. og 26. april. Og jeg vil have jer til at nå ud til mange organisationer og mennesker i Nordamerika, Europa, men også Latinamerika, Asien, Afrika. At nå ud til FN-organisationer, til ngo'er, til Verdenssundhedsorganisationer med det ene formål: At vi er nødt til at geare op for at opbygge et Silkevejs-sundhedssystem i alle lande. Vi må opnå en dampromleeffekt af mennesker, der straks kræver hospitaler, ICU-enheder, men også mad. Fordi der allerede er fare for, at denne pandemi ledsages af en fødevaremangel på grund af sammenbrud af dele af fødevareproduktionen, fra de berørte mennesker, osv.

Men hvis vi samtidigt ønsker at opbygge et nyt sundhedssystem på verdensplan, er det meget tydeligt, at det ikke kan gøres med den nuværende kasinoøkonomi. Så er der brug for Lyndon LaRouches fire love. Det vil være nødvendigt med en global Glass/Steagall-bankopdeling for at finansiere et sundhedssystem i alle lande. Vi har brug for en nationalbank i hvert land, og disse nationalbanker skal være tilsluttet et Nyt Bretton Woods-kreditsystem. Resultatet af dette må også være et helt andet sæt af værdier. Absolut ikke den liberale orden og 'Oplysningstidens' værdier, som Kissinger beder om, men hvad vi i stedet har brug for er en tilbagevenden til humanistiske værdier, til ideen om menneskeheden som én menneskehed. At vi sætter de fælles interesser for menneskeslægten foran de nationale interesser, og at vi kommer

ud af dette med et helt nyt paradigme for kærlighed til menneskeheden og et nyt system for internationale relationer, der sætter samarbejde over konfrontation. Hvis vi alle er forenede i denne ånd, tror jeg, at vi kan forvandle denne forfærdelige krise til en chance for hele menneskeheden ved at ændre paradigmet til at blive virkelig menneskeligt, som en menneskelig art.

Opbygning af en ny verden fra asken af de gamle, suveræne nationer en fælles fremtid. Helga Zepp-LaRouches tale til et møde i NYC den 21. marts

Den 21 marts.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag! Lad mig tale om corona-pandemien. Hvad der kan forventes; hvad der kan gøres; og hvordan en reel løsning ville se ud.

Det er åbenlyst et uhyre alvorligt øjeblik, og mange mennesker er vågnet op og har indset, at intet efter denne pandemi vil være, som det var før, fordi nogle af de grundlæggende aksiomer bag måden vi tænker på netop nu, er i gang med at blive knust. Mange spørgsmål er stadig ubesvarede, og en løsning er naturligvis ikke kommet til syne endnu.

Men lad mig begynde med en egentlig reference til det, som jeg lige sad og læste i Washington Post. De rapporterer, at repræsentanter fra sundhedssektoren i New York og Californien, nu opfordrer til at begrænse testningen af coronaviruset til sundhedspersonale og smittede personer som er indlagt, i et forsøg på at spare på de for få værnemidler, såsom masker, ventilatorer, senge for intensiv behandling, osv. Ellers ville muligheden for at kontrollere smitten gå tabt, og hele situationen ville gå ind i en ny fase. Dog tror jeg ikke at dette er det sidste ord, eftersom Trump fredag for en uge siden holdt en pressekonference foran Det hvide Hus, hvor alle direktører fra apoteker og medicinale firmaer deltog, og bekendtgjorde, at der ville sættes en masseproduktion af testsæt i gang, og at parkeringspladserne for disse steder ville blive omorganiseret til "drive-thru"-testning. Jeg syntes, at dette var et meget vigtigt skridt, og at det faktisk går i præcis den rigtige retning. Hvis vi ser på hvad der skete med coronaviruset i Kina, f.eks. i Wuhan, hvor udbruddet begyndte, havde de succes med at stoppe spredningen. To tusinde personer er døde fra januar til nu, og så, for tre dage siden, var der nul nye tilfælde. Dr. Tedros, som er præsident for Verdenssundhedsorganisationen (WHO), gav et råd til al sundhedspersonale i verden, og sagde at den bedste måde at bekæmpe denne virus på er at teste, teste, teste. Mange andre sundhedsrepræsentanter har konkluderet, at den bedste fremgangsmåde er gennem proaktiv testning, for at identificere potentielt smittede personer, isolere dem, og sætte dem i karantæne; ikke sende dem hjem, ikke selv-isolation, men reel karantæne.

Jeg tror at denne lære er absolut afgørende, fordi den beviser, at et udbrud kan stoppes. Dette blev ikke kun opnået i Wuhan, men også i en lille by i Italien, byen Vò, som har 3300 indbyggere, hvor de første dødsfald i Italien skete. De begyndte øjeblikkeligt at teste alle, genteste, fandt de smittede personer, sporede hvem de havde været i kontakt med, og satte dem i karantæne. Og nu er smitten i Vò blevet

stoppet. Så jeg mener virkelig at dette er meget vigtigt. Tydeligvis er grunden til at der ikke er den samme fremgangsmåde overalt den, at der ikke er nok testudstyr. Verdenssundhedsorganisationen har lige offentliggjort, at de har uddelt 1,5 millioner testpakker verden over, men at der faktisk er brug for 100 millioner. Dette foregår sammen med mange andre skridt, f.eks. at alle er i fuld gang med at udvikle vacciner, osv. Det vil jeg vende tilbage til om et øjeblik.

Angående Kina, hvis man blot tænker over det, er der denne utrolige anti-Kina-kampagne, som foregår i USA og andre steder, men specielt i USA, hvor folk snakker om Wuhan-virusset, Kina-virusset. Jeg har ikke engang lyst til at gentage alle de ækle ting, som der er blevet sagt om Kina. Men jeg ønsker at I stopper op et øjeblik, og tænker. Da Kina, som muligvis begik nogle fejl ved ikke at anerkende problemet, og pga. dette mistede en eller to uger; men efter at den centrale regering i Kina erkendte problemets omfang, foretog man de mest drakoniske skridt mulige. De lukkede byen Wuhan og provinsen Hubei ned; og satte reelt set 60 millioner personer i karantæne. De indførte de mest strikse regler overhovedet. Det var kun tilladt familier at handle ind hver tredje dag; kun ét familiemedlem. Det var på ingen måde tilladt at bevæge sig rundt. De lukkede al produktion ned, og jeg tror de byggede 22 hospitaler alt i alt, flere intensivafdelinger på en uge. Nogle af dem har de allerede taget ned, fordi der ikke længere er brug for dem, da de var midlertidige hospitaler. Men med denne fremgangsmåde var de succesrige.

Hvis vi husker den umiddelbare pressedækning, og det som politikere sagde, at Kina fratager dig dine menneskerettigheder, "sikke et diktatur". Der var et fuldstændig vanvid om dette. Nu, to måneder senere, efter at Kina virkelig gjorde verden en tjeneste de to efterfølgende måneder, kigger vi rundt, og hvad ser vi? Vi ser, at regeringerne i Europa og USA ikke virkelig brugte disse to

måneder til at forberede sig, for at begynde en hastemobilisering for produktion af testudstyr, ventilatorer, beskyttelsesmasker, beskyttelsesdragter, senge til intensiv pleje. Men de begyndte meget langsomt. Rent faktisk sagde Tysklands sundhedsminister Spahn i begyndelsen af pandemien: "Årh, denne virus vil ikke komme til Tyskland." I januar sagde han, at det tyske sundhedssystem er fuldt forberedt, at der ikke var noget at være bekymret for. Nu har folk pludselig travlt, fordi de ikke har brugt tiden til virkelig at begynde en fuld mobilisering.

Hvis man imidlertid betragter Italien netop nu, er der allerede flere mennesker døde af COVID-19 end i Kina. Sundhedssystemet er fuldstændig overvældet i den nordlige del af Italien, i Lombardiet-regionen, i Bergamo. Måske har I allerede set de horrible billeder, hvor hæren nu hjælper med at bringe ligene væk, fordi de er så overvældede, og ikke kan håndtere det mere. Disse er scener fra det 14. århundrede; dette er hvad der skete under Den sorte Død. Boccaccio beskrev dette i Decameron. Vi har nogle medlemmer i det nordlige Italien, og de rapporterer om folks absolutte desperation lige nu, fordi dødsfaldene bliver for mange.

Men hvad er resultatet? Nu handler regeringerne mere eller mindre præcis ligesom Kina gjorde i januar. De har indført en nedlukning i Italien, i Spanien, i Frankrig. I Tyskland er dette allerede i sket i Bayern, i Saarland, i byen Dresden, og i går i fjernsynet sagde de, at folk må forvente, at hele Tyskland vil blive lukket ned i begyndelsen af ugen. Åbenlyst gjorde Kina noget rigtigt, og ingen snakker om overtrædelser af menneskerettigheder i disse europæiske lande lige nu, fordi alle ved, at jo hurtigere man handler, desto bedre. Frankrigs fagforening for sundhedspersonale og organisationen for unge læger har sagsøgt den franske regering for ikke at have gennemført strikte foranstaltninger nok. De siger at den eneste måde, hvorpå problemet kan kontrolleres, er ved at gøre præcis dette

Naturligvis kræver dette et helt sæt forskellige foranstaltninger. Jeg tror, at testningen... testning så bredt som muligt... gentestning, det er klart den allerførste betingelse. Man bliver nødt til at lukke hele samfundslivet ned... økonomien. Man må lukke det ned for en vis periode. Men det indebærer selvfølgelig en hel række problemer. Det må forventes, at denne pandemi, fordi det er et verdensomspændende fænomen, må besvares med en fuldstændig ændring i verdenssystemet. Fordi den ikke kan håndteres under de nuværende omstændigheder.

Det er nu den samstemte opfattelse hos mange af de førende eksperter, som professor Drosten, der er virolog på Charité Hospital i Berlin, en ekspert, der sagde, at de var nødt til at revidere tanken om, at virusset vil bremse op i løbet af foråret og sommeren på grund af sommertemperaturerne; der vil forekomme bølger af virusmutationer. Og at virusset, i den periode som er vinterperioden for den sydlige halvkugle, spreder sig hurtigere på kontinenter som Afrika eller Latinamerika, asiatiske lande, og det er virkelig noget, der må tages højde for. Hvis man ser på situationen i Afrika, og professor Drosten sagde, at denne pandemi nu udvikler sig parallelt i alle lande i verden, og har netop nået Sydvestasien, som har en tæt forbindelse til Afrika – og disse lande har ingen chance for social isolering. De har ingen chance for at vaske hænderne. De kan [godt] vaske hænderne, men der er 2 milliarder mennesker på planeten, som ikke har adgang til rent vand. Professor Drosten sagde, at vi mellem juni og august vil se billeder, som vi hidtil kun kender fra film. Vi vil se scener, som han ikke engang kan forestille sig, og han er usikker på, hvordan det vil påvirke os. I Afrika – alene i Sydafrika er der flere millioner mennesker, der er HIV-inficeret. 60 % af disse har desuden tuberkulose. Det er tydeligvis folk i kategorier med høj risiko. I Afrika alene er der 60 millioner børn, der er underernærede, og så er der græshoppeplagen, som spreder sig. Der er allerede en sultkatastrofe i mange afrikanske lande; så man kan forestille

sig, hvilken ødelæggelse dette vil forårsage i Afrika; og rapporterne vi får fra Latinamerika går stort set i samme retning.

Denne pandemi vil selvfølgelig vende tilbage. Den vil aldrig gå helt væk, men vil komme forstærket tilbage til efteråret; og det er meget usandsynligt, at vi vil have en vaccine på det tidspunkt – måske vil vi have terapeutisk medicin, som vil give en vis lettelse for de mildere tilfælde – men denne 'ting' vil forblive med os. Et af de store problemer er selvfølgelig, at man i den indledende fase er nødt til at lukke økonomien ned, fordi kontakten mellem mennesker under de nuværende omstændigheder må minimeres. Jo mere der lukkes ned jo større er chancerne for at inddæmme den. Men når disse forholdsregler forhåbentlig har succes, ligesom nu er tilfældet i Kina, er man nødt til at genåbne økonomien, og i det omfang man gør det, er der fare for en genopblussen af pandemien. Så dette vil ikke forsvinde så let, men vil, efter hvad eksperterne siger lige nu, sandsynligvis blive her indtil sommeren 2021; fordi det forventes, at det vil vare så længe at udvikle en vaccine. Der arbejdes nu på verdensplan på omkring 20 forskellige vacciner, men denne proces kan ikke bare forkortes, netop af den grund som blev udtrykt af Dr. Mike Ryan fra WHO. Han sagde, at der kun er én ting farligere end en slem virus, og det er en dårlig vaccine; og at vi skal være meget omhyggelige med at indsprøjte noget i verdensbefolkningen i potentielt massivt omfang, når man ikke kender alle virkningerne af det.

Det har åbenlyst absolut høj prioritet at arbejde på en vaccine, og denne vaccine skal, når først den eksisterer, stilles til rådighed for alle. Den må være tilgængelig for hele verden. En meget vigtig komponent i dette lige nu er Kina, der klarer sig bedre – de har nye tilfælde, men mest fra folk der kommer tilbage fra andre lande. De har aktiveret, hvad Dr. Tedros allerede bekendtgjorde under talen på 'World Belt and Road Forum i 2017' i Beijing, som jeg

deltog i, nemlig en Health Silk Road ('Sundheds-silkevej'). Han sagde, at der må være et internationalt samarbejde mellem de lande, som samarbejder med Bælte- og Vejinitiativet, om at oprette sundhedssystemer i hvert land, og Kina gør netop dette. De har nu sendt medicinske teams til Iran, Irak, Italien, Spanien. De har sendt store mængder masker, testudstyr, beskyttelsestøj, til Italien, til Spanien, til Frankrig; selv Ursula von der Leyen, præsidenten for Europa-Kommissionen sagde, at EU skal takke Kina for at have sendt alle disse ting.

Det er min absolutte overbevisning, at USA burde stoppe kampagnen mod Kina og tage imod præsident Xi Jinpings tilbud om samarbejde. Der var noget samarbejde, og præsident Trump er vaklende; undertiden taler han om 'Kina-virussen', så snakker han om sin gode ven Xi Jinping. Jeg mener, at sidstnævnte tilgang bør tages, og jeg synes, at præsident Trump skal tale med præsident Xi, og at de bare skulle sige, at vi er i en nødsituation; "send millioner af testudstyr, så vi kan gøre alt for at få dette under kontrol". Mens USA naturligvis øger sin egen produktion med aktiveringen nu af 'National Defense Production Act', hvor mange virksomheder opfordres af regeringen. Det bør alt sammen finde sted, men timingen er afgørende.

Det kinesiske udenrigsministerium har netop bebudet, at de nu hjælper både med hensyn til medicinsk forsyning såvel som med at sende eksperter til 82 lande i verden. Det kinesiske ækvivalent til CDC (Center for Disease Control and Prevention, USA's sundhedsstyrelse, red.) har netop holdt en hastekonference med repræsentanter for 24 afrikanske lande og lovede, at de ville hjælpe i denne situation.

Det er klart et kapløb mod tiden, men jeg tror, at de skridt der derudover må tages er på det finansielle og økonomiske område. Der er mange tegn på, at det finansielle system allerede var bankerot inden denne krise brød ud. Vi ved, at der ikke er blevet gjort noget siden 2008 for virkelig at

afhjælpe de underliggende årsager til kasinoøkonomien, og hvorfor den brød sammen i 2008. Lyndon LaRouches ord om, at dette er en global sammenbrudskrise, og at der absolut ikke er noget, der kan gøres for at redde dette system; at det er bankerot, og at man er nødt til at erstatte det ved hjælp af hans Fire Love – gennem et nyt kreditsystem, et Nyt Bretton Woods-system og intet andet kunne afhjælpe situationen – disse ord er forblevet sande igennem alle disse år siden 2008. Vi ved også, at Federal Reserve, den amerikanske centralbank, siden 17. september 2019 gik ind på disse utrolige penge-pumpeoperationer, de såkaldte 'overnight' repo-kreditter, der angiveligt bliver taget ud af systemet igen hver morgen. Men hvis man ser på Federal Reserves balance, er det meget tydeligt, at de har tilføjet flere hundrede milliarder dollars til denne balance, og at situationen virkelig er en hyperinflatorisk 'penge-pumpning'.

Man er nødt til at skelne. Jeg siger ikke, at de foranstaltninger, der blev truffet af EU, at ECB for eksempel stiller 750 milliarder dollars til rådighed på forskellige vis, med opkøb af obligationer, at regeringer hjælper virksomheder med at holde sig oven vande, udsætter skattebetalinger. Disse foranstaltninger er meget nyttige, og Federal Reserve har gjort lignende ting. Jeg tror for 1,2 billioner \$ tilsammen, og mere i vente. Men sagen er, at selvom jeg ikke siger, at disse foranstaltninger ikke bør tages – inklusive at give penge direkte til enkeltpersoner for at holde dem oven vande... for hvad er situationen for arbejdsløse og hjemløse? Alt dette skal der virkelig tages hånd om, men det løser ikke problemet. Hvis man beholder kasinoøkonomien, og dette absolut fallerede system og blot fortsætter med at tilføje likviditet, kan det være en mulig løsning på kort sigt. Men det vil have en fuldstændig hyperinflatorisk effekt – ikke på lang sigt.. ikke på mellemlang sigt – men på relativ kort sigt.

Det er nøjagtigt, hvad der vil ske verden over. Hvis man ser

på, hvad der skete i Tyskland i 1923, da hyperinflation ødelagde alle menneskers livsopsparing, fordi penge blev stadig mere værdiløse, er det en stor fare. Derfor opfordrede jeg for et par dage siden i en kort udtalelse, som Dennis henviste til i begyndelsen, til at de finansielle markeder lukkes ned. Hvis man holder denne kasinoøkonomi kørende, vil det lige præcist føre til hyperinflation. Jeg mener, at dette må gøres. Man bliver nødt til at lukke markederne ned. I mellemtiden er der mange økonomer, der har opfordret til lignende foranstaltninger. Også den militære analytiker Pat Lang sagde dybest set det samme, fordi disse vilde udsving på aktiemarkedet; dette er et holocaust, som ikke stopper. Derefter må man gå ind for Glass-Steagall; nu! Udsæt det ikke! Stil det ikke i bero. Præsident Trump lovede mange gange i valgkampen 2016, at han ville gennemføre Glass-Steagall, og nu er præcis øjeblikket til at gøre dette.

Hvad det betyder, er at nøjagtigt de samme foranstaltninger, som dem der blev truffet af Franklin D. Roosevelt i 1933, må iværksættes præcis således. Min afdøde mand understregede altid, "Der skal ikke ændres noget. Argumenterne om, at markederne i dag er mere komplicerede, og at der er brug for derivater, afviste han det kategorisk altid. Grundlæggende ville det betyde, at der opstilles brandmure mellem forretningsbankerne og investeringsbankerne; og at forretningsbankerne sættes under statsbeskyttelse, så de kan fortsætte med at yde kredit til realøkonomien, de små og mellemstore virksomheder, handel, detailhandel, alle disse ting, der er væsentlige for den reelle økonomi. Men man udskiller investeringsbankerne fuldstændig. Det betyder, at investeringsbankerne ikke længere skal have adgang til forretningsbankernes opsparingskonti, og at de ikke skal reddes med skatteydernes penge.

"Da nogle af disse produkter er komplicerede, fordi pensionsfondene og andre legitime ting, der hører til folks livsopsparing, i mellemtiden er vævet sammen med derivaterne

og hele kasino-aspektet i det finansielle system, er der derfor brug for en 'timeout'; alt må indefrys, og så skal en statskommission undersøge, hvad der er legitimt i disse aktiver, og de skal skilles ud og beskyttes. Det vil være kompliceret, men det må og skal gøres.

"Derfor vil der, hvis investeringsbankdelen af det finansielle system elimineres, naturligvis ikke være tilstrækkelig med likviditet. Og det er grunden til, at hr. LaRouche sagde, at dette er tidspunktet, hvor man må genoprette et hamiltonisk banksystem, man er nødt til at oprette en nationalbank – ikke blot i ét land, men praktisk talt i alle lande – og så er man nødt til at forbinde disse nationalbanker gennem faste valutakurser. Der må indgås langsigtede aftaler om investeringer i veldefinerede genopbygningsprojekter; genopbygning af sundhedssektoren, beskyttelse og genopbygning af suverænitet indenfor landbrugsområdet for at rekonstruere krigshærgede regioner som Sydvestasien. Årsagerne til at det afrikanske kontinent og andre lande på den sydlige halvkugle er så sårbare må én gang for alle afhjælpes; hvilket betyder, at man for alvor må begynde at industrialisere disse lande, landene i Afrika og landene i Latinamerika og Asien, og man er nødt til at hjælpe dem med at opbygge infrastruktur som en forudsætning for industriel produktion og udvikling af landbrug.

"Og på den måde skaber man betingelserne for at skabe et tilstrækkeligt sundhedssystem i alle lande. Alt dette skal gøres samtidig, og det vil naturligvis ikke gå glat, men hvis ikke man går i denne retning, er der ikke alene fare for, at coronavirus kommer tilbage og hærger, men der er absolut intet til hinder for udbrud af nye vira og nye sygdomme.

"Og derfor er dette en absolut nødvendighed, at vi retter fejlene begået igennem de seneste adskillige årtier, især de sidste 30 år med deregulering af markederne og at give spekulanterne ret til alting og skære ned på den almene velfærd."

Hvorfor er det, at USA's og de europæiske sundhedssystemer er i så dårlig stand? Fordi der var nedskæringer; hospitaler blev lukket ned, alt blev privatiseret, væsentlig produktion blev outsourcet til lavtlønslande, og lagre af testudstyr, værnemidler blev opgivet. Hospitaler lukkede, og produktionen blev outsourcet til Kina og Indien, hvorfor vi i de såkaldt avancerede lande nu ikke har denne slags ressourcer.

Så det må korrigeres. Jeg mener at denne nødvendighed for at vende tilbage til idéen om det almene vel, som værende økonomiens omdrejningspunkt, er absolut tidens hovedspørgsmål. Og jeg tror at vi bliver nødt til at reflektere over hvilke fejl er blevet begået, og vi har én uomstødelig målestok, og det er det som hr. LaRouche sagde for over 50 år siden, begyndende i 1971, hvor han pegede på faren for en ny depression, en ny fascisme, da Nixon frakoblede dollaren fra guldstandard og droppede de faste vekselkurser. På det tidspunkt sagde han, at hvis man fortsætter i denne retning, vil det ende i en katastrofe, faren for en depression, faren for en ny fascisme. I 1974 etablerede han dernæst en Biologisk Holocaust-arbejdsgruppe, som havde til formål at undersøge effekten af Verdensbankens og Den internationale Valutafonds politik, som ikke tillod tredje verdenslandene at udvikle infrastruktur, et sundhedssystem, og havde betingelser, der tvang dem til at betale deres gæld til disse institutioner og gæld til bankerne i Vesten, før det var tilladt at investere i deres egne økonomier. Det er grunden til at Afrika stadig befinder sig i denne tilstand. Dette må forstås. Vi sagde på det tidspunkt, at Den internationale Valutafonds politik er værre end Hitlers, og der var en voldsom reaktion på dette; jeg husker det tydeligt, men det ramte hovedet på sømmet. Hvis man betragter de millioner af mennesker, som døde uden nogen som helst grund, udover manglen på udvikling, så er det fuldstændig berettiget.

Denne organisation har i de efterfølgende år produceret seks større studier, som man kan finde enten på internettet eller

få dem ved at kontakte os, hvor vi fuldstændig påviste hvad resultatet ville blive af denne politik. Nu bliver vi virkelig nødt til at genoverveje hvad der gik galt med den liberale politik. Der var en masse angreb på Kina, fordi de er et diktatur, og jeg mener, altså, hvis man har et velvilligt diktatur, et diktatur der mener det vel, som er godt for dens borgere, som løftede 850 millioner mennesker ud af fattigdom, og nu hjælper 82 lande i verden med at bekæmpe pandemien, måske er dette diktatur ikke så dårligt, og måske er det en forkert måde at navngive det på. Måske er det en konfutsiansk stat, som er mere interesseret i befolkningens almene vel. Jeg synes at folk, frem for at blive fortørnet, burde tænke nærmere over grunden til at Kina har succes, og hvorfor det er Vesten, som har disse problemer lige i øjeblikket. Kina er ikke skadefro, tvært imod, og jeg tror, at det vigtigste, som kan drages fra hele denne oplevelse, er, at vi må lære at samarbejde. Der findes ingen måde, hvorpå en geopolitisk konfrontation kan vinde over coronaviruset, eller nogen anden sygdom.

Se, den 3. januar opfordrede jeg til at afholde et hastetopmøde mellem Præsident Trump, Putin og Xi. Dette var pga. udviklingerne omkring mordet på den iranske general Soleimani. I mellemtiden lavede Præsident Putin et lignende forslag ved at kræve et topmøde mellem de permanente medlemmer af FN's sikkerhedsråd, for at behandle presserende anliggender for hele menneskeheden, og alle de andre lande har allerede accepteret at samarbejde om et sådant møde. Og jeg tror, at den eneste måde hvorpå vi kan overvinde denne nuværende krise, er at have et sådant hastetopmøde, hvilket, som hr. LaRouche nærmere beskrev dette for mange år siden, må inkludere USA, Rusland, Kina og Indien, fordi disse fire lande er repræsentative for hele verden. Dette er ikke en eksklusiv idé; andre lande og regeringer kan deltage og støtte op om dette, men der er brug for en sådan form for magtkonstellation, for virkelig at kunne etablere en anderledes verdensorden.

Jeg mener, at det første skridt åbenlyst er et samarbejde for at bekæmpe pandemien. Jeg tror, at Kina videregav genomets kode, gensammensætningen, umiddelbart efter at de havde kortlagt dette til alle laboratorier, og det var det første positive skridt i den rigtige retning. Der findes allerede en hel del samarbejde mellem forskellige institutioner; for eksempel mellem kinesiske videnskabsinstitutioner og Pasteur-Instituttet i Frankrig. Dette bør styrkes, og alle laboratorier og alle videnskabsfolk bør absolut samarbejde, og ikke bekæmpe hinanden, fordi dette er et for stort problem for ét enkelt land. Og dernæst, naturligvis den form for tiltag som jeg lige nævnte med Hr. LaRouches Fire Love: Glass-Steagall; et globalt Glass/Steagall-system; en nationalbank i hvert land; og så et samarbejde i et Nyt Bretton Woods-system som Franklin D. Roosevelt tilsigtede det. Dvs. at det ikke er som det Bretton Woods-system, der blev etableret af Truman og Churchill, som mere eller mindre udelukkede kreditter til udviklingslandene; men hr. LaRouche betonedede ofte, at et Nyt Bretton Woods må og skal forsyne udviklingslandene med kreditter til industrialisering.

Jeg tror, at et sådant topmøde er absolut muligt. Jeg mener, at dette er vejen vi må gå. Vi bliver nødt til at opnå et Nyt Paradigme, hvor hele menneskeheden samarbejder, og jeg tror at hvis vi bevæger os i denne retning, og også tager den sande menneskelighed til os, som vi har set – for eksempel den førende læge i det medicinske hold fra Wuhan, der sagde, at det som virkelig har fået disse læger og sygeplejersker gennem en meget svær tid var kærlighed, kærlighed til sine familier, kærlighed til sin nation, men specielt kærlighed for hele menneskeheden, og at et individ er dødeligt, men kærlighed er udødelig. Og så var der mange der udtrykte dette, hvor folk i Italien i begyndelsen sang klassiske sange fra deres balkoner, for at give hinanden mod. Vores medlemmer har nu fortalt mig, at det er ophørt, fordi de alle sørger, pga. krisens omfang. Andre steder, eftersom orkestrer ikke længere kan optræde i teatre, der nu er lukkede, opføres klassisk musik, som vil

blive sendt gratis over internettet.

Der er en tydelig forståelse for, at man i en krise som denne har brug for skønhedens inspiration, man har brug for den klassiske kulturs dybeste udtryk, fordi man må give folk den indre styrke til at klare sig igennem sådanne meget, meget svære tider. Dette bringer mig til min sidste pointe, nemlig den at vi absolut må overvinde denne krise, ved at smide alt det affald ud, som har domineret vores kultur de sidste årtier. Al hæsligheden i den såkaldte moderne kultur, ungdomskulturens hæslighed, det meste af den populære kultur burde bare smides på lossepladsen, og vi må have en klassisk, musikalsk renæssance. Og det skønne er, at dette år er Beethoven-året, og selvom det er meget, meget forfærdeligt, at de fleste, eller alle Beethoven-årets begivenheder i Tyskland er blevet lukket ned, pga. pandemien, betyder dette ikke, at man ikke kan lytte til mange gode opførelser fra tidligere.

Og man kan virkelig lytte til Beethoven hver eneste dag for at få den inspiration og styrke til at tænke som Beethoven, som hr. LaRouche skrev, eller gav som overskrift til en af hans artikler, og opløfte en selv til den form for tankegang, hvor man tænker som Beethoven eller Schiller. "Alle Mennesker bliver brødre," det er teksten fra den 9. symfoni, "dette kys til verden vid". Og den skønhed i den fjerde del af den 9. symfoni er den ånd, som vi, som én menneskehed, må have, når vi kommer ud på den anden side af disse kriser. Hvis vi gør dette, hvis vi forener menneskeheden, gennem en enorm, fælles anstrengelse, i kærlighed til hele menneskeheden, da tror jeg, hvis det lykkes at komme igennem denne krise, at vi virkelig kan gå ind i en ny historisk æra, for menneskeheden, hvor vi faktisk i sandhed kan sige, at dette er en menneskelig verden, og at vi vil gøre ting på en helt anden måde fra nu af. Det er hvad jeg ville sige.

Usikkerhed under sikkerhedskonferencen

Den 20. februar 2020, Neue Solidarität

Af Alexander Hartmann

Medens disse linjer skrives, samles deltagerne i den 56. sikkerhedskonference i München (MSC). Over 500 højtplacerede internationale beslutningstagere ventes at deltage i konferencen, der finder sted mellem den 14. og 16. februar, deriblandt over 35 stats-og regeringschefer såvel som omkring 100 udenrigs- og forsvarsministre. De Forenede Stater repræsenteres af deres nykonservative udenrigsminister Mike Pompeo.

Ikke for første gang vil diskussionen blive præget af en voksende følelse af fortvivlelse hos de vestlige eliter over deres tiltagende uformåenhed til at påtvinge resten af verden deres vilje. Wolfgang Ishinger, der har ledet møderne siden 2008, offentliggjorde den 10. februar i Berlin Münchenmødets sikkerhedsberetning og kundgjorde, at dette års mødetema ville hedde "Westlessness" ("Vestløshed"). Hvad han mener med det, beskriver han således: "Der optræder for tiden et dobbelt fænomen, nemlig for det første, at Vesten er mindre vestligt, og for det andet, at verden som helhed er mindre vestlig. Hvad betyder det for de tyske, europæiske og globale forhold, især for vor sikkerhedspolitik?" Ischinger sagde, at der eksisterer "en vidt udbredt følelse af ubehag og uro over den tiltagende usikkerhed angående Vestens grundlægende betydning. Mange sikkerhedspolitiske udfordringer synes at forekomme uadskilleligt forbundne med det, som nogle betegner som det vestlige projekts nedgang."

Desuden, fortsatte han, "synes vi at have mistet en fælles forståelse af, hvad det overhovedet vil sige at være en del af Vesten. Selvom dette måske er den vigtigste strategiske udfordring for de transatlantiske partnere, virker det usikkert, om Vesten kan udvikle en fælles strategi for en ny æras stormagtskonflikter."

Når Ischinger klager over, at vi "har mistet en fælles forståelse af, hvad det overhovedet vil sige at være en del af Vesten", så tænker han øjensynligt først og fremmest på holdningen hos den amerikanske præsident Donald Trump. Trump vandt præsidentvalget i 2016 med et løfte om at bryde med doktrinen om de evige krige og at oprette gode forbindelser til Rusland og Kina. Siden da har de vestlige eliter forsøgt alt for at forhindre ham i at holde dette løfte og få ham afsat fra embedet; men med det mislykkede forsøg på at få ham afsat, har Trumps chancer for at beholde embedet også efter det næste præsidentvalg, tiltaget betydeligt.

Dette er fra de vestlige elitors synspunkt næsten den "størst tænkelige ulykke": Hvis USA forlader sin afvisende holdning over for Rusland og Kina, så mangler de vestlige eliter den politibetjent, der skal gennemtvinge deres krav over for de genstridige nationer. Det britiske overhus offentliggjorde for godt et år siden en rapport, i følge hvilken den britiske politiks vigtigste prioritet måtte være at forhindre en ny præsidentperiode for Trump, fordi skaderne for det britisk-amerikanske "særlige forhold" ellers ville blive uoprettelige. Og en del af strategien for at forhindre et genvalg af Trump er at ophede krisecentre som Irak og Syrien i et forsøg på at få draget Trump ind i en krig og derved foranledige ham til at bryde sine valgløfter.

Tidligere udenrigsministre advarer om fare for atomkrig

Rent faktisk er det netop den geopolitiske holdning, hvormed de i München forsamlede repræsentanter for de "vestlige" eliter prøver at påtvinge resten af verden deres "liberale internationale orden", selv den største trussel mod den

globale sikkerhed. Den 10. februar udsendte "Aspen Ministers Forum", en forening af tidligere udenrigsministre fra hele verden, en erklæring, hvor de forlangte en forlængelse på 5 år af den nye START-nedrustningsaftale og advarede om, at faren for en atomkrig er stor, hvis denne og tilsvarende forholdsregler ikke gennemføres.

"I dag befinder verden sig i tilbagegang", står der i erklæringen. "De geopolitiske spændinger tiltager, og mange stormagter fremhæver atter atomvåbnenes betydning i deres militærstrategier." De tidligere udenrigsministre konstaterer "en øget oprustningskappestrid mellem De forenede Stater og Rusland, en øget risiko for militære uheld og en forringelse af de forhandlede aftaler om reducere af våbnene og ikke-spredning af atomvåben. Alle disse ting bidrager til en hurtigt aftagende kernevåbensikkerhed og en øget mulighed for anvendelse af atomvåben, enten bevidst eller som følge af en utilsigtet eskalation."

De henviser til den nyeste skarpe konfrontation mellem USA og Iran, der har vist, "hvor hurtigt manglen på retningslinjer kan bringe os til kanten af en krig. Som følge af en udhuling af de internationale aftaler og de diplomatiske kanaler, nærmede vi os muligheden for en ulykke... Farerne for en fejlregning er for store til, at statslederne kunne gribe til tvetydig kommunikation, trusler og militære aktioner." De kræver derfor "et genoplivet internationalt samarbejde, der hviler på den offentlige forståelse af farerne og mulighederne for risikonedsettelse."

Hovedophavsmændene til erklæringen er den tidligere amerikanske udenrigsminister Madeleine K. Albright og den russiske udenrigsminister Igor Ivanov. Blandt de 23 øvrige underskrivere er Alexander Downer, Anne Moussa, Joschka Fischer, Malcolm Rifkind og Javier Solana.

Rusland agiterer for et topmøde mellem de fem stormagter

Netop af samme grund har grundlæggeren og forkvinden for

Schiller Instituttet længe anbefalet et nyt paradigme for internationale relationer, der ikke længere grunder sig på konkurrencetænkning mellem stormagterne, men på et samarbejde i menneskehedens fælles interesse. Efter mordet på den iranske general Soleimani den 3. januar opfordrede hun til en hastekonference mellem præsidenterne Trump, Putin og Xi for at arbejde for en bilæggelse af konflikterne. Helt tilsvarende har Ruslands præsident Putin den 15. januar foreslået et topmøde mellem stats- og regeringscheferne for de 5 faste medlemmer af FN's sikkerhedsråd, og ud fra højtstående russiske diplomaters udtalelser fremgår det, at Rusland tager dette forslag meget alvorligt.

Således har udenrigsminister Lavrov den 7. februar i en tale i anledning af et særfrimærke til minde om 75-årsdagen for Jaltakonferencen mellem USA, Sovjetunionen og Storbritannien hentydet til Putins forslag. Angående betydningen af Jaltakonferencen bemærkede Lavrov: "Konferencen, som bragte førerne af koalitionen mod Hitler sammen, fandt sted i en atmosfære af gensidig forståelse og samarbejde. Førerne af de tre stormagter havde vilje nok til at vokse ud over deres egne ambitioner og stridigheder og udarbejde konstruktive forslag med henblik på en snarlig afslutning af krigen og opbygningen af en efterfølgende international sikkerhedsarkitektur. Jeg føler mig overbevist om, at det er rigtigt at kaste et blik tilbage på de fælles interesser i historien, når verden i dag står over for talrige udfordringer og trusler", understregede Lavrov.

Under en audiens i anledning af det russiske diplomatis dag den 10. februar talte Ruslands ambassadør i De forenede Stater, Anatolij Antonov, om styrkelsen af forholdet til USA. Han understregede: "Vort land har aldrig unddraget sig ansvaret for sikring af fred og stabilitet... Vi værner om principperne for ikke-indblanding i indre anliggender." Og han erklærede også: "Vi vil gå vort stykke af vejen til enhver stat, der forsøger at opbygge et forhold til Rusland på

grundlag af gensidig respekt og interesseudligning. Vi er overbeviste om, at forbedringen af det russisk-amerikanske samarbejde ikke blot svarer til begge landes interesser, men også vil få en produktiv indvirkning på verdens gang som helhed.”

Angående præsident Putins opfordring til et topmøde mellem de fem faste medlemmer af FN's sikkerhedsråd sagde Antonov: “Hvad det angår regner vi med hjælp fra vore partnere til at virkeliggøre initiativerne... Kina og Frankrig har reageret positivt på indbydelsen, men Rusland har endnu ikke modtaget noget svar fra De forenede Stater og Storbritannien.”

Også FN-sekretariatet anser sådant et topmøde for en god ide. “Vi vil hilse ethvert møde mellem sikkerhedsrådets faste medlemmer velkommen, da det forhåbentligt vil kunne føre til et øget samarbejde mellem disse fem lande i sikkerhedsrådet”, udtalte FN's generalsekretær Stéphane Dujarric den 13. februar. Spørgsmålet om, hvorvidt den russiske side havde anmodet FN's generalsekretær om at arrangere et sådant møde under FN's generalforsamling i september, besvarede Dujarric ikke.

Da den russiske præsident Vladimir Putin allerede har tilkendegivet, at han vil tale på generalforsamlingen i september, og da Kina og Frankrig har tilkendegivet deres understøttelse af initiativet, behøver præsident Trump blot at tage flyveren til New York. Og hvis det er sandsynligt, at et møde finder sted mellem disse fire præsidenter, vil Boris Johnson formodentligt heller ikke blive væk.

Der eksisterer altså en reel mulighed for, at “Vestens” geopolitiske konfrontationsholdning kan afløses af et nyt mønster for globalt samarbejde. Disse udsigter kan ligge til grund for Ischingers pessimistiske ytringer. Rent faktisk bør de dog give anledning til optimisme, da det er en langt større trussel mod sikkerheden i verden, hvis tilhængerne af den gamle orden gennemfører deres hensigter.

Dansk oversættelse: Grænsen for det rimelige er endegyldigt overskredet: Et åbent brev i Beethovenåret til dem, der holder af klassisk musik af Helga Zepp-LaRouche

Download (PDF, Unknown)

Om den manglende evne til at komponere musik.

**Et åbent brev i Beethoven-året til de
tyskere (og andre), der holder af
klassisk musik:**

Menneskehedens værdighed er givet i jeres hånd, Bevar den!

Den synker med jer! Med jer vil den sig hæve.

– Friedrich von Schiller

Det første man kan sige om opførelsen af Beethovens Fidelio på Staatstheater Darmstadt i en iscenesættelse af Georg Dittrich og en musikalsk bearbejdelse af finalen ved Anette Schlünz er: Den er mere end elendig. Fuldstændig elendig ud fra et musikalsk, et kunstnerisk, et filosofisk og et menneskeligt synspunkt. I en lang række af stupide, smagløse, gentagne opførelser af regiteater, sådan som de er blevet fremført i over et halvt århundrede(!) – først indskrænket til teateret, men i nogle år også overført til operaen – var denne opførelse

det absolutte lavmål.

Da Hans Neuenfels i sommeren 1966, som en 25 år gammel instruktør på teateret i Trier, lod et flyveblad omdele for at annoncere den »første happening i Rheinland-Pfalz«, hvor han også fremsatte spørgsmålet: »Hvorfor misbruger De ikke småpiger?« var han helt i overensstemmelse med 68-ernes overbevisninger, sådan som man senest så det hos Cohn-Bendit. Siden da – efter 53 år – parrer forskellige nøgne mennesker, rockere, skizofrene eller nazi-klædte sig på scenerne og har med stor succes forvrænget de klassiske digteres og komponisters værker til ukendelighed. Originalitet er noget helt andet.

Darmstadt-teaterets Fidelio-opførelse præsenterer ikke blot et multimedie-miskmask af æstetiske smagløsheder, fremmedgørelseseffekter i Brechts stil og en overlejring af de musikalske scener i den første del med et lærred, der optager hele scenen, og hvorpå der projiceres billeder og filmudsnit, der skal illustrere den tidsmæssige baggrund for de otte opførsler, der har fundet sted fra 1805 til i dag. Det samlede indtryk er kaotisk, man får ondt af de sangere, der må synge imod dette sønderskårne flimmer, som for eksempel Leonore, der hele tiden må løbe rundt på scenen som en hovedløs høne.

Men den virkelige monstrøsitet finder sted i den anden del, hvor finalen, operaens storslåede frihedshymne, sønderhakked af Anette Schlünz af kompositioner i den nye musikalske stil. Schlünz beskriver sine komponerede indskydelser på følgende måde i programhæftet:

»Lidt efter lidt opstår der sådant et »Heil-kor«, der delvist forstummer, eller hvor kun enkelte stemmer eller ord bliver stående. Flere gange radikaliserer jeg også Beethovens instrumentering for at forstærke hans ideer yderligere, eller jeg gentager enkelte takter og stopper så pludselig. Det var et meget stort ønske hos mig at indflette fremmede klange og indfarve

musikken forskellige steder. Den trompetfanfare, der lyder

allerede ved forestillingens begyndelse fra statsteaterets balkon, tager jeg op og udvider: Det er det signal, der giver tegn til opbrud. Enkelte instrumenter og musikere falder så at sige ud af orkesterklangen og bringer derved noget nyt ind i den.

Ensemblestykket i F-dur – et fantastisk stykke musik med en ophøjethed og harmoni, som jeg ikke ville vove at røre ved – lader jeg derimod stå uberørt som en ædelsten. Det følgende mellemspil med min musik, hvor forskellige klange, inklusive otte kvindelige sangeres røster sendes ud i rummet, bryder Beethovens klangverden fuldstændigt op.«

Fra de maltrakterede tilskueres synspunkt havde Schlünz's indskudte brag, hvor sangerne og musikerne udbasunerede deres øredøvende larm midt blandt publikum og fra alle sider, ikke mere det ringeste med musik at gøre: Grænsen til legemsbeskadigelse var entydigt overskredet.

Hvor stærkt følelsesmæssigt forstyrret Schlünz er, fremgår tydeligt af hendes næste sætninger:

»Når jeg har lyttet, har jeg ofte forestillet mig, at jeg sad ved tangenterne på en mikserpult og skruede hastigheden yderligere op. Og der ville jeg ganske enkelt tillægge Beethoven den ide, at han under kompositionen næsten havde til hensigt at drive musikken over gevind. Det er en rigtig jubelmaskine! Det minder mig om børn, der overreagerer fuldstændig af begejstring, fordi de ikke ved, hvordan de skal styre deres følelser.«

Hvis der er noget der er overreageret her, så er det den ynkelighed, Schlünz demonstrerer her, hendes følelsesmæssige impotens til at begribe det ophøjede ved kærlighedens sejr mellem Leonore og Florestan. Endvidere kan hun øjensynligt ikke udstå denne storhed; hendes forestilling om at skrue musikkens hastighed op ved hjælp af en mikserpult, er det samme ukontrollerede tab af besindelse, som Ibykus's mordere

forråder sig selv med, efter at Erinyernes kor har påkaldt poesiens højere magt i teateret i Korinth. Små, tarveligt tænkende sind kan hverken udstå store ideer eller ophøjede følelser.

Den storslåede finale i Fidelio, hvor Beethoven hylder tyranniets overvindelse ved modet i ægtefællernes kærlighed, er udtryk for den ædleste humanitet, hvor kærlighed, mod og frihedsvilje finder deres musikalske udtryk. I Leonores arie siges der forinden: »Jeg vakler ikke, vort ægteskabs kærlighedspligter styrker mig.« Beethoven valgte operaens stof: en vellykkede idealisering, i Schillers ånd, af en historisk begivenhed: markis de La Fayette, Den amerikanske Frihedskrigs og de franske republikaneres helts, befrielse fra fangenskab ved hans hustru Adrienne. Deri kommer Beethovens eget republikanske sindelag til udtryk, hvilket under datidens feudale strukturer og Napoleons felttog krævede personligt mod.

Sådanne dybt menneskelige følelser er ikke længere tilgængelige for det ødelagte følelsesliv hos Frankfurterskolens repræsentanter og den liberale tidsånd. Teaterinstruktøren Paul-Georg Dittrich sagde på afslørende vis i sit interview i programhæftet, at finalen forekommer ham »som en fejring, hvor man ikke engang ved, hvad der egentlig bliver fejret«. Selvom Dittrich og Schlünz ikke ved det, betyder dette under ingen omstændigheder, at de også har retten til at ødelægge denne tilgang for almindelige mennesker gennem dekonstruktionen af Beethovens komposition.

I ånden af Kongressen for Kulturel Frihed

Men præcis dette var fra begyndelsen hensigten med de forskellige strømninger, i hvis tradition Dittrich, Schlünz og hele Darmstadt-produktionen befinder sig – et sammensurium fra Adorno, Eisler-Brecht-skolen og Kongressen for Kulturel Frihed. Med et bemærkelsesværdigt stæk af sandfærdig reportage, berettede FAZ den 12. november 2017 i artiklen »CIA og kulturen: Hvordan man stjæler de store ord« om en

udstilling i forbindelse med det 50-årige jubilæum for skandalen, der i 1967 blev offentliggjort, at hele den gigantiske operation fra Kongressen for Kulturel Frihed var en CIA-finansieret operation, der var en del af Den kolde Krig. Og dertil, for FAZ, den nærmest sensationelle tilståelse om det hele: »Den foruroligende pointe, at efterretningstjenesten ikke blot fremmede en ondskabsfuld reaktion, men at de derigennem hjalp med denne venstreliberalismes gennembrud, hvilket til den dag i dag har skabt de vestlige intellektuelles mainstream-standard.«

Darmstadts Fidelio-produktion er til en hvis grad endemorænen af denne proces. Det begyndte med forandringen af den amerikanske efterkrigspolitik. Efter Roosevelts utidige død, under hvis ledelse USA i 2. verdenskrig var allieret med Sovjetunionen i kampen mod fascismen, havnede den intellektuelt væsentlig mindre Truman hurtigt under Churchills indflydelse. Med sin berygtede Fulton-tale den 5. marts 1946 indledte han Den kolde Krig. Dermed fik forløberne til de elementer i det amerikanske sikkerhedsapparat, som Eisenhower, der refererede til dem som det militærindustrielle kompleks, advarede om, og som i dag ofte kaldes for den »dybe stat«, overhånden.

Den nu proklamerede kolde krig krævede, at de dybe følelser, der gennem krigsoplevelsen bandt amerikanere og russere sammen, og som fandt sit højdepunkt ved Elben i Torgau, måtte erstattes af anti-russiske følelser. Der måtte stilles et nyt fjendebillede op, og det samlede aksiomatiske tankesæt i befolkningen måtte forandres. For USA betød dette at forandre de grundantagelser, der havde bidraget til at støtte Roosevelts politik. For Europa, og specifikt for Tyskland, måtte den europæiske humanistiske kulturs rødder, som var den kulturelle identitet, der lå på den anden side af tolv års skrækherredømme, ødelægges, og erstattes gennem en konstruktion – dekonstruktionen af den klassiske kultur.

Instrumentet, der blev skabt til dette formål, var Kongressen

for Kulturel Frihed (CCF), et gigantisk program af psykologisk krigsførelse, som udførtes af Allan Dulles' efterretningskredse under ledelse af Frank Wisner – den datidige chef for udenrigsministeriets kontor for politisk koordination. Senere blev CCF flyttet til afdelingen for skjulte operationer. Operationen varede officielt fra 1950 til 1967, hvor New York Times, den 27. april 1967 offentliggjorde, at CCF var en CIA-operation – en afsløring der udviklede sig til det 20. århundredes største skandale. CCF var aktiv i 35 lande, udgav 20 magasiner, og faktisk talt styrede CIA hver eneste kunstudstilling og kulturel begivenhed. I Europa var der på dette tidspunkt så godt som ingen forfatter, musiker, maler, kritiker eller journalist, som ikke i en eller anden udstrækning stod i forbindelse med dette projekt – nogle gange bevidst, andre gange uden nogen som helst anelse.

Disse kulturprojekters orientering var i væsentlige træk de samme, som dem fra Frankfurterskolen, hvis ledende repræsentanter var i eksil i USA under den nationalsocialistiske periode, og var dér delvist hyret af den amerikanske efterretningstjeneste, som f.eks. Herbert Marcuse og andre. I hvert fald passede Frankfurterskolens syn perfekt i CCF's program. Theodor Adorno havde f.eks. den absurde og uvidende opfattelse, at Friedrich Schillers idealisme havde ført direkte til nationalsocialismen, fordi den havde indtaget et radikalt standpunkt. Derfor var det nødvendigt at fjerne skønheden fuldkommen fra kunsten. I sin afhandling »Kulturkritik og samfund«, skrevet i 1949, toppede hans misantropiske synspunkt i den ofte citerede sætning: »Efter Auschwitz er det barbarisk at skrive et digt.«

I Darmstadt er her heller ikke noget nyt under solen: I programhæftet til Fidelio-opførelsen udtrykker George Steiner præcis denne samme mening: »Er det muligt, at der i den klassiske humanisme selv, i sin tilbøjelighed til den abstrakte og æstetiske værdibedømmelse, findes et radikalt svigt? Er det muligt, at massebord og dennes ligegyldighed

overfor det vederstyggelige, som hjalp nazismen på sin vej, ikke er civilisationens fjender eller negationer, men dennes hæslige, men naturlige, medskyldige?»

Hvad der her meget tydeligt udtrykkes, er præcis CCF's psykologiske krigsførelse, styret af CIA, som skulle udslette den humanistiske identitet i den tyske befolkning til fordel for en anglo-amerikansk kulturel værdiskala.

Et spørgsmål om menneskesyn

For nu at understrege det en gang til: Der er ingen større modsigelse end den, der findes mellem humanismens ophøjede menneskesyn og den klassiske kunst og nationalsocialismens barbariske menneskesyn. Det klassiske menneskesyn betragter mennesket som principielt godt, som det eneste fornuftsbaseede væsen, der, gennem den æstetiske opdragelse, kan fuldkommengøre sit medfødte potentiale til et harmonisk hele, til en skøn karakter, som Wilhelm von Humboldt udtrykker dette. De klassiske kunstværker i digtningen, i billedkunsten og i musikken fejrer denne skønne menneskehed og er selv igen inspirationen for læsernes, tilskuernes og tilhørernes kreative evner.

I modsætning hertil er nationalsocialisternes menneskesyn, med dens 'blod-og-jord'-ideologi, baseret på en racistisk, chauvinistisk og socialdarwinistisk opfattelse af den »ariske« races overlegenhed. At hævde at der er en indre forbindelse mellem disse diametralt modsatte ideer, blot fordi begge fænomener – klassicismen og nationalsocialismen – fandt sted i Tyskland, er lige så absurd som at hævde, at den amerikanske forfatning direkte gav anledning til Bush- og Obama-administrationernes interventionskrige, eller at Jean d'Arcs (Jomfruen fra Orleans) overbevisninger var grundlaget for den franske kolonipolitik. Påstanden kom faktisk fra CIA's djævelkøkken, og har senest siden CCF's tid indeholdt sådanne »opskrifter« som »nødvendige løgne« og »urokkelige benægtelser«. I den seneste periode har verden igen været udsat for en rigelig dosis af dem i det igangværende kup mod

præsident Trump, gennem den britiske efterretningstjeneste i samarbejde med den »Dybe Stat«.

Et af de vigtigste spørgsmål her, er spørgsmålet om, hvordan det var muligt at gå fra de tyske klassikeres ideal til nazistytrets afgrund. For at besvare det er man nødt til at overveje hele idéhistorien fra Romantikken angreb på Klassicismen og den deraf afledte opløsning af den klassiske form, til starten af kulturpessimismen, der startede med den konservative revolution som reaktion på ideerne fra 1789 og den politiske genoprettelse [restoration] under Wiener-Kongressen, og frem til Schopenhauer og Nietzsche, ungdomsbevægelsen forud for Første Verdenskrig og endelig Første Verdenskrig og dens konsekvenser.

Fremkaldelsen af kulturpessimisme

Fremkaldelse af kulturpessimisme var også målet for diverse CCF-musikprojekter. I 1952 afholdt CCF en månedslang musikfestival i Paris med titlen: »Mesterværker i det 20. århundrede«, hvor over 100 symfonier, koncerter, operaer og balletter af mere end halvfjerds af det 20. århundredes komponister blev opført. Boston Symfoniorkester, der kom til at spille en ledende rolle i andre CCF-projekter, åbnede festivalen med en højst mærkværdig opførelse af Stravinskys »Sacre du Printemps« (»Forårsritual«). Andre stykker blev fremført af de »atonale« komponister som Arnold Schoenberg (en af Adornos lærere) og Alban Berg samt Paul Hindemith, Claude Debussy og Benjamin Britten, for blot at nævne nogle enkelte. Til udbredelse af atonal og tolvtonemusik fulgte yderligere konferencer i Prato og Rom, konferencer, som udelukkende blev tilegnet avantgardemusik. Ved alle disse velfinansierede begivenheder blev det taget for givet, at alle skulle foregive at nyde den hæslige musik.

Ved »Darmstadts Sommerkurser for Ny Musik«, der også blev støttet af den amerikanske militærregering og CCF, optrådte Schoenberg, Anton Webern og Béla Bartók. Foredragsholdere som Adorno, Olivier Messiaen og John Cage holdt foredrag om deres

musikteori. I en officiel anmeldelse af disse kurser skrev Ralph Burns – leder af USA's militærregerings kontor for Kulturanliggender – »Review of Activity«:

»Der var generel enighed om, at meget af denne musik var værdiløs, og ville været bedst tjent med ikke at blive spillet. Overvægten af tolvtonemusik blev beklaget. En kritiker beskrev koncerterne som »en triumf for dilettanteri«.«

Pointen her er ikke at forhindre nogen i at komponere eller lytte til atonal eller tolvtonemusik eller andre former for avantgardemusik. Hver person har sin egen smag. Pointen er, at ideen om ligeværdighed af alle toner i den 'tempererede' kromatiske skala massivt begrænser de langt højere frihedsgrader, der flyder fra den polyfoniske, harmoniske og kontrapunktiske komposition, som den blev udviklet af Bach, Haydn, Mozart, Beethoven, Schubert, Schumann og Brahms. Det eliminerer tvetydigheden forbundet med noderne og forholdet mellem tonearterne og muligheden for harmonisk »forvekslinger«: »Motivführung« er en form for komposition, der ud fra en enkelt musikalsk idé udvikler yderligere temaer, bevægelser og til sidst hele kompositionen. Denne kompositionsteknik blev – som det blev uddybet og grundigt demonstreret i forskellige mesterklasser af Norbert Brainin, førsteviolinist i Amadeus-kvartetten – udviklet til højere kompleksitet og perfektion gennem værker som Haydns »russiske« kvartetter Op. 33, til Mozarts »Haydn«-kvartetter og derefter til Beethovens sene kvartetter.

I betragtning af de højder, som klassisk komposition opnåede med Beethoven, repræsenterer den såkaldte moderne musik – og der findes uden tvivl også gode moderne kompositioner – hvis den kaster disse principper ud af vinduet, en tilbagegang der kan sammenlignes med at reducere et anti-entropisk univers i stadig udvikling og med to billioner hidtil kendte galakser, til en flad Jord.

Klassisk musik forædler

Så godt som alle virkelig kreative mennesker, fra Confucius (Kongfutse) til Albert Einstein, anerkendte og brugte virkningerne af god eller klassisk musik til at fostre deres egne kreative evner og befolkningens æstetiske uddannelse. Confucius bemærkede med rette, at et lands tilstand kan aflæses i kvaliteten af dens musik. Fordybelse i værkerne af de store klassiske komponister åbner op for den dybeste adgang til de kreative evner i menneskets sjæl og ånd. Hvor ellers, hvis ikke i klassisk musik, kan man styrke og uddybe den passion, der er nødvendig for at se ud over ens egne bekymringer og beskæftige sig med menneskehedens store spørgsmål? Eller hvor kan man uddanne den sensibilitet, der er nødvendig for at imødekomme Schillers krav, som det blev sagt i hans tale om universel historie:

»Der skal gløde en ædel længsel i os for, ud fra egne ressourcer, at tilføje vores bidrag til den rige arv af sandhed, moral og frihed, som vi har modtaget fra tidligere tider, og som rigt forøget skal overleveres til de kommende tidsaldre; og til denne umådelige kæde, der snor sig gennem alle menneskets generationer, at fæstne vores egen flygtige eksistens.«

Det er netop denne følelsesmæssige kærlighed, som det kommer til udtryk i finalen af Fidelio, kærlighed til ens ægtefælle, kærlighed til menneskeheden og ideen om nødvendigheden af frihed, ideen om at udføre ens pligt med lidenskab og derved at blive frie, at Schiller definerer de ideelle kvaliteter af geniets smukke sjæl. Det er indbegrebet af hele klassicismens æstetiske metode og i særdeleshed Friedrich Schillers: »Det er gennem skønhed, at man opnår frihed.«

Det er imidlertid netop dette frihedsbegreb, som blev angrebet af tilhængere af det moderne regiteater, disharmonisk musik og postmoderne dekonstruktion, da det, snarere end frihed, går imod deres liberale forestilling om »frihed«.

Derfor dykker de uhæmmet ned i kassen med mølkugler og fremmedgørende effekter à la Bertolt Brecht: afbrydelser, filmklip, bannere, kameraer, der rettes mod publikum osv., for at »chokere« seerne ud af deres vante lytte- og tænkevaner. Hvad der kom ud af det i Darmstadt var en blanding af »Clockwork Orange« (den voldsomme [filmiske] gru fra Stanley Kubrick, ledsaget af Beethovens niende symfoni), og så popstjernen Helene Fischers intellektuelle dybde. Når Helene Fischer iført et rødt latex-antræk og med orgastiske bevægelser skriger sin sang ud, »Can you feel the love tonight?« til et betaget publikum, er det omtrent lige så subtilt, som hvis spørgsmålet »rører det dig?« skulle lyse op på scenen med store neonbogstaver under hele finalen af Fidelio. Instruktøren Dittrich mener naturligvis, at det intellektuelt udfordrede publikum skal vækkes med en vognstang. Dertil kom så det tidligere nævnte bombardement af øredøvende støj fra instrumentalisterne og kormedlemmerne spredt rundt omkring i operahuset.

Publikum udtrykte sin taknemmelighed med en pligtskyldig mini-applaus. Hvis målet med iscenesættelsen var at indkalde publikum til politisk handling i nuet eller at udbrede moderne musik til et »bredere publikum« (Dittrich), må man i begge tilfælde sige: Missionen mislykkedes. Den (for tysktalende) velkendte »Hurz«-sketch fra Hape Kerkeling (tysk komiker f. 1964, red.) beskriver ganske passende reaktionen fra de fleste tilskuere, der tilsyneladende gennem alt for lang tid er blevet vænnet til de uhyrlige krav fra regiteater og CCF's kulturkrig, som stadig pågår.

Endelig er det på sin plads med et citat fra Alma Deutscher, der virkelig kan komponere: »Hvis verden er så grim, hvorfor skal vi så gøre den endnu grimmere med grim musik?«

Før eksemplet med Annette Schlünz efterfølges og andre klassiske musikkompositioner »skændes« i Hans Neuenfels ånd, bør denne anmeldelse tjene til at starte en debat i Beethovenåret om, hvordan man kan forsvare klassikerne mod

sådanne overgreb.

Fejring af Beethovenåret

Dette Beethovenår, som vil byde på opførelser af mange af mesterens kompositioner, ikke kun i Tyskland, men over hele verden, giver os en vidunderlig mulighed for at huske på vores bedre kulturelle tradition i Tyskland, til at modstå det moralske forfald i de forgangne årtier, og til, ved bevidst at lytte til Beethovens musik, at finde den indre styrke i os selv, til at levendegøre vores egen kreativitet.

Verden befinder sig nu midt i en epokegørende forandring, hvor æraen domineret af de atlantiske lande klart er ved at slutte, og hvor fokus for udvikling skifter til Asien, hvor der er mange nationer og folk, som er meget stolte af deres civilisationer, og som nærer deres klassiske kultur. Nogle af disse civilisationer er mere end 5.000 år gamle. Hvis Europa har noget at bidrage med i en humanistisk ånd til at forme det nye paradigme, der fremkommer i verden, er det vores højkultur fra renæssancen og klassicismen.

Mange videnskabsmænd, kunstnere og folk over hele verden, der sætter pris på Tyskland, har i nogen tid undret sig over, hvad der er galt med tyskerne, siden de har distanceret sig så meget fra at være et folk af digtere og tænkere. Hvis vi tillader Beethovenåret at blive spoleret, vil Tyskland sandsynligvis blive afskrevet for altid som en kultiveret nation.

Yderligere diskussion om dette emne er nødvendig og hilses velkommen.

Skriv din kommentar til: si@schillerinstitut.dk

Del gerne artiklen:

www.schillerinstitut.dk/si/2020/01/beethoven-fidelio-artikel/

Læs også: 'Alle mennesker bliver brødre':

Den årtierlange kamp for Beethovens niende Symfoni, af Michelle Rasmussen

Her er den engelske udgave af Helga Zepp-LaRouches artikel:

Download (PDF, Unknown)

Her er den oprindelige tyske udgave:

Von der Unfähigkeit, Musik zu komponieren

**Ein Offener Brief an die Klassikliebhaber
Deutschlands im Beethoven-Jahr:
Die Grenze des Zumutbaren ist endgültig
überschritten!**

Den globale orden har brug for helt nye principper for at sikre verdensfreden, af Helga Zepp-LaRouche

Den 18 januar. I timerne efter mordet på Qasem Soleimani, Irans vigtigste general og i praksis nummer to i den iranske regering, ved et droneangreb nær Bagdads lufthavn, holdt verden vejret i nogle timer. For de fleste tænkende mennesker stod det klart, at vi befandt os på kanten af en potentielt ukontrollerbar eskalation. Derefter fulgte den iranske

regerings »moderate« reaktion – et raketangreb på en militærbase i Irak, der benyttedes af de amerikanske tropper, hvor der takket være den iranske advarsel til den irakiske regering ikke var nogle amerikanske tropper, der mistede livet – og for mange mennesker var krisen så overstået. Mit krise-oprøb fra den 3. januar omhandler, at kun et topmøde mellem de tre vigtigste kernevåbenmagters regeringschefer – præsident Putin, Xi Jinping og Trump – vil kunne skabe grundlaget for en overvindelse af den akutte fare og for en varig fredsløsning i Sydvestasien. Venner af Schiller-Instituttet har viderebragt dette under en international aktionsdag den 15. januar i form af meddelelser, pressekonferencer og interventioner i dusinvis af byer i Nord- og Sydamerika, Europa og Australien til mange hundrede institutioner med den hensigt at skabe et verdensomspændende kor af mennesker, der vil kræve et sådant krisetopmøde.

Men under denne mobilisering for sådant et nødtopmøde mellem de tre præsidenter optrådte der et andet fænomen: Den allerstørste del af befolkningen i de forskellige lande har absolut intet begreb om den akut eksisterende fare for, at den strategiske situation nu som før kan eskalere til en tredje verdenskrig. Slige advarsler er ikke andet end »forsøg på at skabe panik«, Trump har »styr på det hele«, eller »det er alligevel for sent, den tredje verdenskrig finder sted alligevel«: Hele spektrumet fra virkelighedsfornægtelse til pessimistisk resignation udgjorde folkets røst, der i mindre grad udgår fra nogen gennemtænkt analyse, men snarere fra ideologisk motiverede antagelser eller fra en mere kontemplativ end en aktiv politisk holdning.

Men opretholdelsen af verdensfreden i brintbombens tidsalder er det vigtigste eksistentielle tema for menneskeheden overhovedet. Det drejer sig altså ikke om at fremkalde panik, men om uden illusioner at gøre sig farerne klart for så konsekvent at søge efter veje til at sikre en varig fred i verden. Lad os engang tænke tilbage på dengang under

Cubakrisen i oktober 1962, hvor verden efter udstationeringen af amerikanske mellemdistanceraketter på et NATO-støttepunkt i Tyrkiet, og den derpå følgende transport af sovjetiske mellemdistanceraketter mod Kuba befandt sig på randen af en atomkrig i 13 dage. Hvilket offentligheden var fuldt bevidst om – men hvor kommunikationen mellem præsidenterne Kennedy og Khrusjtjov og militære eksperter på begge sider, og dermed krisestyringen, befandt sig på et helt andet niveau end i dag, hvor der mellem juni 2019 og 15. januar 2020 har været omfattende »radiotavshed« mellem USA og Rusland.

Under missilkrisen i 1983, da Pershing II og SS20-missilerne i Europa befandt sig i et konstant affyringsberedskab med en flyvetid reduceret til tre minutter, talte politikere som Helmut Schmidt gentagne gange om faren for 3. Verdenskrig, og der var hundredetusinder af mennesker på gaderne, der protesterede mod denne fare.

I dag er den strategiske situation langt mere kompleks og farlig, men offentlighedens bevidsthed om det, eller endda bare en debat af det, er praktisk talt ikke-eksisterende.

Det grænser til en hån og en fordummelse af befolkningen, når vestlige tænketanke, politikere og medier taler om behovet for at forsvare de demokratiske landes »regel-baserede orden« imod diktaturer og autokratiske regimer i verden. Det vigtigste skridt i retning af dagens strategiske kaos var Tony Blairs tale i Chicago 1999, hvor han udskiftede den internationale lov, der er fastlagt i FN-pagten med »Blair-doktrinen«, dvs. retten til såkaldt »humanitære interventioner«, som i USA igen førte til »Responsibility to Protect«-doktrinen (Forpligtelsen til at beskytte). Som Rusland og Kina imidlertid har insisteret på, og som Trump selv fremhævede i sin FN-tale i 2019, er det alene respekten for absolut suverænitet, der garanterer en fredelig sameksistens mellem staterne.

Blair-doktrinen dannede baggrunden for de efterfølgende interventionskrige, der alle var baseret på løgne, og som

førte til regimeskifte, farverevolutioner, kaotiske tilstande og tab af millioner af liv, hvilket vi i dag oplever i Sydvestasien. Under påskud af at forsvare demokrati og menneskerettigheder fortsætter repræsentanter for denne »regel-baserede orden« med en politik med at »regimeskifte« regeringer, der ikke ønsker at underkaste sig diktaterne fra en »unipolær verden«, hvad enten det er den britiske ambassadør i Iran, der var modig nok til at lede studerendes demonstrationer mod Rouhani-regeringen (!) eller tænketanken for den tyske regering, Deutsche Gesellschaft für Auswärtige Politik (Det Tyske Udenrigsråd, DGAP), der skriver: »Først Hong Kong og derefter Taiwan – demokratiet indtager Kina.« Det har længe været åbenlyst, at regimeskifte-operationer mod stedfortræder-stater ultimativt er rettet imod regimeskifte i Rusland og Kina.

Når man dertil lægger de af USA indførte og af dets forbundsfæller accepterede ændringer i militærdoktrinerne, altså USA's »Prompt Global Strike«-doktrin der indførtes nogenlunde samtidigt med Blair-doktrinen, opbygningen af et globalt raketforsvarssystem, som Rusland ser som en klar inddæmningspolitik, USA's ensidige opsigelse af INF-aftalen om mellemdistanceraketterne, USA's ensidige udtræden af JCPOA-atomaftalen med Iran, NATO's udvidelse østpå og for eksempel den provokerende planlægning af den forestående NATO-manøvre »Defender Europe 2020«, hvor der sidst i februar skal sendes op til 40.000 soldater til Polen og De baltiske Lande, og hvor Rusland omvendt installerer nye våbensystemer, der svækker USA's raketforsvarssystem voldsomt, så bør det stå klart for enhver, hvor usikker verdensfreden er.

Og når geopolitikere taler om kappestriden mellem de vestlige demokratiers højt priste idealer og de autoritære diktaturer, så er dette også drevet af panik over, at det transatlantiske finanssystem står foran et »frygteligt sammenbrud«, sådan som George Soros' tidligere kollega Jim Rogers for nyligt udtrykte det. Kinas program med Den Nye Silkevej, som 157 lande efterhånden samarbejder med, er

derimod yderst succesfuldt trods alle advarselsråb.

Den iranske revolutionsgardes nedskydning af det ukrainske fly ved en fejltagelse oven på mordet af general Soleimani, bør få det til at stå klart for enhver, hvor stor ret den tidligere øverste general i Bundeswehr Harald Kujat har, der gentagne gange har advaret om faren for en atomkrig udløst af uheld, af cyberangreb, hacking, tekniske svigt eller af misforståelser. Præsident Putin reflekterede over denne fare i sin nylige tale om nationens tilstand og fremsatte et ekstremt vigtigt forslag. Putin understregede:

»Vi kan se, hvordan uforudselige og ukontrollerbare forhold udvikler sig i verden, sådan som det i de sidste uger og dage har fundet sted i Mellemøsten og Nordafrika, hvordan regionale konflikter hurtigt kan udvikle sig til fare for hele det internationale samfund. Jeg er overbevist om, at det er på høje tid med en alvorlig og direkte diskussion om grundprincipperne for en stabil verdensorden og om de øjeblikkelige problemer, menneskeheden står over for..... De stater, der stiftede De Forenede Nationer bør gå foran som et eksempel. De fem atommagter bærer et særligt ansvar for menneskehedens eksistens og efterfølgende udvikling. Disse fem nationer bør begynde med at gennemføre forholdsregler, der kan tilsidesætte forudsætningerne for en verdensomspændende krig og udvikle tilløb til at sikre den stabilitet på planeten, der kan tage fuldt hensyn til de politiske, økonomiske og militære aspekter af de moderne, internationale forhold«.

Denne alvorlige diskussion af de principper, som en varig orden for hele menneskeheden må hvile på, er bydende nødvendig. I stedet for at holde fast i Geopolitikkens og i den nyeste tid også »Geoøkonomiens« tilbageskuende og farlige begreber bør de europæiske stater tage del i Den nye Silkevejs store muligheder.

Blot to eksempler på, hvad dette kan medføre: Kina har i de forløbne 40 år ikke blot bragt 850 millioner af sine egne borgere ud af fattigdommen og givet udviklingslandene et

perspektiv for håb om at overvinde deres underudvikling. Kina har i det samme tidsrum virkeliggjort det største skovplantningsprogram i menneskehedens historie. Den nationale folkekongres forpligtede i 1961 alle kinesere i en alder fra 11 år og opefter til hvert år at plante tre nye træer, hvad der har haft til følge, at Kina har plantet flere træer end hele resten af verden tilsammen; alene mellem 2000 og 2010 plantede kineserne 56 milliarder træer.

De principper, som verdensordenen nødvendigvis må opbygges på, er menneskehedens fælles mål. Den liberale elite i Europa og USA ville gøre klogt i at nytænke præmisserne for deres eget, mod profitmaksimering indrettede system og et samarbejde med Den Nye Silkevejs program om økonomisk opbygning af Sydvestasien og Afrika. Det Europæiske Industri- og Handelskammer i Beijing frygter, at Europa blot vil blive et påklistret, ubetydeligt marked i den ene ende af Eurasien, dersom det ikke indtager en konkurrencebetonet rolle til Den nye Silkevej. Lige det modsatte er tilfældet: Europa har kun et fremtidsperspektiv, dersom det opgiver geopolitikken og i stedet samarbejder aktivt med Rusland, Kina og USA på grundlag af principperne af den menneskelige verdensorden.

Det er derfor nødvendigt, at alle kræfter i Europa, der er interesseret i at sikre verdensfred, støtter op om et hastetopmødet mellem Putin, Xi Jinping og Trump.

**Berlinmurens fald, anden
chance for en gunstig**

mulighed Schiller Instituttets konference, 9. november 2019 1989 – Berlinmurens fald og en mistet mulighed 2019 – En anden chance for en stor mulighed

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Vi fejrer i dag et tredobbelt jubilæum: 30-årsdagen for Berlinmurens fald; Friedrich Schiller, den store tyske frihedsdigters 260-års fødselsdag; og 35-årsdagen for grundlæggelsen af Schiller Instituttet. Og når sådanne tre jubilæer falder sammen, er det faktisk værd at se tilbage på, hvordan de hænger sammen.

Nu om dage kan mange mennesker ikke engang huske murens fald, fordi de enten ikke var født endnu, eller fordi de var for unge til at følge med i det. Men det er virkelig vigtigt at lære lektien om hvad der skete dengang, og hvad der gik galt, i forhold til den situation som vi har i dag.

Jeg kan huske mange af begivenhederne, som om det var i går, fordi vi ikke bare stod på sidelinjen og så på, men vi befandt os midt i disse begivenheder og prøvede på at forme dem med vores ideer.

Der gives næsten ikke eksempler på en større forskel mellem den officielle fortælling om, hvad der skete i forbindelse med den tyske genforening og murens fald, [og hvad der egentligt skete]: Den officielle fortælling er en ting, og hvad der virkelig skete er noget ganske andet. For hvis man lytter til den officielle fortælling, så var dette demokratiets sejr over

kommunismen, friheden over diktaturet, og Fukuyama, historikeren, sagde to år senere, da Sovjetunionen faldt sammen, at dette var slutningen på [verdens-]historien. Og opfattelsen var generelt, at hele verden ville tage den vestlige model for "demokrati" til sig, herunder menneskerettigheder og det parlamentariske system, og at det simpelthen bare ville gå den vej.

Imidlertid advarede jeg i mange taler i 1990 om, at hvis man agtede at presse en ligeså falleret vestlig liberal model ned over det sammenbrudte kommunistiske økonomiske system, vil man over en vis periode kunne opleve et opsving, men at det til sidst ville føre til et meget, meget større sammenbrud af systemet. Og jeg tror, at det er præcist der hvor vi er i dag.

Hvis man betragter verden rundt om på hele kloden, har man et system i fuldstændig uorden: Se på massedemonstrationerne i Chile, i Irak, i Libanon, se på de 'gule veste' i Frankrig; se på hvad der foregår med Brexit; de tyske landmænd er i total oprør. Efter min mening er det faktisk første gang i historien, at det sker samtidigt i alle hjørner af verden. Og jeg tror virkelig, at det i dag er sandt hvad Leibniz sagde i slutningen af 1600-tallet: Han sagde, at hvis hele verden på et tidspunkt bliver domineret af utilitarisme, vil det komme til en verdensrevolution.

Det vestlige etablissemments intentioner i '89 – og især efter Sovjetunionens sammenbrud i '91 – om at påtvinge verden en unipolær orden, hvilket var denne idé om "demokrati-som-det-eneste", har åbenlyst givet tilbageslag. De prøvede at påtvinge denne unipolære verdensorden med regimeskifte-operationer, med farverevolutioner, med interventionskrige; og ideen om at historien op til dette punkt, i det væsentlige, kun drejer sig om den atlantiske sektor. Men tilbageslaget mod denne indsats for at påtvinge en unipolær verden har ført til fremgangen for en hel række forskellige nationer, Rusland, Kina, Indien, og andre asiatiske nationer. Det har ført til en helt anden selvforståelse i Afrika. Det har øget kløften

mellem de rige og de fattige på en sådan måde, at det ikke længere er bæredygtigt. Middelklassen forsvinder.

Så hvis man tager dette i betragtning, og spørger sig selv hvordan vi er nået til den såkaldte "enden på historien", demokrati overalt, og så de gigantiske omvæltninger, som finder sted lige nu? Nuvel, '89 var det man på tysk med rette kunne kalde en "Sternstunde der Menschheit", hvilket betyder en enestående chance [for forandringer] i historien, en "stjernestund for menneskeheden." Og det var et af disse store øjeblikke, hvor man faktisk kunne forme historien, fordi kommunismen var forsvundet, og man kunne have indført en fredelig verdensorden i det 21. århundrede. Og den vision havde vi:

Allerede i '84, da Sovjetunionen afviste hans tilbud om SDI (Strategiske Forsvarsinitiativ –red.), efter at præsident Reagan havde gjort det (SDI) til den officielle amerikanske politik, forudsagde Lyndon LaRouche, at hvis Sovjetunionen ville fastholde deres daværende politik, hvilket var en indsats for militær dominans, og 'primitiv akkumulation' imod deres egen økonomi, ville Sovjetunionen kollapse i løbet af fem år. Og det skete: Lyndon LaRouche, der også iagttog de økonomiske vanskeligheder i Comecon-landene, forudsagde i 1988 den snarlige tyske genforening, samt at det [gen-]forenede Tyskland skulle udvikle Polen med vestlig teknologi som en model for at omdanne hele Comecon.

Da muren faldt – i grunden efter de tiltagende mandagsdemonstrationer – var vi faktisk de eneste, der havde en forestilling [om det]. Husk tilbage på den utrolige glæde – folk dansede på Berlinmuren, da den blev åbnet, og det var et utroligt øjeblik med en potentiel forandring i historien. De officielle dokumenter fra den tyske regering, der blev offentliggjort et par år senere, viser, at til trods for at tysk genforening var det primære mål for tysk politik, havde man ingen beredskabsplan! De troede i virkeligheden ikke, at det nogensinde ville ske! Ingen troede for alvor på, at

Sovjetunionen ville forsvinde. Men vi havde en idé om det, og hr. LaRouche foreslog første gang i 1988, at det genforenede Tyskland skulle udvikle Polen, og jeg skrev en løbeseddel, der blev offentliggjort i midten af november 1989, "Kære Tyskland, gå videre med selvtillid," og jeg foreslog nøjagtigt dette, at vi med vestlig teknologi skulle udvikle Polen og de andre Comecon-lande.

Dette var naturligvis endnu ikke blevet til politik, men Helmut Kohl, Tysklands kansler på det tidspunkt, tog et første 'baby-skridt' i retning af suverænitet, ved den 28. november, et par dage efter min løbeseddel, at offentliggøre et 10-punkts program, som endnu ikke var ideen om genforening, men en konføderation af de to tyske stater.

To dage derefter, den 30. november, blev Alfred Herrhausen, lederen af Deutsche Bank på det tidspunkt, myrdet af en meget tvivlsom – sandsynligvis ikke eksisterede – "tredje generation" af terrororganisationen Røde Armé Fraktion. Det er i det mindste et spørgsmål, der stadig skal undersøges af historikere. Men det var et budskab til Kohl, "vov ikke på at gå i retning af tysk suverænitet."

På det tidspunkt kom der en voldsom reaktion: [Den daværende britiske premierminister] Margaret Thatcher igangsatte denne kampagne for "Det fjerde Rige"; den franske præsident Mitterrand krævede, at Tyskland skulle opgive D-marken og indføre Euroen; Bush Sr. krævede selvbegrænsning af Tyskland gennem yderligere integration i NATO og EU, accept af Maastricht-traktaten, og dermed det regime med nedskæringer der nu fører til sprængningen af EU, spændingerne mellem øst og vest, nord og syd.

Vi foreslog den produktive 'Paris-Berlin-Wien-trekant', som var ideen om at bruge vestlig teknologi til at transformere landene i Østeuropa, og dybest set bruge deres produktive potentialer til at modernisere og integrere med Europa. Det første sådant forslag offentliggjorde vi i januar 1990, og da

Sovjetunionen kollapsede i '91 udvidede vi straks idéen om den produktive trekant til hele Eurasien for at forbinde de produktive befolkningscentre i Europa med dem i Asien gennem udviklingskorridorer, og vi kaldte det for 'Den eurasiske Landbro', Den nye Silkevej. Dette skulle også [danne basis for] den fredelige verdensorden i det 21. århundrede.

Naturligvis brød de neo-konservative, som ønskede at påtvinge deres unipolære verdensorden, løfterne de havde givet til Gorbatsjov, om, at NATO aldrig ville blive udvidet til Sovjetunionens grænser. I '91 offentliggjorde CIA ifølge en tysk avis en rapport om, at Rusland havde en bedre uddannet arbejdsstyrke og flere naturressourcer end USA, og at landet derfor ville blive en konkurrent på verdensmarkedet, hvis man tillod økonomisk udvikling. Derfor skulle den økonomiske udvikling afværges.

Hvad der trådte i kraft var chokterapien fra Jeffrey Sachs, den samme Jeffrey Sachs, der nu befinder sig midt i den grønne klima-finansieringssvindl.

George Soros var involveret i en enorm hjerneflugt fra Rusland og de øvrige tidligere sovjet-lande, og i Tyskland forsøgte de virkeligt at sprænge potentialet for et godt forhold til Rusland på det tidspunkt. Den 8. marts 1990 var den sidste samling i DDR's 'Volkskammer' [parlamentet i Østtyskland]. De skabte 'Treuhand Anstalt', som senere skulle blive til den største industrielle bedrift i verden. Og de skulle angiveligt beskytte DDR's statsejede ejendom, men et 'koldt kup' blev udført: Allerede den 26. juni 1990 offentliggjorde De Maizièreregeringen vedtægter, der alene handlede om "privatisering" og "omorganisering" af de statsejede industrier.

I august 1990 blev Detlev Karsten Rohwedder, som var en meget god og effektiv industrialist, udpeget til at foretage en omlægning af førnævnte 'Treuhand', og han havde en fremragende forståelse af kravene til realøkonomien, så han satte genopretning før privatisering med det primære formål at

beskyttede arbejdspladserne fra de tidligere statsejede virksomheder. Straks kom han under ondskabsfulde angreb fra de britiske og amerikanske investeringsbanker, der beskyldte ham for at blokere for udenlandske investeringer. Den 1. april 1991 blev han skudt af den samme tvivlsomme, sandsynligvis ikke eksisterende, "tredje generation" af 'Rote Armé Fraktionen' af den terroristiske Baader-Meinhof-gruppe. Han blev erstattet af Birgit Breuel, en datter af Alvin Münchmeyer, hvis bank har en meget dyster historie, idet den var med til at finansiere NSDAP [nazist-partiet] i 30'erne sammen med Harriman i USA og Montagu Norman, bankdirektør for Bank of England.

Hvad der skete, var en gigantisk ekspropriation af den østtyske befolknings ejendom. Pludselig betød alle disse menneskers livsværk intet; det blev erklæret værdiløst; og dette er et chok, som disse mennesker i det tidligere Østtyskland ikke er kommet sig over den dag i dag. Og jeg vil sige, at denne ekspropriation har spillet meget ind på det faktum, at vi nu har fået fremkomsten af Alternativet for Tyskland (AfD), en populistisk organisation som imidlertid har en masse af alle de onde elementer, højreekstremisme, hvis ikke værre – fascistiske elementer – i sig.

Se, etablissementet udnyttede grundlæggende det faktum, at kommunismen var forsvundet, og der skete noget nyt. Da Sovjetunionen stadig eksisterede, så oligarkiet i Vesten stadig et vist behov for videnskabelig og teknologisk fremgang, for dybest set at holde trit med våbenkapløbet i Den kolde Krig, af årsager, der allerede var blevet formuleret af Machiavelli: At man altid skal forblive på samme teknologiniveau som ens modstander, eller være foran.

Men med Sovjetunionens sammenbrud gik det britiske imperium ind i en absolut ubændig deregulering af de finansielle markeder, og de gik tilbage til den gamle oligarkiske tankegang om befolkningsreduktion, og at holde befolkningen i tilbagestående, og især efter at det lykkedes at eliminere

Glass/Steagall-loven i USA i 1999, fik vi en fuldstændig, uhæmmet deregulering af de finansielle markeder på bekostning af industrien og velfærden, til fordel for spekulanternes profitmaksimering.

I juli 2007, da den anden ejendomsmarkedskrise brød ud – faktisk en uge før – optog Lyndon LaRouche en verdensberømt video, hvor han sagde, at "Dette system er absolut færdigt, og alt hvad vi vil se nu er, hvordan de forskellige aspekter kommer til at manifestere sig". Og som et resultat af det faktum, at folk ikke lyttede til ham, fik vi så det store systemiske nedbrud i 2008. Intet blev gjort af centralbanker for at eliminere de grundlæggende årsager til dette nedbrud, og derfor står vi nu, ca. 11-12 år senere, overfor en endnu værre krise, fordi det eneste man lavede var kvantitative lempelser, nulrenter, negative renter, og i dag ser man et sammenbrud af hele systemet, i meget, meget værre grad end i 2008.

Men i mellemtiden udviklede sig også en anden tendens: I forbindelse med vores forslag til den 'Eurasiske Landbro', arrangerede vi konferencer og seminarer på fem kontinenter. I '96 var der en stor konference i Beijing, hvor jeg forelagde vores forslag om at bruge den Eurasiske Landbro som hjørnesten for en ny verdensøkonomisk orden, og på det tidspunkt erklærede Kina, at den Eurasiske Landbro skulle være det strategiske mål inden år 2010. Men så kom naturligvis krisen i Asien i '97. I '98 kom den russiske statsbankerot, og disse lande – de asiatiske lande – blev tvunget til at udvikle et alternativ for at forsvare sig selv. Og siden da har der udviklet sig en hel række organisationer: BRICS, Shanghai Cooperation Organization, Global South; og Schiller Instituttet fortsatte med at afholde konferencer med forslag om, at den Eurasiske Landbro skulle blive til en 'Verdenslandbro', der forbinder alle fem kontinenter.

I 2013 i Kasakhstan annoncerede præsident Xi Jinping så den Nye Silkevej. Og i de forløbne seks år siden da, er dette

blevet det største infrastrukturprojekt nogensinde i historien. Det har allerede fået tilslutning fra 157 nationer og 30 store internationale organisationer. De har skabt et nyt paradigme, der er baseret på respekten for national suverænitet og ikke-indblanding i de andres landes sociale system. Det er en model for samarbejde, som ifølge præsident Xi Jinping er åben for samarbejde med enhver nation på planeten.

Når man ser rundt omkring på kloden er der demonstrationer i mange lande, mange af dem er større end 'mandags-demonstrationerne' i DDR. i '89, og nogle af dem er ikke så fredelige som de var. Vi konfronteres også med eksistentielle farer: Det udgår især fra narkokartellerne, hvis man betragter situationen i Mexico, eller hvis man ser på de overvejende Soros-sponsorerede farverevolutioner, såsom i Hongkong og andre destabiliseringer rundt om i verden. Det er i realiteten de samme kræfter, der står bag kuppet mod præsident Donald Trump, siden 2016. Men der er også en modbevægelse. Den kriminelle efterforskning af kupmagerne mod Trump ledes af justitsminister William Barr.

Så 30 år efter murens fald er vi præcist på det punkt, som jeg har påpeget i mange taler, at hvis man påtvinger det liberale system, så vil man få et langt større sammenbrud, og det er præcis, hvad vi ser i dag. Men vi har også den nye konstellation med Bælte- og Vejinitiativet og præsident Trump, som mange gange har sagt, og bevist gennem sine handlinger, at han ønsker at forbedre forholdet til Rusland og Kina. Så faktisk oplever vi lige nu den store chance igen i 2019, men hvad der [nu] må ske, for at tage ved lære af hvad der gik galt for 30 år siden, er, at de fire [stor-]magter – USA, Rusland, Kina og Indien – skal gennemføre Lyndon LaRouches recept:

– Vi skal have en global Glass-Steagall, adskillelse af bankerne. Kasinoøkonomien må slutte, og dette bør ske inden sammenbruddet for alvor kaster verden ud i kaos.

- Derefter har vi i brug for en nationalbank efter Alexander Hamiltons principper i ethvert land.
- Der er brug for en ny Bretton Woods-aftale, et nyt kreditsystem til at finansiere internationale projekter under Bælte- og Vejinitiativet.
- Og vi er nødt til at have en forøgelse af produktiviteten i økonomierne gennem et fælles lynprogram til realisering af fusionskraft, samt internationalt samarbejde om rumfart og -forskning.

Nu må disse lande – de fire stormagter – gå sammen med andre lande om den økonomiske genopbygning af Sydvestasien, som er blevet ødelagt af disse interventionskrige; og vi har brug for industrialiseringen af Afrika, fordi dette er den store udfordring for hele menneskeheden. Vi må få bugt med geopolitik, og vi må samtykke i hvad præsident Xi Jinping har foreslået igennem mange år: Et fællesskab for hele menneskehedens fremtid.

Dette skal dog kombineres med en renæssance af klassisk kultur, og det er derfor at Schiller Instituttets rolle og ideerne fra Friedrich Schiller er så absolut uundværlige. Det var principielt for Schiller Instituttet, da det blev grundlagt i 1984, at en ny økonomisk verdensorden i virkeligheden kun kan lykkes, hvis den kombineres med en klassisk renæssance. Vi har brug for en dialog mellem de bedste traditioner indenfor alle kulturer, og for europæisk civilisation betyder det, at det smukke menneskebillede, som det blev udtrykt af Friedrich Schiller, og som det blev fejret af Beethoven i 'Ode til Glæden' i den niende symfoni, må blive grundlaget for vores uddannelsessystem og vores sociale liv. Fordi hvert menneske, ifølge Schiller, har potentialet til at blive en smuk sjæl, og hans definition af dette er, at ethvert menneske potentielt kan blive et geni. Han har en idé om, at ethvert menneske har en ubegrænset evne til selvforbedring, intellektuelt og moralsk.

Så hvis man ser på det, har den liberale model ikke bare

fejlet økonomisk, men også kulturelt. Hvis man ser på narkotikaepidemien, for eksempel i USA, grimheden i ungdomskulturerne, volden i den såkaldte "underholdning", skoleskyderier og lignende ting, er det meget, meget tydeligt, at hvis Vesten ønsker at overleve, er der brug for en æstetisk uddannelse. Præsident Xi Jinping har sagt ved mange lejligheder, hvor vigtig han betragter den æstetiske uddannelse, fordi den fører til et smukt sind og en smuk sjæl, og det er kilden til skabelsen af store kunstværker.

Så, I USA og Europa må vi til at genskabe de bedste traditioner for humanisme og klassisk kunst; i traditionen fra den italienske renæssance, de tyske klassikere, musikken fra Bach, Mozart, Beethoven, Schubert, Schumann, Verdi og andre. Dette er ikke en mulighed: Det er en nødvendighed. Civilisationer er forsvundet, og hvis man går til museerne, er de fulde af eksempler på nationer, kulturer og civilisationer, som moralsk var for anløbne til at klare sig. Europa og USA kunne muligvis helt forsvinde! Og dette siger jeg ikke som en pessimistisk prognose, men som et incitament for os til at ændre vores vaner og antagelser. Vi er nødt til at genskabe vores civilisation baseret på de høje idealer fra de store digtere, som Schiller, hvis 260 års fødselsdag vi fejrer i dag.

**Video og afskrift: Fejring af
Berlin murens fald og
Friedrich Schillers**

fødselsdag.

Konference i NYC med Helga Zepp-LaRouche som hovedtaler den 11. november 2019 (på engelsk)

A Three-Fold Anniversary

Address by Helga Zepp-LaRouche (Se afskriftet nedenunder)

Excerpt from video: "The Lost Chance of 1989"

Schubert/Schiller: Die Hoffnung

Michelle Erin, soprano – Margaret Greenspan, piano – Elliot Greenspan, speaker

Schubert/Schiller: An Emma

John Sigerson, tenor – Margaret Greenspan, piano

Shakespeare: Luciana's Monologue from Comedy of Errors, Act 3,
Scene 2

Leah DeGruchy

Max Caspar on Kepler as a Philosophical Mind

John Sigerson

Schiller: "Die Teilung der Erde"

Frank Mathis

Schubert/Schober: "An die Musik"

Lisa Bryce, soprano – Richard Cordova, piano

Download (PDF, Unknown)

**At drage læren af den
forspildte chance i 1989 –
denne gang kan det blive
anderledes**

**Schiller Instituttets
ugentlige webcast med Helga
Zepp-LaRouche den 10 november
2019**

Hvad var det i virkeligheden der skete i 1989, da Berlinmuren faldt, og hvad kan vi lære af at undersøge begivenhederne i denne historiske periode? Ved en gennemgang af hvad der rent faktisk skete for tredive år siden, da Berlinmuren blev revet ned, i modsætning til den officielle fortælling fremsat af de neoliberale og geopolitikere, taler Helga Zepp LaRouche lidenskabeligt for, hvorfor det vil være anderledes denne gang. Chansen for verdenshistoriske forandringer findes kun kortvarigt, men denne gang, siger hun, er lejligheden gunstigere. I modsætning til 1989, hvor alene kræfter, der var tilknyttet hendes mand, Lyndon LaRouche, og Schiller Instituttet, havde en strategisk plan, er der i dag Bælte- og Vejinitiativet og en voksende erkendelse af, at der kommer et nyt [finansiel]t krak, og at det vil være dødbringende at holde fast ved det gamle paradigme, der blev påtvunget [verden] af det britiske imperium.

Hun præsenterer de afgørende spørgsmål fra 1989, som en der

selv deltog i dem, og forklarer hvordan det britiske imperium overlevede dengang ved hjælp af mord, trusler og korrupsion, herunder fængslingen af hendes mand. Men det nye paradigme der dukker op globalt, udformet på basis af LaRouches ideer, ses i stigende grad som den eneste levedygtige mulighed i dag, hvor faren for et nyt krak er øget. De, der forsvarer den gamle orden i Europa og USA, bliver i stigende grad afsløret, idet efterforskningen af Russiagates oprindelse dagligt frembringer flere beviser.

Nu er tiden inde til at læse Schillers værker, sagde hun, for at blive opmærksom på potentialet for hvert menneske – inklusive dig selv! – til at blive en smuk sjæl, og bruge denne opdagelse til at blive en kraft til at skabe historie, og sikre at menneskeheden ikke går glip af denne mulighed.

Helikopterpenge og grøn økonomi vil ikke finansiere Måne-Mars-missionen, Artemis

Den 28. aug. (EIRNS) – Den amerikanske præsident Donald Trump og den britiske premierminister Boris Johnson opfordrer begge til massive infrastrukturelle og industrielle udviklingsprojekter for deres nationer, men begge fortsætter blindt med at ignorere den, nu meget åbent anerkendte,

finansielle sammenbrudskrise, som Europa og USA står overfor. Boris Johnson suspenderede i dag Parlamentet fra den 9. september til den 14. oktober, med "dronningens tale" den sidste dag, hvor den nye regering under Johnson vil annoncere sit program. Ifølge Johnson vil dette omfatte enorme udgiftsstigninger til øgede lønninger, sundhedspleje, teknologi, infrastruktur og mere til. Der nævnes ikke noget om hvorledes programmet skal finansieres, eller det forhold, at City of London og Bank of England i det væsentlige indrømmer, at systemet er bankerot og klar til at bryde sammen, og kræver "helikopterpenge" (som den økonomiske kvaksalver Milton Friedman og tidligere centralbankdirektør Ben Bernanke på bizar vis kaldte det), flere kvantitative lettelser og negative renter, i et hektisk forsøg på at holde tingene oppe i et par uger eller måneder yderligere. Endnu værre er det, at de kræver, at kreditgivning omdirigeres fra produktive investeringer (som udleder kulstof, ikke sandt) til spildte og uproduktive "grønne" molboprojekter.

Desværre kan meget af det samme siges om præsident Trump, der i dag i et tweet roste de negative rentesatser, der nu er gældende i Tyskland: "På G-7 i Frankrig var alle de andre ledere svimle over hvor lave deres renteomkostninger er blevet. Tyskland "bliver faktisk betalt" for at låne penge – NUL RENTE PLUS! Den amerikanske centralbank på bar bund! "Men som Lyndon LaRouche aldrig undlod at påpege, er penge dumme, i modsætning til kredit, der er baseret på skabelsen af en fysisk virkelighed i fremtiden. At pumpe penge ind i et vildt spekulativt system, uden retning, uden at dirigere denne kredit mod et produktivt resultat er årsagen til den voksende krise i det vestlige finanssystem. Det var det geniale i Alexander Hamiltons kreditsystem, som kun anerkendtes af et par værdifulde præsidenter, såsom Abraham Lincoln og Franklin Roosevelt.

Men heldigvis har præsident Trump søsat et hasteprogram for at vende tilbage til Månen og til at opbygge en industriel

kapacitet dér for at forberede en menneskelig kolonisering af Mars – Artemis-projektet. Jack Kennedys Apollo-program skabte et afkast til den reelle økonomi på cirka 14:1, for hver dollar der blev investeret, gennem nye teknologier med anvendelser på tværs af den produktive platform i de nationale og globale økonomier. Det inspirerede en generation af unge til den menneskelige races potentiale, for virkelig at bemægtige sig herredømmet over Jorden og solsystemet. Denne inspiration blev druknet i narkotika, miljøflip, konstante krige og kulturel dekadence, da de britisk-styrede “68’ere” systematisk knuste det amerikanske system gennem den britiske frimarkedsideologiske overtagelse af nationen. “Green New Deal” og fanatikerne bag “Extinction Rebellion” er i dag en ond og folkemorderisk udvidelse af “68ernes” degeneration.

Kan Trumps Artemis genoplive den amerikanske ånd? Hvis verdens rumfarende nationer samles, er det absolut en mulighed. Hvis Rusland, Kina, Indien, Japan og den europæiske indsats i rummet forenes i dette store amerikansk ledede projekt, kan de sammen både erobre rummet for menneskeheden, mens de også samarbejder om at håndtere sammenbruddet af det finansielle system gennem en ny Bretton Woods-aftale – for at vende tilbage til et kreditsystem, eliminere de 1,5 billioner \$ i værdiløs spillegæld og iværksætte en reel udvikling. Kinas Bælte & Vej er modellen der, for udviklingslandene, beviser, at de omsider kan gøre en ende på fattigdom og udvikle sig som moderne industrinationer.

Schiller Instituttet mobiliserer i begyndelsen af september internationale aktionsdage for at bringe hele menneskeheden, især ungdommen, sammen om støtte for Måne-Mars-missionen, for at skue til stjernerne, og for at afvise vor tids flagellanter fra klimaforandringsbevægelsen. Vore børn må ikke misbruges og plages af de psykotiske “dommedagskulter”, der nu betragtes, som om de var baseret på videnskab. Vore børn fortjener at blive behandlet med menneskelig værdighed, med potentialet til at opleve glæden ved kreative opdagelser,

og at stræbe efter at bringe udvikling til deres generation og deres efterkommere i løbet af deres korte, men kostbare tid på denne Jord, eller på andre himmellegemer. En fælleserklæring, der oversættes til mange sprog, vil blive uddelt på universiteter i hele Europa, USA, Afrika, Asien og Latinamerika. Det er tid til handling.